

Ewan Steery

HAN SOLO A CSILLAGVÉGEN

Fantasztikus regény

A Han Solo trilógia első része

Brian Daley: Han Solo at Stars' End című művének átdolgozása

Készült: 2012-ben Hunniában
Javított kiadás, 2014
Creative Commons Licenc 2.5
Forrás: Kocsis Ferenc
<http://frankwinking.van.hu>

ELSŐ FEJEZET

- Ez bizony hadihajó, a fenébe is!

A Millennium Falcon pilótafülkéjének elülső műszerfalán vörösriadófények gyúltak ki, s egyben éles csipogássorozat tette még nyomatékosabbá a figyelmeztetést. A navigációs számítógép monitorán röppálya számítások és taktikai információk tömkelege jelent meg, szemmel alig követhető sebességgel frissülve az érzékelőktől bejövő adatok alapján.

Han Solo előrehajolt a pilótaülésben és nyugodt figyelemmel követte a képernyőn sorjázó információkat. Fiatalos, keskeny arca megfeszült, ahogy gyorsan felmérte a kialakulóban lévő helyzetet. Az irányítókabint betöltő visszafogott elektronikus hangzavar közepette kellett döntenie a teendőkről, miközben az ablakon túl a Duroon bolygó felszíne közeledett feléjük egyre sebesebben.

Valahol odalenn, orbitális pályán keringett egy jócskán felfegyverzett űrcirkáló, ami épp felfedezte a Falcont, s azon igyekezett, hogy mihamarabb elfogja. Han csupán magát okolhatta, amiért a hadihajónak sikerült előbb észlelnie őt, hiszen egy csempész számára az észrevétlen érkezés és távozás több, mint létkérdés. Az efféle hibára egyszerűen nincs mentség.

Egy másik képernyőn végre megjelentek a számítógép vezérelte lövegek tüzelési állapotáról tudósító kijelzések. A kapitány optimális célkövetésre állította őket, megadva a másik hajó röppályájának friss adatait. Megnyugtató zöld fény jelezte a fedélzeti fegyverrendszer készenlétét, ahogy minden lézerágyú automatikusan irányba állt, várva a parancsára.

- Adj rá minden energiát a főhajtóműre, Csubi! – szólalt meg végre Han, ám tekintetét egy pillanatra sem vette le a villogó műszerekről. - És húzd fel a védőpajzsot! Tiltott területen vagyunk! Nem hagyhatjuk, hogy azonosítsanak minket...!

Még kevésbé, hogy megállítsanak és átvizsgáljanak – tette hozzá gondolatban eléggé morózusan.

Jobb oldalán, a másodpilóta székében gubbasztó Csubakka helyeslően felmordult. Óriási szőrös alakja alatt szinte elveszett a módosított – és jócskán megerősített – ülés. Tömpe ujjai meglepő ügyességgel és fürgeséggel szánkáztak a kapcsolók között. Miközben a hajót védelmező energiamező ellenőrzőfényei kigyulladtak a konzolon, a vuki kivillantotta igencsak veszedelmesnek látszó, tűhegyes fogait is. Ő sem örült a váratlan fejleménynek, bár számított rá, hogy nem lesz sima útjuk lefelé a tiltott bolygóra.

Miután a bárkáját felkészítette az esetleges csatára, Han végiggondolta lehetőségeit. Kezdetől fogva tudta, hogy összeütközésbe kerülhet a Fennhatóság szektor flottájával ebben a rendszerben, de mindeddig remélte, hogy némi ügyességgel elkerülheti a nem kívánatos találkozót velük. Ám a Fennhatóság űrhajója megmásíthatatlan bizonyossággal közelített feléjük balról, s mostanra a kapitánynak csupán néhány másodperce maradt, hogy eldöntse, mit tegyen. Feladhatná persze terveit, s a rakománnyal mit sem törődve megpróbálhatna elmenekülni – ám Han Solo nem az a fajta csempész volt, aki ilyesmit tesz.

Újabb gyors pillantást vetett a műszerekre, azután döntött. Vagy megsegíti közmondásos szerencséje most is vagy felkenődik az alatt terpeszkedő bolygó számtalan sziklaormának valamelyikére. Mert egy biztos: idefönt nem maradhatnak a nyílt űrben, kitéve a jóval nagyobb üldöző hajó támadásának.

A radarképe alapján Etti-osztályú könnyűcirkálónak tűnő űrhajó csak nem tágított a közelükből. Igaz, a Falcon sem várakozott közben egy helyben, hanem sebesen suhant lefelé, a menedéket jelentő légkör irányába. A csészéalj illegális úton beszerzett katonai szenzorai egykedvűen jelezték a szomorú tényeket: komoly fegyverzettel és még

komolyabb szándékokkal állnak szemben. Han elhúzta száját a tények láttán.

- Olybá tűnik, nem kopnak le rólunk, Csubi. Ahogy elnézem, rém komolyan veszik magukat...! És mindjárt a nyakunkon lesznek! A fenébe is! Miért nem tudnak valami mással szórakozni? Egy kicsit kell csak gyorsítaniuk és máris befognak!

Szerencséjükre a Fennhatóság igazi veszélyt jelentő durooni központja a bolygó túlsó féltekéjén volt, messze innét, ahol a rendszer napja épp most kelt fel. Han az ilyen helyzetekben, mint a mostani, óvatosságból mindig az éjszakai oldalon szállt le. Olyan messze a hivatalos kikötőktől és űrtérfigyelő radaroktól, amennyire csak lehetséges.

- Landolunk! – döntötte el végül határozottan.

Ha a Falconnak sikerül egy időre leráznia üldözőjét, kirakodhatnak, lebonyolíthatják az üzletet, s egy kis szerencsével kereket oldhatnak, mielőtt a fináncok rájuk találnának. Szavaira válaszul az antropoid kedvetlenül felmordult, ám Han egy zord pillantással elhallgattatta.

- Van talán jobb ötleted? Hisz tudod, mennyire idegenkedem a szemtanúktól! Az efféle társaságot pedig éppenséggel ki nem állhatom!

A teherhajó – vakmerő pilótája akarátának engedelmeskedve – nyaktörő zuhanásba kezdett, mint valami elhajított féltégla. Orra előtt a védőpajzsok vörösen felizzottak, ahogy elérték az atmoszféra határát.

A fennhatósági cirkáló lassított, megpróbálta követni a fürge teherszállítót, s közben azon igyekezett, hogy műszereivel azonosítsa a menekülőt. Han mit sem törődött a folyamatosan sugárzott, megállásra felszólító figyelmeztetésekkel, az automata azonosítóberendezést pedig már régen lekapcsolták. Az ilyen utakon létkérdés megőrizniük az inkognitójukat a hatóságokkal szemben.

- Nyomd föl a pajzsokat maximumra! - utasította a vukit nyomatékosan. - Leteszem az öreglányt és nem szeretném, ha megfőnénk félúton...!

A behemót megcsóválta bozontos fejét, miközben késlekedés nélkül munkához látott. Megpróbálta közömbösíteni a temérdek hőenergiát, amely a Falcon hirtelen légkörbe érkezésekor keletkezett a teherhajó orr részén. A műszerfalon újabb figyelmeztető jelzések kezdtek villogni, ám Solo nem ért rá foglalkozni velük. A szarvkormányt markolva azon igyekezett, hogy mindvégig a bolygó árnyékában maradjon, s így az üldözők ne tudják optikai távcsöveikkel megfigyelni jelzőfények nélkül száguldó járművét.

A páncélozott burkolat kezdett vészesen túlmelegedni, s most már az irányítással is nehézségek adódtak. A kivénhedt YT-1300-as szállítóhajót eredetileg nem arra tervezték, hogy valaki függőlegesen bezuhanjon vele egy bolygó atmoszférájába és ott vadászgépeket megszégyenítő manővereket végezzen. Így a Falcon a tehetetlenségi csillapítómező ellenére hevesen rázkódni kezdett és egy darabig úgy tűnt az utasai számára, menten szétesik a túlzott terheléstől.

Aztán végre leértek a felhőzóna alá, ahol visszább lehetett venni a sebességet és pár pillanatra vízszintesbe hozni a teherhajót, alig egy kilométerrel a felszín fölött. Odalent teljes volt a sötétség. Mesterséges fényeknek, városi közvilágításnak vagy falusi tábortüzeknek semmi nyoma. Miközben a szenzorokat figyelte, Han észrevett egy hatalmas vulkáni eredetű szakadékot a bolygó egyenlítője mentén. Tőlük úgy húsz kilométerre lehetett, majdnem pontosan előttük. Laza mozdulattal megbuktatta hajóját, s felgyorsítva irányt vett a szurdokvölgy felé. Közvetlenül a talaj fölött emelte ki a Falcont a zuhanásból, s bevágott a csupasz sziklafalak közé, noha a kormánymű egyre restebbül engedelmeskedett parancsainak. Néhány hajóátmérőnyi magasságban suhant tovább a Duroon ismeretlen felszíne felett a lehető legnagyobb sebességgel.

- Na, most próbáljatok bemérni! - dünnyögte kárörvendve.

Csubakka elégedetten felmordult. Itt a szakadékban kevés esély van rá, hogy a fináncok felfedezzék őket, akár optikai, akár műszeres felderítő egységet használnak. Az

öreglányt kiválóan elrejtették a felszíni terepakadályok és a mélyből áradó, geotermikus eredetű radioaktív hőhullámok által okozott interferenciák. Ám Han azt is tudta, hogy nem maradhatnak idelent sokáig.

A szakadékból feláramló vulkanikus gázok halványan megvilágították előttük az utat. Az ablakon beszűrődő narancsszín fények játékát figyelve a kapitány összegezte a tényeket. Szerencsés esetben a Fennhatóság hajója elvesztette a nyomukat és nem is bukkanhat rájuk újból, amíg nem kényszerülnek feljebb emelkedni. Mindazonáltal kénytelenek légköri sebességgel haladni, amíg valóban biztonságos helyet nem találnak a landoláshoz. Csöndesen szitkozódott amiatt, hogy számítógépe nem rendelkezik navigációs adatokkal a célterületről. Az efféle tiltott bolygókról fölöttébb nehéz használható térképeket beszerezni, még a fekete piacon is. Így pusztán a szemére és megérzéseire volt kénytelen hagyatkozni. Ráadásul a felszínkövető radar azt mutatta, hogy néhány perc múlva eléri a hasadék nyugati végét. Itt az ideje, hogy eldöntse, merre tovább.

Végigpillantott a monitoron kirajzolódó domborzati térképen és megpróbált visszaemlékezni a megbízójuktól kapott szóbeli utasításokra. Délre hatalmas vulkanikus hegy emelkedett, koromfekete sziluettként a csillagos égre. Muszáj lennie egy átjárónak valahol! Végigzongorázott a billentyűzeten, megnövelve az FKR hatósugarát. Kénytelen volt tovább csökkenteni a Falcon repülési magasságát, hogy kiszűrjön minden zavaró hatást, ami akadályozná a passzív érzékelők működését.

- Aki ennél is lejjebb tud ereszkedni, az már alulról szagolja a virágokat...! - mormolta feszülten a társának.

Fél szemmel állandóan az FKR képernyőjét figyelte, miközben próbálta megtalálni az előrejelzett átjárót. Ilyen alacsony magasságban a legkisebb hiba is végzetes lehet. Nem lenne jó összeeséskölni egy kiálló sziklatömbbel, leborotválni egy fa koronáját vagy felkenődni a kanyon oldalára.

Különös. A megbízótól kapott információk szerint a nyugati hágó elég széles a Falcon számára, a radarkép azonban túlságosan szűknek mutatja a helyet az áthaladáshoz. Han fejében megfordult, hogy felemeli a hajót a szurdok tetejéig, de aztán rövid tépelődés után meggondolta magát. Ha így tesz, abban a pillanatban visszakerülne az odafent leskelődő cirkáló érzékelőinek hatósugarába. És akkor vagy elkapják vagy elmenekül a bolygóról dolgvégezetlenül. Ám az üzlet és a fizetség túlságosan közelinek – és főként busásnak – rémlett ahhoz, hogysem önszántából lemondjon róla. Különben is, hová az ördögbe menne a nehéz rakományával? Az üldöző karjaiba? Merthogy fölfelé biztos nem repülhetne olyan gyorsan a megterhelt bárkával, mint ahogy lefelé jött az előbb. Így aztán tovább növelte hajójuk sebességét, hogy mielőbb túljussanak a hágón és reménykedett a legjobbakban.

Csupán ekkor vette észre, hogy izzadság csorog végig a gerincén, amitől az inge csakhamar a testéhez tapadt. Csubakka halkan morgott mellette az anyanyelvén, mint mindig, amikor erősen figyelt. Az FKR generálta háromdimenziós tereprajz nem tűnt túl biztatónak. Ráadásul Han csak küszködve tudta irányban tartani a Falcont a szakadéokban fújó változó erősségű szélrohamokkal szemben. Érezte, hogy az elektronikus botkormány egyre nehezebben tudja követni villámgyors utasításait, ahogy a fokozatosan szűkülő szurdokvölgy kanyarulatait követte. Csubakka egyre idegesebben dörögött, igencsak helytelenítve az efféle nyaktörő manővereket. A hágó bejárata pedig egyre közeledett feléjük. Keskeny részében az éjszakai égbolt fényei hunyorogtak. Az ezer színben ragyogó csillagok, valamint a Duroon éppen együtt álló három holdjának sápatag ábrázata a horizont felett.

A hágó csupán egy kevéssel volt keskenyebb a kelleténél. Talán csak pár centivel, mivel a természet nem arra szánta, hogy feltuningolt csempészbárkák száguldjának rajta keresztül az éjszaka kellős közepén.

A teherhajó végre megemelkedett kissé, a sebességéből is veszített – s ez a néhány pillanatnyi haladék elégnek bizonyult Han Solo számára ahhoz, hogy megmentse a Millennium Falcont a biztos pusztulástól. Az utolsó másodpercben lekapcsolta a védőpajzsokat, s bal oldalára fordította a csészealjzat. A hajtóművek felbőgtek a hirtelen megterheléstől, dübörgésük fülsértő erővel visszhangzott végig a sziklafalak között. Han elvégzett néhány apró iránymódosítást, azután már csak annyi ideje maradt, hogy megkapaszkodjon a kormányműben és visszafojtott lélegzettel figyelje előttük a nyugtalanítóan szűk hasadékokat.

Fém súrlódott a kőhöz, a zaj egy pillanatra elviselhetetlenné vált. A nagy hatósugarú érzékelők tetőből kiálló vékony drótantennáit leborotválta a szikla, nemkülönben a fő parabolatányért. Az űrhajó megrázkódott, az oldalsó műszerkonzolon pedig figyelmeztető lámpák villantak, tudósítva a pilótát az elszenvedett veszteségekről. Azután a hasadék kiszélesedett és a Millennium Falcon egy félelmetes döccenéssel átjutott a túloldalra.

A hegyen túl elterülő dzsungel fölött suhantak, lágyan aláereszkedve a kiszélesedő völgy közepén. Han összevonta szemöldökét, a vuki pedig rosszallóan, de érezhető megkönnyebbüléssel hördült fel. Nem tetszett neki az efféle életveszélyes virtuskodás. A koréliai kisimult arccal túrt sötét hajába és egy szolid félmosollyal Csubakkához fordult, kieresztve tüdejéből az elhasznált levegőt.

- Na, mit mondtam? Az ösztöneim sosem hagynak cserben!

Az első tisztje erre valami olyasmit morgott a fogai között, hogy ha a kapitánya ilyen büszke az ösztöneire, akkor nem fogja megcsinálni az elvesztett külső érzékelőket, mert a továbbiakban úgyis fölöslegesek. Ez a kis koccanás megint egy csomó pénzükbe fog kerülni, feltéve, hogy élve kijutnak innét.

- Igazad van. – biccentett megadóan a társa. - Tényleg nagy ostobaság volt idetenni ezt a hegyet!

Visszafordult a térképhez, s most már könnyedén megtalálta a következő tájékozódási pontot: egy sebes sodrású folyót. Ezüstös csillogással verődött vissza a holdak fénye a szurokfekete felszínéről, így szabad szemmel is könnyű volt észrevenni. A Falcon szinte a hullámok hátán repült, pár méterrel a víz fölött és hamarosan feltűnt a régen várt vízesés is. Valahol ez alatt lesz a találkahely.

- Úgy látom közeledünk.

Csubakka még mindig rosszallóan makogva bekapcsolta a repulzor hajtóműveket és kieresztette a támlábakat. A bárka lelassult, s a törzse által kavart szél máris kevésbé korbácsolta fel mögötte a vizet. Elhúztak a kicsiny vízesés fölött, ahol ritkás permet csapódott a pilótafülke szélvédőjére. A holdak kékes-ezüstös fényében úgy tűnt, mintha egy óriási tükör felületén siklanának előre, amit sűrű dzsungel övezett két oldalról.

Solo az FKR segítségével rövid tétovázás után kiválasztotta a megfelelőnek ítélt helyet, egy nagyobb tisztást a bal parton, s a teherhajó átsuhant két faóriás lombjai között, mielőtt méltóságteljesen aláereszkedett volna az aljnövényzet puha szőnyegére. A vuki sorban lekapcsolta a felforrósodott ionhajtóműveket, s lassanként minden elcsendesedett a fedélzeten. Egy utolsó döccenéssel a hidraulika kiegyensúlyozta a talaj egyenetlenségeit: a Millennium Falcon célhoz ért.

Han és Csubakka némán hátradőltek nyikorgó üléseikben és kifújták magukat. Mindketten úgy érezték, kell némi idő ahhoz, hogy összeszedjék magukat a nehéz repülés után. Odakint, az irányítókabin ablakain túl a dzsungel sűrű sötétbe burkolódzott, csupán az óriási fák sziluettje rajzolódott fölélük a csillagfényes égboltra. Olykor különös, barátságtalan zajok szűrődtek be a csempészekhez az erdőből, akik azzal vigasztalták magukat, hogy pillanatnyilag legalább a lezuhanástól nem kell tartaniuk. A megperzselt föld füstöt és gőzt eregetett magából, mely fokozatosan beterítette a hajótestnél alig szélesebb tisztást.

Rövid nézelődés után a vuki egy hosszú vakkantássorozattal adott hangot véleményének.

- Ezt magam se mondhattam volna szebben. – bólintott elégedetten Han. - Na, lássunk a dologhoz!

Mindketten kioldották biztonsági öveiket és feltápáskodtak nyikorgó üléseikből. Hátrasiettek az utastérbe, ahol Csubakka tüstént magához vette nyílpuskaszerű lézervetőjét, meg a hozzá való töltényövet. Nem tudhatják, mi vár rájuk odakint, ezért fő az óvatosság. Mellette Han felcsatolta fegyverövét és előhúzza tokjából a lézerpisztolyát, ellenőrizte benne az energiaszintet. A házilag átalakított, gyorstüzelő homloktáras DL-44 régi kedvence volt, amit személyesen szerelt föl egy precíziós, elektronikus célkeresővel, valamint egy pluszenergiát szolgáltató kiegészítőcellával. Az ezüstcsatos, barna derékszíjat mindig lazán viselte, csupán a fegyvertokot erősítette hozzá alul a combjához, hogy ne lötyögjön járás közben. Így kézemelés nélkül is olyan gyorsan ránthatta elő stukkerét, ahogy csak akarta.

A külső szenzorok adatai szerint a Duroon légköre oxigénmaszk nélkül is tökéletesen belélegezhető volt, mentes a mérgező gázoktól és veszélyes kórokozóktól. Ezért a főzsiliphez sétálva minden további előkészület nélkül kinyithatták az ajtót és leereszthették a rámpát. A hidraulika halkán zúgva engedte le a feljárót, s hamarosan beáramlott a bolygó rothadó vegetációjától és az erjedő talaj édeskés bűzétől terhes, párás levegő a fedélzetre. A dzsungel füledt éjszakája számtalan veszélyt sejtetett az óatosan kimerészkedő utasokkal. Állatok rikoltásai és hördülései váltották fel az űrhajó műszereinek halk, megnyugtató zümmögését. A távolból idehallatszott a vízesés tompa dübörgése.

- Remélem megtalálnak az üzletfelek ebben a sötétben...! - mormolta Han összevont szemöldökkel.

Az éjszótét erdőt szemlélte a magával hozott infravörös szemüvegen keresztül, élőlényeknek azonban nyomát sem látta. Ezen persze nem csodálkozott; a kivilágítatlan űrhajó zajos landolása elijesztett a környékről minden fajzatot. Kell hozzá némi idő, hogy visszamerészkedjenek a megszokott környezetükbe, remélhetőleg csak azután, hogy ők távoztak a planétáról. A koréiai bozontos másodpilótájához fordult, aki a háta mögött várakozva nyugtalanul szimatolt kifelé az ismeretlen szagokkal telített levegőbe.

- Jó! Időben érkezünk. Már csak meg kell várnunk őket. A kuncsaftokat én fogadom. Te nézd át a sérült érzékelőket és iktasd ki a hajó összes elektromos rendszerét, kivéve a vészindításhoz szükséges áramköröket. Nem szeretném, ha a Fennhatóság valami trükkös műszerrel kiszúrna minket idelent. Aztán nézz utána, milyen károkat szenvedett az öreglánya, amikor átbújtunk a tű fokán!

Csubakka egyetértően vakkantott és visszahátrálva eltűnt a hajó belsejében. Han komótosan nekifogott, hogy lehámozza kezéről a pilótakesztyűt, miközben lelépett a rámpáról. Fekete csizmája alatt enyhén besüppedt a nedvesen gőzölgő talaj, melyet részben lelegelt fűfélék borítottak. Fegyverének célkeresőjét éjszakai üzemmódra állította, s miután újra körbepásztázott vele, önmaga megnyugtatóására kibiztosította a pisztolyt. Biztos ami biztos. Minek kockáztatni, ha nem muszáj?

A kapitány a szabad űrjárók hagyományos, hosszú szárú csizmáját viselte, valamint egy sötétkék vászonnadrágot a Koréiai Vérszalag Rend vörös tiszti strárfjával az oldalán. Hozzá piszkosfehér inget és a Nar Shaddaa csempészei között oly divatos könnyű fekete mellényt. A vérszalagon kívül semmi nem emlékeztette már őt a katonai múltjára, bár a ruhásszekrényében még ott lapult valahol az egykori uniformisának zubbonya. De sosem vette elő a holmit, mert úgy vélte, a szabad és független élet nem tűri az efféle kötöttségeket.

Tekintete villámgyorsan végigsuhant a Falcon horpadozott fémköpenyén, ahogy

nesztelenül lépdelve körbejárta a csészealjzat, mellesleg a környező erdőségre is vetve néhány kíváncsi pillantást. Különös figyelmet szentelt a hasi résznek, ezért több helyen leguggolva meggyőződött róla, hogy a leszállótámok épek és a páncélozott burkolat is sértetlennek tűnik. Fellélegzett megkönnyebbülésében. Amikor átcsúsztak azon a szűk résen, nagyon aggódott, hogy valami komoly sérülés érte szeretett hajóját. Előresétálva megnézte még az alsó szervofelfüggesztéses Dennia-löveg lelógó gondoláját is. A körbeforgatható lézerágyúk szintén megúszták a hajmeresztő manővert. Nem lenne jó, ha egy esetleges csetepaté során a helyükről elmozduló lövegek a Falconban tennének kárt véletlenül.

Visszatért a feljáróhoz és megtorpanva előtte az eget kémlelte. A csillagok garmadájának látványa, mint rendesen, most is megnyugtatóan hatott rá. Igaz ugyan, hogy egyetlen csillagkép sem tűnt ismerősnek, mivel először járt a Duroonon, de ez csöppet sem zavarta. A körülményekhez képest elégedett volt a pillanatnyi helyzetükkel.

Odafönt közben csak hadd kutakodjon az a fránya cirkáló! A planétának ezen a részén olyan erős a geotermikus tevékenység, hogy semmire se mennek a detektoraikkal. Legalább egy hónapig elemezhetik az adatokat, mire sikerül a nyomunkra bukkanniuk, még ha a számítóközpontjuk teljes kapacitását erre használják is. Én pedig nem szeretnék néhány óránál tovább itt maradni. Hát ennyi. Most már csak a vásárlók hiányoznak a boldogságomhoz.

Leült a rámpa végére és azon bosszankodott, miért nem hozott magával némi innivalót. Az utastér egyik ládájában tartott egy üveg ódon, remek évjáratú, vákuum desztillált okromi jít, de nem érzett sok kedvet ahhoz, hogy bemenjen érte és közben őrizetlenül hagyja a bejáratot. Az üzlet az üzlet. A tiszta fej és az egészséges óvatosság kötelező hozzá.

Lassan teltek a percek az éjszakában. A Duroon élőlényei fokozatosan előmerészkedtek rejtekhelyeikről. Hatalmas, dagadozó gázlények foszforeszkáltak kísérteties fehér fényben a fák között. Neszezni kezdtek a rovarévó kiászok és valami fura, cuppogó massa is előkúszott a tisztás széléig. Hannak sokáig kellett erőltetnie szemét az infraszemüvegen keresztül, mire rájött, hogy a zöld szőnyegre emlékeztető szerzet egy boink. Nem tudta, hogy ezen a bolygón is honos a fajtájuk, pláne ekkora méretben. A lény eleinte tétován fodorzódott, azután felnyitotta egyetlen – ablaknyi – szemét és hosszan bámulta a Falcont. Mikor észrevette a pilótát, gyors visszavonulásba kezdett és rövidesen eltűnt a sűrűben.

Han közben az üzlettársa neszezésére, apróbb hördüléseire fülelt, amik a hajó mélyéről szűrődtek ki. Milyen messzire sodródtak a szülőbolygóiktól mindketten, s hány efféle barátságtalan planétát láttak már! És persze mennyi vár még rájuk a jövőben! Belegondolni is hátborzongató. De ha az ember csempész, illetve bérpilóta, illik megbarátkoznia a változatossággal – no meg a veszedelmekkel. Vagy elfogadja ezt vagy belebolondul az élete kiszámíthatatlanságába.

Han – akárcsak a nála jóval öregebb és tapasztaltabb Csubakka – számtalanszor került már szembe a törvénnyel, s mindig számolt a büntetés lehetőségével is. Ez az útjuk azonban igencsak különbözött a korábbiaktól. Ilyesfajta áruval egy hivatalosan lezárt területre behatolni azonnali kivégzést jelent, ha elfogják őket. És nem lehet fellebbezni, sem halasztást kérni, holmi törvényes eljárásra meg joghézagokra hivatkozva.

A Fennhatóság szektor a galaxis Tingel nevű spirálkarjában kezdett terjeszkedni évszázadokkal ezelőtt. A kar több tízezer csillagrendszer foglalt magába. Nem egy intelligens életforma alakult ki naprendszerében és nem egy vált közülük a Fennhatóság alattvalójává. Némelyik civilizáció azt sem tudta, hogyan jutott idáig. Han hallott pár ijesztő híresztelést a gyarmatosítók módszereiről azokban a kikötőkben, ahol mostanában megfordultak. Körmönfont politikai manővereket, nagy összegű pénzáttalásokat, furcsa

neutrínó tevékenységet, érthetetlen módon elszabadult vírusokat emlegetett valamennyi. Vírusokat, melyek úgy terjednek bolygóról bolygóra, akár a Fennhatóság befolyása a spirálkarban.

Persze a Fennhatóság veszedelmesebbnek rémlett bármilyen kórokozónál. Vezető elitje az évszázadok során felfoghatatlan gazdagságra tett szert. A behódolt naprendszerek bolygóin ez a szervezet volt a tulajdonos, a fővállalkozó, a kormány és a rendfenntartó erő. A Fennhatóság gazdagsága már-már a Galaktikus Birodalomével vetekedett egyes gazdasági elemzők szerint, noha névleg urának vallotta még a távoli császárt. Vezetősége gondosan ügyelt, nehogy magára haragítsa az uralkodót vagy valamelyik közeli tartományi kormányzót, s ezzel ürügyet szolgáltatson a rettegett csillagrombolók beavatkozására. Látszólagos jámborsága ellenére azonban éppoly kíméletlenül érvényesítette akaratát, védelmezte saját befolyási övezetét és üzleti érdekeit, mint a birodalom nagykutyái. Minden hajó, amely illegális kereskedelmi tevékenység szándékával érkezett a szektorba, azonnal céltáblájává vált a Fennhatóság hadihajóinak és a félelmetes hírű Biztonsági Rendőrségnek.

Mibe keveredtél már megint? - átkozta magát Han gondolatban, ahogy eszébe jutottak a munkájával együtt járó kockázatok. Amikor nemrégiben egy kellemetlenné váló nőügy miatt elhagyta a Nar Shaddaa ismerős világát és ideutazott Csubival, hogy szűz terepen kezdjen új életet, még nem sejtette, miféle nehézségekkel kell szembenéznie a Tingel Karban. De aztán beindult az üzlet és jöttek a fuvarok, majd megismerkedett néhány itteni nehézfiúval is. S mire észbe kapott, már újra nyakig volt a bajban, aztán pedig úton a Duroon felé.

De hogy mondhat nemet az ember, mikor az uzsorás Ploovo egész vagyont hajlandó áldozni a küldetés sikeréért? Muszáj megütnöm a főnyereményt, gondolta Solo elszántan. Túl régóta tengődünk már Csubival egyik napról a másikra, csip-csup ügyek miatt kockáztatva az életünket és a hajót. Ideje lenne vastagon megszédnünk magunkat, hogy lazíthassunk végre és esetleg befejezhessük a szakmát. Egyszer találok majd egy csodálatos bolygót és letelepszem. Elvégre a galaxis nagy. Talán hamarosan...

Szembesülve saját vágyálmaival, kritikusan megrázta fejét. Mi ez a naiv önáltatás? Ha letelepszik valahol, máris meghalt egy kicsit. Az már nem ő lenne. Mit nyújthat egyetlen bolygó olyasvalakinek, aki csillagtól csillagig repül? A határtalan úr utáni vágyakozás egyfajta kábítószer, amiről nem lehet csak úgy lemondani. Ő és Csubakka rendszeres látogatói a tiltott rendszereknek. Olyan munkát végeznek, amihez értenek és igazán a kedvükre való. Vagy jól fizet. Folyamatos veszély és bizonytalanság az életük – de hát ezzel jár a szabad csillaghajózás. A börtön és a halál kockázata állandóan a fejük fölött lebeg, de mint annyiszor, Han most is rádöbrent, ezt tartja a kisebbik rossznak. Földhöz ragadt nyomorultnak lenni még szörnyűbb lenne a számukra.

Mindemellett máris szert tett valamire: egy értékes információra. A Fennhatóság cirkálója előbb felfedezte hajóját, mielőtt a saját felspecizett műszerei az ellenség közeledtét regisztrálták volna. Nem kétséges, hogy a Biztonsági Rendőrség mindig a legújabb fajtájú szenzorokkal dolgozik. Ha nem talál módot a kijátszásukra, nagyon nehéz idők következnek a Falcon legénysége számára. Valamit tenniük kell – s ez a valami minden bizonnyal tengernyi pénzbe fog kerülni...

Megrázta fejét, s felállva újból körülpillantott a dzsungel fenyegető sötétjében. Remélte, nem kell a hajó leszállófényeit felkapcsolnia ahhoz, hogy ismeretlen ügyfelei megtalálják. Igazán jöhetnének már! Nem parkírozhatnak itt egész éjszaka. A nap pár óra múlva fölkel és nekik még azelőtt el kell tűnniük a felszínről. Lehet, hogy nem a megfelelő tisztáson landoltak? Vagy valami közbejött és a megrendelő nem tud eljönni a rakományért? Egyre idegesebb gondolatait egy közelében megszólaló hang szakította félbe.

- Itt vagyunk...

Solo felpattant, s kibiztosított fegyverével már célba is vette az érkezőt. A lény egykedvűen ácsorgott a rámpa mellett, alig karnyújtásnyira tőle. A kapitánynak fogalma sem volt, miként lopózhatott ilyen közel hozzá észrevétlenül a fickó, s a fölismerés csöppet sem tette boldoggá. Az idegen majdnem akkorára nőtt, mint a koréiai, tömzsi teste és rövid karjai azonban kisebbnek mutatták. Lapos arcában kerek, rezzenéstelen pillantású szemek ültek. A bőre szürkészöldnek tetszett a holdfényben, terepszínű ruhájának zsebei kidudorodtak. Derékszíján dzsungelkést és kulacsot viselt, lőfegyver nem látszott nála. Hannak fogalma sem volt, milyen fajba tartozhat, de nem is érdekelte. A lényeg, hogy gyorsan idetalált és láthatóan nem akarta lelőni, hogy elvegye a hajóját meg az értékes rakományt.

- Ez... – dünnyögte a koréiai, miközben fegyverét szándékos lassúsággal a tokjába csúsztatta. – ... a legjobb módja annak, hogy szitává lövesse magát! Ugye tudja...?

A teremtmény figyelmen kívül hagyta az elmésséget. Lágyan intett az úrhajó gyomra irányába, picit oldalra döntve kerek fejét.

- Elhozta, amire szükségünk van?

- Itt a teljes rakomány. Ámbátor fogalmam sem volt, hogy ennyire rázós lesz a futam. Ha egyedül jött, máris megnézheti.

Az idegen megfordult és halk, vartyogó hangok sorát hallatta. Alakok tucatjai bukkantak elő az aljnövényzetből – akárha a földből nőttek volna ki félkörívben. Ugyanolyan terepruhás fickók voltak, mint a vezetőjük. Hangtalanul lopakodtak ki a fák közül a tisztásra, éberén figyelve a hajót és meglepett pilótáját. Ha nincs rajta infraszemüveg, Solo észre sem veszi közeledtüket. A lények különféle lőfegyvereket szorongattak kezeikben, egyelőre a föld felé vagy az égnek fordítva harapósabbik végüket. Primitív tűvetők és nyílpuskák voltak, amik nem sok kárt tehetnek a Falcon burkolatában, de egy embert simán meg lehet ölni velük – vélte a csempész higgadtan.

A csészealj gyomrából figyelmeztető morgás hallatszott. Han előrébb lépett, felpillantott a rámpára. Csubakka – kezében lézervetőjével – a jövevényeket méregette. A kapitány intett neki, leadva a minden rendben jelzést. A vuki erre leengedte fegyverét és visszahátrált a hajó belsejébe.

- Ne vesztegessük az időt bemutatkozásra! – fordult a lényhez a koréiai. - Kíváncsi a cuccra vagy nem?

A teremtmény megindult a Falcon felé – népes társaságával együtt. Han sajnálkozva tárta szét a karját előttük.

- Ne egyszerre, drága barátaim! Kezdetnek egy fő is megteszi...!

A főnöknek látszó figura vartyogott egy sort, mire kísérei tágas védő alakzatba rendeződtek az YT-1300-as körül. Majd egyedül követte Solót a fedélzetre, kíváncsian méregetve maga körül az ívelt falakat, különféle berendezéseket.

A hajó belsejében Csubakka bekapcsolta a vészvilágítást. Időközben felnyitotta már a hajó rejtett rakterének fedőlemezeit is – ezeket a rekeszeket közvetlenül a főfolyosó fémpadlója alá építették be. Különleges bélelésüknek köszönhetően a legtöbb műszer számára majdnem teljesen érzékelhetetlenek voltak, s általában a csempészarut rejtegették bennük. Az antropoid letérdelt az elsőhöz és két kézzel lenyúlva egy súlyos ládát emelt ki a padlóra. Látszott, ez a feladat még az ő emberfeletti erejét is kemény próbára teszi.

Han kinyitotta a sötétzöld fémládát, s kivett belőle egy koromfekete sugárvetőt. Gondosan ellenőrizte, nincs-e feltöltve, azután a mellette ácsorgó kíváncsi teremtmény kezébe nyomta. Merr-Sonn gyártmányú BC-7-es lézerkarabély volt a szállítmány. Rövid csövű, könnyű gyalogsági fegyverek a fekete piacról. Mint a rakomány többi darabja, ez is egyszerű optikai irányzékkel, kihajtható válltámasszal és szuronnyal volt felszerelve. Mivel a megrendelő és társai mindeddig semmiféle energiafegyvert sem használtak, érthető

módon teljesen lenyűgözték őket a korszerű lézervetők. A főnök aprólékosan megvizsgálta a kezében tartott eszközt, aztán hármát-négyet kattintott a ravaszon próbaképp. Csak úgy, a padló felé fordítva.

- Az energiatelepek nincsenek feltöltve. Száz ládával hoztunk, összesen ezer karabélyt. A többi a főraktérben és a hátsó raktérben van. – magyarázta Han türelmesen, egy fuvarozó profizmusával.

Elkérte a fickótól a BC-7-est, röviden ismertette a tudnivalókat. Felhajtott egy apró panelt a válltámasz mellett, megmutatta, hol kell feltölteni a telepeket.

- Adapterek mellékelve, minden stukkerhez egy. Használati utasítás és kábel szintén.

Ezek a fegyverek a legkeresettebb fajtákhoz tartoznak a galaxisnak ebben a részében. Hihetetlen ellenálló képességgel rendelkeznek bármiféle fizikai vagy magnetikus behatással szemben, ezért lehet védőborítás nélkül szállítani őket, akár a hipertéren keresztül is. Teljes egészében ütés és vízállóak, valamint hidegtűrők. Évtizedekig működnek majd itt a dzsungelben anélkül, hogy bármely alkatrészüket lecserélnék. Fontos szempont ez, hisz a vásárlók szakszerű karbantartásra nemigen gondolhatnak...

A lény bólintott: érti a helyzetet.

- Loptunk hozzájuk pár kisebb áramfejlesztőt. – mondta a koréliainak. - A Fennhatóság raktáraiból. Azért jöttünk ide, mert munkát és jobb életet ígértek nekünk. Szerencsésnek éreztük magunkat, hisz a saját világunk nagyon szegény és elmaradott. De most rabszolgasorban tartanak bennünket és éhbérért dolgoztatnak a bányáikban. Nem engedik, hogy elmenjünk innen, ezért sokan megszöktünk a táborokból. A vadonban élünk, mert ez a világ nem különbözik nagyon a miénktől. A fegyverek birtokában végre lehetőségünk nyílik a visszavágásra.

- Elég!

Han egyetlen ideges kézmozdulattal elhallgattatta a bőbeszédű lényt, s fejét csóválta a másik fecsegését hallva.

- Nem akarok tudni róla, érti? Nem ismerem magukat, és maguk sem ismernek engem! Ami idelent zajlik, nem az én üzletem, hát kérem, ne mondja el nekem!

A hatalmas, rezzenéstelen szemek megállapodtak rajta. Solo inkább félrenézett heveny zavarában. Nem szerette az efféle kínos pillanatokat. Ő az olyan üzletfeleket kedvelte, akik nem szövegelnek fölöslegesen, csak átveszik az árút és fizetnek, gyorsan és diszkréten.

- Így ha elfognak, nem tudok mit mondani a vállalatoknak! Világos? - tette hozzá, indokolni próbálva elutasítását.

- Igen...! És köszönöm, hogy figyelmeztetett! Rég beszéltem már külvilággal! - biccentett a lény megértően.

- A pénz első felét megkapom most, a maradékot pedig miután kirakodtunk. Miért bonyolítanánk egy egyszerű kereskedelmi ügyletet? És ne feledje: semmi lövöldözés, amíg a talajon vagyunk! A Fennhatóság hajója odafönt cirkál és azonnal bemérnek minden energiakitörést! Értette...?

- Igen! Nem vagyok zöldfülű...! - a főnök az egyik zsebébe nyúlt. - Tessék, a pénze! Egy puskáért egy kavics...!

Han kinyitotta a nehéz bőrzacskót és megszámlolta a fizetség első részletét, a csiszolatlan tűzopálokat, gyémántokat, nova-kristályokat és egyéb drágaköveket, melyek kivétel nélkül e bolygó kergéből kerültek elő. A Fennhatóság tucatnyi bányát működtetett a Duroonon, busás haszonnal termelve ki az efféle csecsebecskéket. Marhák! - gondolta közben a kizsákmányolóik ellen harcoló idegenekről. Fegyvert vesznek ahelyett, hogy a szabadságukat vásárolnák meg... A Falcon fedélzetén simán odébbállhatnának mind, egy sokkal kellemesebb bolygóra költözve, de nem! Inkább kirobbantanak egy ostoba felkelést a Fennhatóság uralma ellen. Hogy ebből mi lesz még...! Azzal mellényzsebébe tömte a

súlyos zacskót és elégedetten biccentett.

- Rendben. Szóljon a társainak, hogy ketten feljöhetnek a ládákért és kezdhetik kiadatni őket a többieknek. A fegyvereiket hagyják odakint!

Félrelépett a teremtmény útjából. Az nézte őt egy hosszúra nyúlt pillanatig, azután kifelé kezdett vartyogni, a csészealj körül várakozóknak. A hívására két markos fickó óvakodott föl a rámpán, rácsodálkozva az úrhajó belsejére. Han észrevette, hogy egyikük vulkáni üvegből csiszolt tört visel a derékszíján, de nem szólt érte. Jobb kezét folyamatosan a pisztolya markolata mellett tartotta és nem óhajtott hátat fordítani egyik idegennek sem. Az izmos teremtmények megfogták az első ládát, amibe Solo visszatette a BC-7-est és odacipelték a bejárathoz, ahol átadták a feljáró előtt némán várakozó társaiknak. Aztán nekiláttak sorra kiemelni a többi a csempészrekeszekből.

Han és Csubakka oldalra húzódva, némán figyelték ténykedésüket. Nem akartak segíteni nekik, hogy a kezük szabadon maradjon, ha bármi zűr adódna. Amikor egy rekesz kiürült, a vuki visszatette rá a fedőlapot, hogy járhatóvá tegye a folyosót. Kisvártatva a koréliainak eszébe jutott valami és a gerillák vezetőjéhez fordult.

- Van a Fennhatóságnak itt állomásozó hadihajója? Amolyan igazán nagy hajó, csomó ágyúval?

A lény félrehajtott fejjel eltöprengett a kérdésen.

- Van egy Dreadnaught-osztályú nehézcirkálójuk. Utasokat és ellátmányt is szállítanak vele ide más bolygókról, ezért nincs állandóan a rendszerben. A Duroon körüli blokádot Etti-osztályú könnyűcirkálók adják, négy darab. De ezek csak odafönt járőröznek az űrben. Ellenünk még nem vetették be őket az elnyomóink. Viszont nagyon sok kis légköri siklójuk és robogójuk van, amiket nem tudunk lelőni. Ezek a fegyverek alkalmasak rá?

- Az attól függ, milyen gépre céloz, milyen messziről és hol találja el. Ha nem páncélozott, száz méterről leszedheti vele a kisebb repülőket. - vélte Solo tárgyilagosan. - De a harci gépek ellen kevés a BC-7-esek tűzereje. Legközelebb rendeljen nehézlövegeket és rakétavetőket is, ha ennyire komolyan gondolja.

A pilóta elégedett volt a hallottakkal. Ha csak négy könnyűcirkáló van odafent és a Dreadnaught épp nincs a közelben, simán kijuthatnak a planétáról. Ilyen kevés hajóval nem lehet egy bolygót hatékonyan blokádot tartani, elzárva a magunkfajta csibészekről. Persze később, ahogy a szökevény munkások ellenállása egyre komolyabb méreteket ölt majd, nyilván megszigorítják az űrtérzárakat és szinte lehetetlenné válik a csempészáru bejuttatása. De ez legyen csak az őtána érkező fuvarozók gondja.

Miután az utolsó padló alatti rekesz is kiürült, átmentek az utastérbe, hogy folytassák a plafonig felpakolt ládák kirakodását. A gerillák rövidesen elfáradtak a hurcolkodásban, ekkor a vezetőjük kiküldte őket pihenni és két másik társát hívta be a helyükre. Ő maga nem segített a munkában, csak ácsorgott a csempészek mellett, majd rövid hallgatás után tovább sorolta igényeiket.

- Még több fegyverre van szükségünk és hasznát látnánk egyéb segítségnek is. Katonai tanácsadóknak, egészségügyi felszerelésnek, technikai eszközöknek, terepjáróknak.

- Beszéljen az üzletkötőjével! - ajánlotta kapásból Han. - Én csak elviszem az árut egyik helyről a másikra! Semmi több...! Amúgy a részemről befejeztem ezt a melót! A környékre se jövök többé! Idefelé majdnem elkaptak minket a fináncok! Ráadásul kis híján összetörtem a hajót a szurdokban! De biztos találunk majd másik szállítót a helyemre...!

A lény lehajtotta fejét, s nem szólalt meg újra. Talán bántotta a koréiai elutasító közönye a helyzetükkel kapcsolatban. De Solót nem izgatta, mit gondol róla a másik. Őt csak a pénz érdekelte és az, hogy mielőbb eltűnjön a bolygóról.

A kirakodás és a fizetés egy óra alatt lezajlott. Nem volt semmi fennakadás, mégis hajnalodott már, mire végeztek. A horizontot beragyogták a felbukkanó nap első

narancssárga sugarai. Han átadta Csubakkának a drágakövekkel teletömött zacskókat, hogy helyezze biztonságba őket a Falcon trezorjában, majd követte a csapat vezetőjét a szabadba és egyre idegesebben kémlelte a felhőmentes eget. A fennhatósági hajóról optikai távcsövekkel is kiszúrhatják őket, mert nem borítottak az öreglány tetejére álcázóhálót. És akkor bizony gyorsan elkezdődik a haddelhadd!

- Biztosan fogunk még rendelni hadianyagot és sok mást is. - mondta a gerillavezér búcsúzóul. - Amint sikerült újabb drágaköveket zsákmányolnunk a bányákból. Ez az egyetlen érték itt, amivel fizethetünk.

- Sok szerencsét hozzá! - dünnyögte a pilóta minden lelkesedés nélkül.

Első tisztje közben előrement az irányítókabinba és beindította a reaktort, végigfuttatta a legszükségesebb teszteket a fedélzeti rendszereken. A Millennium Falcon zümmögve életre kelt, bemelegítve nagy teljesítményű hajtóműveit. A terepruhás lények még mindig ott tébláboltak a hajó körül, s miután elhordták valahová új fegyvereiket, kisebb csoportokban ácsorogtak a tisztás szélén, egymás közt pusmogva az anyanyelvükön. Hanon megmagyarázhatatlan szánakozás lett úrrá őket nézve, de hamar elnyomta feltörő érzéseit. Ez most nem alkalmas pillanat a lelkizésre. Ideje eltűnniük innen.

Megrázta fejét és bekiáltott a hajóba a társának.:

- Minden kész, Csubi?

A vuki megnyugtató vakkantására elmosolyodott. Megindult fölfelé a rámpán, de félúton hátrafordult és barátságosan a lények csoportja felé intett, mintegy enyhíteni próbálva korábbi közönyén az ügyüket illetően.

- Viszlát, fiúk! Tán még találkozunk egyszer...!

MÁSODIK FEJEZET

Már a dokkoláskor sejtették, hogy nem maradhatnak észrevétlenek a mondderi úrkikötőben. Pedig kivételesen nagyon igyekeztek minden szabályt, törvényt és előírást betartani az Etti IV.-re történő leszállásuk során, nehogy magukra vonják a helybeliek megkülönböztetett figyelmét. Csakhogy itt működött a Fennhatóság központja és ez némiképp megnehezítette az elvegyülést a főváros zsúfolt utcáin, a mindenhol jelenlévő megfigyelőkamerák és a járőröző rendőrségi droidok éber szenzorai előtt. Főleg azért, mert itt nem lehetett nyíltan fegyvert viselni az utcán és Han csak úgy vihette ki a dokkból a zsebébe dugott Telltrig-7-esét, hogy komoly illetéket fizetett az ideiglenes engedélyért a vámosoknak.

Az Etti IV. egy természeti kincsekben szegény bolygó volt, mely barátságos éghajlata és központi fekvése miatt a csillagközi kereskedelem egyik nagy csomópontjává vált az elmúlt évszázadokban a Tingel Karban. A legnagyobb hasznot mindebből természetesen a Fennhatóság urai húzták, de megtalálták számításukat a mindenfelől idesereglett ügyeskedők és törvénszegők is...

Solo és a vuki a Falcont elhagyva nyomban a főváros egyik hivatalos értékbeváltójába sietett, hogy pénzre váltsa a Duroonon kapott drágaköveket. A hiperűr utazás során gondosan szétválogatták a kincset, fajtájuk szerint nyolc csoportba rendezve a különféle kavicsokat, majd szürke páncélkazettákba pakolták őket. Az üzletet megszervező Ploovo emberétől a fegyverek berakodásakor kaptak hozzájuk hamis tulajdoni papírokat is, hogy simán átjussanak a szajréval a vámon és senki ne firtassa a csiszolatlan és ezért lenyomozhatatlan kövek eredetét.

A rakomány olyan nehéz volt, hogy bérelniük kellett hozzá egy repulzorkocsit a kikötőben. Ezt Csubakka vonszolta maga után, kissé nyugtalankodva amiatt, hogy

fegyvertelenül kell kimerészkednie ekkora vagyonnal a nyílt utcára. De a hatóság nem volt hajlandó ideiglenes fegyverviselési engedélyt adni egy magafajta szőrös óriásnak, akinél kevés fenyegetőbb kreatúra akadt a bolygón – a hivatalos érvelésük szerint. Épp ezért igyekezett szorosan Solo nyomában maradni, társa védelmére bízva magát.

A lebegő targoncára halmozott szabvány páncélkazettákat ugyan letakarták egy ponyvával, de a vámvizsgálatnál több arra bóklászó civil is láthatta, mit hoztak le az űrhajó fedélzetéről. Ha mással nem, a titkolózásukkal biztosan magukra vonták a helybeli csirkefogók figyelmét – vélte Han, jobb kezét folyamatosan a zsebében tartva, hatlövetű pisztolya markolatán. Nagyon nem örült volna neki, ha a nyílt utcán próbálják meg őket kirabolni, ezért tekintete folyamatosan járt a környéket kémlelve és egy pillanatra sem lazított menet közben.

Alacsony, előregyártott betonelemekből épült házak közt vezetett az útjuk a kikötőt elhagyva. Fejük felett lebegő holovíziós cégérek és reklámtáblák villogtak, hangosan hirdetve különféle akciós termékeket vagy szolgáltatásokat. Többnyelvű felirataik a közeli boltok, üzletházak, szórakoztató központok felé hívogatták a leendő vevőket és ügyfeleket. A bolygó fővárosa a megszokott zsvajjal ölelte körül őket, ahol úgy tűnt, gond nélkül elvegyülhetnek a tömegben.

Egy fúziós lánggal simára elegyengetett utat szegélyező járdán haladtak, fel-felpillantva a permacitből és habbetonból összerótt több szintes hivatali épületek egyformán szürke tömbjeire. Tudták, hogy itt és most még aligha kell meglepetéstől tartaniuk. Azok a gazemberek, akiket nem riasztott el az utcákat megtöltő tömeg, bizvást elbátortalanodtak Han gyanúsan kidudorodó zsebe, magabiztos járása láttán. Ráadásul kétszer is meggondolják, ujjat húzzanak-e társával, a két méteres kashyyki óriással, akibe láthatólag elég erő szorult ahhoz, hogy csomót kössön az esetleges támadók végtagjaira. A két csempész biztosra vette, sem az élelmesek, sem az elvetemültek nem látnak bennük könnyű prédát.

Az értékbeváltó alkalmazottainak - csupa páncélozott pénztáros droidnak - fogalmuk sem volt róla, hogy a drágakövek blokádtörő fegyvereladásból származnak, ezért rövid úton nemesfém lapocskákra, vertex kristályokra és némi készpénzre cserélték őket. Még a százezernyi rendszert átfogó Fennhatóság sem rendelkezett olyan csillagközi nyilvántartási rendszerrel, mely az efféle tranzakcióknak elejét vehette volna, bár a szőrös szívű hivatalnokok régóta próbálkoztak azzal, hogy kiépítsenek egy naprakész információs hálózatot az adózás megkönnyítése céljából. Szerencsére az értékbeváltó tulajdonosa sem volt érdekelt a nyilvántartás pontos vezetésében, így némi jutalékért cserébe a droid nem kérte el Han igazolványát, feketén bonyolítva le az üzletet. Ha lett volna kalapja, Solo alighanem megemeli a lükén káráló robot hivatalnok előtt, mely a pultra tette a kisebb vagyont tartalmazó fémkazettákat. A dobozok Csubakka válltáskájába kerültek, a krediteket pedig a mellényzsebébe süllyesztette, mielőtt intett volna társának: indulás.

Amint kiléptek a bank ajtaján, a vuki hosszú vakkantás-sorozatot eresztett meg.

- Nyertél! Ebből szépen kifizetjük Ploovót. – nyugtatta meg Han. - Ez lesz a legelső dolgunk. Aztán bevásárolunk a kikötőben és feltöltjük a hajót.

Csubakka második mordulására viszont felkapta a fejét: a Biztonsági Rendőrség egyik járőregysége tűnt fel a humanoidokból, droidokból, és ki tudja, még miféle fajzatokból álló tömegben velük szemben.

- Hé, pajtás! Csak nyugi! - intette társát a koréliai óvatosan.

A barna páncélzatot és harci sisakot viselő rendőrosztag tüzelésre kész fegyverrel haladt az út közepén. Mellvértjükön a Fennhatóság címere, derékövükön muníciós dobozok és különféle kézi szkennerrek lógtak. A járőkelők gyorsan félrehúzódtak az útjukból, tisztas távolságot tartva a marcona járőröktől. Han látta, hogy két sisak átmenetileg feléjük fordul. A zsaruk nyilván a vuki hördülésére figyeltek fel, ám úgy tűnt,

ezúttal nem őket keresik, s egykettőre odébb is álltak. A férfi fejcsóválva nézett utánuk. Számtalan rendfenntartóval találkozott már szerte a galaxisban, de a BR-eket kedvelte közülük a legkevésbé. A Biztonsági Rendőrség nem törődött semmiféle civilizált törvénnyel. A jogot csak annyiban tartotta be, amennyiben ez a Fennhatóság érdekeit szolgálta. A kapitány többször eltöprengett, vajon mi vesz rá embereket és más humanoidokat arra, hogy a barna egyenruhások kötelékébe lépjenek, de mert nem talált jó okot, arra ügyelt inkább, nehogy összeütközésbe kerüljön velük. Újból megcsóválta fejét, azután diszkréten Csubakkához fordult.

- Nyughass, te! Mondtam már, hogy kifizetjük Ploovót! Találkozunk vele, rendezzük a számlát és megpattanunk. Ennyi.

A vuki korántsem bízott benne, hogy csakugyan „ennyi” lesz, de csupán mordult egyet, s az üres repulzorkocsit vonszolva trappolt tovább a koréliei nyomában.

Amint beléptek a találka helyszínéül kijelölt ivóba, nem esett nehezükre felfedezni, merre ülnek Ploovóék. A hátsó bejárat közelében, hátuk mögött a fallal, nehogy meglephessék őket. A gengszterfőnök nem volt kispályás a szakmájában, azt el kell ismerni.

Ploovo – becenevén Kettőt Fizet, Egyet Kap – a galaktikus alvilág egyik legismertebb figurája volt Mondderben. Határozott örömmel töltötte el, hogy újra találkozhat Han Solóval, s hogy a koréliei csempész a nemrég küldött rádióüzenete szerint végre rendezni szándékozik tetemes adósságát. Solo a főváros egyik legfelkapottabb kocsmájában, a Szabadesésben kívánt találkozni vele, s ez tökéletesen megfelelt a gengszterfőnök kívánalmainak. A Szabadesés – népszerű hely lévén – a legbiztonságosabb találkahelyek közé tartozott a fővárosban a magukféle alakok számára.

Az elegánsan öltözött maffiózó az egyik sarokasztalnál foglalt helyet három testőrével. Kettő ezek közül embernek született a galaxis valamelyik isten háta mögötti szegletében, a harmadik – vastagbőrű, ormányos, kétlábú szörnyeteg – a Davnar II.-ről származott. Mindegyikük páncélmellényt viselt a jellegtelen, szürke kezeslábasa alatt, zsebeik különféle fegyverektől dudorodtak.

Ploovo várakozás közben a rég esedékes bosszújának beteljesülésére gondolt, egy pohárka finom ettita likőrt iszogatva, mely édes volt, mint a bűn. Nem mintha nem lett volna biztos abban, hogy Solo kifizeti – de a koréliei mindig is idegesítette. Állandóan kibúvókat keresett a fizetés alól és nem egyszer keverte bajba Ploovót az elmúlt hónapokban. Ráadásul több alkalommal megszegyenítette az emberei előtt, s a bandavezér olykor még az igazán komoly üzletektől is elesett miatta. A Millennium Falcon tulajdonosának ideje megfizetnie. Mindenért. Kamatostul.

- Tartsd nyitva a szemed, Csubi! - dűnnyögte Han a társának, gyorsan körbepillantva a gyéren megvilágított teremben.

A kocsmában számtalan fajzat megfordult, humanoidok és egyéb szörnyetegek; az efféle helyeken ez nem volt meglepő. Solo legalább féltucat különböző respirátort tudott megkülönböztetni, vagyis itt szórakozott az űrhajósok színe-java a galaxis minden szegletéből. De ő persze leginkább a nőtényeket figyelte. Feltűnően kihívó, a testükből alig valamit eltakaró ruhát viselt mindahány. Megannyi egzotikus helybéli szépség, csupa közönséges nagyvárosi kurva...

Egyikük, egy fiatal, halványkék bőrű, hosszú fekete hajú lány azonnal Han elé lépett a testre simuló zöld selyemruhájában. Magas volt, karcsú, hegyes mellű és feltűnően vonzó. És nagyon tudott élni a testi adottságaival, a magabiztos mozgása és lágy hangja alapján legalábbis.

- Üdvözöllek, csillagjáró! – villantotta a férfira vakító mosolyát.

Sebesen a korélieiba karolt, kecsesen hozzásimult, úgy suttogott tovább:

- Mit szólnál egy tánchoz? Vagy talán mást szeretnél?

Csubakka rosszállóan felmordult, ám az ezüstszürke szemű lány egy cseppet sem zavartatta magát. Han megszorította barátja vállát és lazán a bennszülött szépséghez hajolt, ugyanolyan bizalmasan válaszolva a kihívó kérdésre.

- Hát persze! Táncolunk, mulatunk, azután talán örülünk is egy kicsit egymásnak! - könnyedén eltolta magától a kéjnőt. - De csak később, aranyom! Most dolgom van!

A csajon nyoma sem látszott a sértődöttségnek. Nevetve megrázta fejét és egy másik érkező felé lépett, rutinosan megismételve az ajánlatát.

A Szabadesés valóban első osztályú késdobáló volt. Alulról megvilágított táncparkettjét a legmodernebb, állítható gravitáció-közömbösítővel szerelték fel, így a mozogni vágyók inkább lebegtek a padló fölött, semmint táncoltak az elektronikus zenére. A tulajdonos – okulva a korábbi tapasztalatokból – önvédelmi fegyverekkel szerelte föl a fehér kabátos és közelharcban is jártas kiszolgálószemélyzetet, akik rövid úton kipenderítették a csehóból a bajkeverőket és hitelre fogyasztani próbálókat. Ugyanakkor előzékenyen gondoskodtak az idejára törzsvendégekről, különös tekintettel a maffiózókra és a részesedést fizető prostituáltakra, hogy simán menjen az üzlet a nap huszonnegy órájában.

A két csempész átvágott az italozó és bábáskodók tömegén, keresztülverekedtek magukat a lebegő táncosokon és köszönés nélkül lehuppantak a fekete öltönyös Ploovo asztalához.

- Solo, öreg barátom! Érezd magad itthon! - fordult Hanhoz negédes mosollyal a bandavezér.

- Nem kell a rossz dumád, Kettőt Fizet, Egyet Kap! – húzta el száját a koréiai tiszteletlenül.

Mellette Csubakka karba tett kézzel, komor tekintettel nézte a testőröket, láthatóan ugrásra készen. Azok meg őket bámulták, a bizalmatlanság tehát kölcsönös volt.

- Hagyjuk a formaságokat, oké?

- Ugyan, Solo! – csóválta meg fejét a gengszterfőnök elégedetlenül.

Hangjában már nyoma sem maradt az iménti erőltetett kedvességnek. Ha ennyire tuskó a csempész, ő sem fog kesztyűs kézzel bánni vele.

- Nem szép tőled, hogy így beszélsz egy öreg jötevőddel...!

Ploovónak nehezére esett, hogy elviselje az újabb verbális pimaszságot, de a pénz közelsége miatt inkább türtőztette magát. Han mélyen a szemébe nézett, azután sejtelmes képpel egy kisebb fémkazettát tolt eléje, amit Csubakka nyújtott át neki és tele volt vertex kristályokkal.

- Itt a fizetséged, Ploovo. A kamatokkal együtt. És részemről végeztünk egymással.

A gengszterfőnök izgatottan magához húzta a ládikát, szeme csillogott a mohóságtól. Ám Han valami mást is felfedezni vélt ebben a pillantásban, ami óvatossá tette. S hogy gyanúja nem volt alaptalan, azt a vuki figyelmeztető mordulása rögvést igazolta.

A Szabadesés ajtajában egy osztagra való BR tűnt fel. Sietősen jöttek befelé, maguk elé tartott stukkerekkel, marcona ábrázattal. Minden asztalt megvizsgáltak, mindenkinek az arcába belenéztek, s közben a kézi számológépük kijelzőjét mustrálták, sorra ellenőrizve a jelenlévők személyazonosságát.

Han azonnal rosszat sejtett. Noha kiválóan hamisított papírokkal rendelkeztek mindketten, úgy sejtette, a Fennhatóság alakulatainak felbukkanása nem lehet véletlen. A BR-ek nem szoktak napközben az Etti IV. kocsmáiban razziázni! Pont ezért beszéltek meg mostanra a találkozót.

Halk kattanással megjelent kezében a fegyver az asztal alatt.

- Szeretném, Ploovo, ha nem próbálnátok meglépni. Várjuk meg együtt a rend őreit! És még valami: mindannyian tegyétek az asztalra a kezeteket! Persze üresen!

A gengszterfőnök vonásai megkeményedtek. Nem tetszett neki a hirtelen kialakult helyzet.

- Ugyan, Solo! Mi szükség van erre?

Azért mindannyian teljesítették a koréiai utasításait, csak az ormányos testőr dűnnögött valami csúnyát az anyanyelvén. De jól tudták, ha bármelyikük ellenkezni próbálna vele, azonnal halottak mind egy szálíg. Ehhez épp eléggé ismerték már a bajkeverő koréliait.

A Biztonsági Rendőrség barna egyenruhás emberei közben az asztalukhoz értek, zseblámpáikkal rájuk világítva a félhomályos sarokban.

- Mindenki igazolja magát! - szólt rájuk közönyösen az élen haladó őrmester.

Han és Csubakka szó nélkül elővették papírjaikat. Az altiszt hosszasan vizsgálgatta őket, elhúzva a lapokba épített azonosító chipek fölött a kézi szkennert. Aztán összevont szemöldökkel olvasta a számítógép kiírásait, elfelejtve visszaadni az igazolványokat.

- Minden rendben? - kérdezte Han a lehető legmegnyerőbb hangján.

- Maga annak az YT-1300-as teherhajónak a kapitánya, amelyik pár órája landolt a negyvenötös számú dokkban?

Hannak egy pillanatra elakadt a lélegzete. Ha valahogy sikerült beazonosítaniuk, hogy ő játszotta ki a durooni cirkálót, akkor már nem is él. De ha így lenne, nem kérdezősködnének, hanem egyből letartóztatnának – ezzel próbálta megnyugtatni önmagát. Az őrmesterre emelte tekintetét és teljesen ártatlanul megkérdezte:

- A Sunfighter Franchisera gondol? Igen...! Miért? Van valami problémája vele?

- Itt az áll, hogy a hajója egy tucatnyi új szabványnak nem felel meg! – pattogott a BR fontoskodva. - A dokkjelentés szerint pár perce lefoglalták és át akarják vizsgálni, hogy kiderüljön, miféle szabálytalanságokra bukkannak még. Ettől függ, mekkora bírságot szabnak ki magára.

Han tekintete meg sem rebbent, de agyában vadul kergették egymást a gondolatok. Itt valami nagyon bűzlik! Nyilván a kicsinyes bosszúra szomjazó Ploovo hívta fel bárkájára a hatóság figyelmét, tudván, hogy nem felel meg a legújabb űrhajózási szabványoknak (pontosabban semmiféle szabványnak, de ez részletkérdés). Ha pedig tüzetesen átvizsgálják, és megtalálják a csempész rekeszeket, meg az illegális katonai cuccokat (értsd: lövegeket, védőpajzs generátorokat, nagy hatósugarú érzékelőket, zavaró berendezéseket és sok más egyéb nyalánkságot) a fedélzeten, már mehet is a kesseli fűszerbányákba vagy valami hasonlóan barátságtalan börtönbolygóra. És ez még a jobbik eset.

- Azonnal bemegyek a kikötőparancsnok irodájába, amint végeztem a dolgaimmal! – ígérte az őrmesternek segítőkész pofával.

- El kell keserítenem! – ingatta fejét az őrmester gyanakvó képpel. - Az a parancs magával kapcsolatban, hogy ha megtaláljuk, azonnal kísérjük oda a társával együtt. Mivel nem tartjuk kizártnak, hogy illegális kereskedelemmel foglalkozik. Mielőtt elmegy, tisztáznia kell magát a vádak alól. Kövessen, kérem!

Han nem tévovázott tovább. Tekintete a vukira villant, s a feszülten várakozó Csubakka máris Ploovo egyik mit sem sejtő testőrére vetette magát. A körülöttük álló rendőrök nem kapcsoltak rögtön, azt híván, egymással van bajuk az asztalnál ülőknek. Pillanatnyi tévovázásuk elegendőnek bizonyult a két csempész számára a cselekvéshez. Han egyetlen heves mozdulattal leütötte az őrmestert, miközben majd eltört a keze a fickó arccsontján, s kikapta markából az irataikat. Csubakka pedig elengedte a megdőbbent testőrt, és két, hozzá közelebb álló egyenruhást csapott egymásnak fordultában. Összekoccantak a páncélozott sisakok, a rendőrök ordítva a padlóra roskadtak. A vuki hatalmas lendülettel átugrott fölöttük és teljes sebességgel iszkolt a koréiai nyomában az ajtó felé.

Mire a rendőrök és Ploovo emberei feleszméltek, a két csempész már elvegyült a kocsma közönségében. Így a kapkodva leadott lövéseik rendre célt tévesztettek, csupán a

berendezésben és a többi vendégben okozva kárt. Erre azután pillanatok alatt elszabadult a pokol. Egy olyan szórakozóhelyen, ahol a vendégek java fegyverrel a zsebében iszogat, ráadásul a felszolgálók is mindig harcra készek, nem tanácsos meggondolatlanul tüzet nyitni a jelenlévőkre.

Han és Csubakka még akkor is hallották a sikoltozást, a sugárvetők berendezést romboló zaját és a sebesültek fájdalomkiáltásait, amikor számos vendéggel a nyomukban kizúdultak az ajtón, megrohantak egy közelben várakozó robottaxi és utasították, hogy sürgősen vigye őket az űrkikötőbe. Pár lélegzetvétellel később már a széles sugárúton száguldottak, elvegyülve a forgalomban.

HARMADIK FEJEZET

Néhány perccel később a sárga robottaxi lerakta Hant és Csubakkát az űrkikötő egyik bejáratánál, ami a legközelebb feküdt a negyvenötös számú dokkhoz. Mivel visszafelé nem hoztak magukkal semmi elvámolnivalót, sőt a kölcsönzött repulzorkocsit is az ivónál felejtették, gyorsan átjutottak az ellenőrzésen, óvatosságból a tartalék hamis papírjaikat használva, nehogy ismét feltartóztassák őket. Aztán egyenletes léptekkel megközelítették a hajójukat, mellőzve a rohanást és feltűnő idegeskedést a megfigyelőkamerák és járőröző biztonsági droidok előtt. Közben éberén kémlelték maguk körül a kikötőt, hisz nem kizárt, hogy a BR-ek már elébük vágtak.

A dokk előtti sarokhoz érve Solo kikukucskált, de mindössze egy kikötőmester-helyettest látott a főbejáratnál. Aki épp kijött a kapun és kötelességtudóan bezárta maga mögött a hatalmas fémajtót, ami egy egyre csökkenő méretű, rombusz alakú nyílássá zsugorodott, hogy végül hangos kattanással teljesen összezáruljon. Han visszahúzta halkan felnyűszító társát a fedezékbe egy rövid megbeszélésre.

- Nincs teketória, Csubi. A Szabadesésben hamar helyreáll a rend és akkor a nyomunkban lesz az egész Ploovo banda. Meg az összes BR a városban. Mellesleg az a pacák épp azon van, hogy bezárja a garázst. A zsaruk nyilván furcsállanak, ha megpróbálnánk utat égetni magunknak a túloldalra.

Újra kinézett a sarkon. A kapu vezérlőpanelén babráló szolgálatos már majdnem végzett a riasztórendszer kiállításával. Nem kétséges, hogy a dokk többi ajtaját is hasonlóképpen lezárta. Han körülpillantott és felfedezett egy fennhatósági szesz, dohánytermék és legális kábítószer árusító bódét a közelükben, ami tele volt vámmentes áruval. Agyában vadul cikáztak a gondolatok, miközben megragadta társa könyökét.

- Van egy tervem...!

Egy perccel később a kikötőmester helyettese végzett a bonyolult és elvileg feltörhetetlen riasztórendszer élesítésével. Kihúzta a zárból a molekulárisan kódolt kulcsot, amit a kopottas műbőr övtáskájába dugott, biztos helyre. Aztán nekilátott felhelyezni a masszív fémajtóra még egy öntapadós lefoglalásjelző szalagot is ráadásnak. Majd indult volna, hogy jelentést tegyen a felettesének. Ekkor vette észre, hogy egy vuki, egy hatalmas, rosszindulatú barom közelít hozzá részegen dülöngélve és egy tíz literes, lőréből bűzlő demizsont dédelget vastag, szőrös karjában. Mikor az antropoid a szolgálatos mellé ért, egy fehér bőrű férfi, aki az ellenkező irányból érkezett, véletlenül beleütközött a behemót elől kitérni próbáló kikötőmesterbe. Furcsa módon mindhárman összegabalyodtak és ennek eredményeként a megtántorodó vuki a kezében szorongatott demizson tartalmát a szerencsétlen szolgálatosra loccsantotta.

Ekkor elszabadult a pokol. Röpködtek a vádak és gyanúsítások, keresetlen szavak és dühös hördülések. A szőrös melák szörnyen acsarkodott mindkét emberre, az öklét rázta,

majd az összetört demizsonra mutogatott. A kikötőmester helyette hasztalan rázogatta, dörzsölgette átázott ruháját. A baleset másik két szenvedő alanya mindent megtett, hogy a segítségére legyen.

- Ó, mondhatom, ez aztán kínos! - aggályoskodott a férfi, aki piszkosfehér vászoninget és sötét, sokzsebes mellényt viselt. - A kotyvalék igencsak beitta magát a zubbonyába, uram...! - közölte, miközben próbálta a nedvesség egy részét kifacsarni az elegáns kincstári szövetből.

A szolgálatos és a vuki eközben véleményt cseréltek, egymásnak ellentmondó állításokat hangoztatva arra nézvést, kinek a hibájából történt a baleset. A mellettük elhaladók kíváncsi pillantásokat vetettek rájuk, aztán gyorsan folytatták útjukat, nem akarván a kínos ügybe avatkozni.

- Barátom, jobban tenné, ha azonnal kimosná ezt a holmit! – tanácsolta a koréiai akcentussal beszélő újrjáró nagy jóindulatúan. - Különben élete végéig szagolhatja az ettita likőrt!

A szolgálatos megfenyegette a vukit, hogy eljárást kezdeményez ellene és ingerülten elsietett. Lépteit meggyorsította, amint idegesen rádöbbsent, hogy bármikor arra vetődhet egy feljebbvalója, aki megláthatja vagy ami rosszabb, meg is szagolhatja az egyenruháját. A munkaidőben való italozás főbenjáró vétségnek minősül a fennhatósági úrkikötőkben, amiért általában elbocsátják az embert. Épp ezért sebesen elviharzott a helyszínről, hogy mielőbb rendbe tegye magát, s hagyta, hogy a másik kettő tovább vitassa a felelősség kérdését.

A civakodás persze abbamaradt, amint a szolgálatos eltávozott. Han vigyorogva felmutatta a kulcsot, amit a nagy felfordulás közepette emelt el a férfi övtáskájából. Átnyújtotta Csubakkának és megveregette társa vállát a jól sikerült csíny után.

- Menj, melegítsd be a hajót, de nehogy felszállási engedélyt kérj! A kikötőparancsnok valószínűleg ellenezné a távozásunkat, a közelben lebzselő őrhajók pedig rögtön a nyakunkon lennének.

Úgy saccolta, nyolc-tíz perc telhetett el a Szabadesésben történtek óta. A szerencsájuk már nem tarthat ki sokáig.

Csubakka behatolt a lezárt dokkba, fölszaladt a teherhajó rámpáján és a pilótafülkébe érve nekilátott sietve lefuttatni a felszállást megelőző teszteket. Bosszantó, hogy a balhé miatt most nem tudnak bevásárolni, friss élelmet szerezve a konyhára, ráadásul üzemanyagot sem vételezhetnek az öreglánynak. De szerencséire maradt még annyi a tartályban, hogy bárhová elrepüljenek a szektoron belül.

Eközben Han végigsietett a dokkállások során. Hármat is maga mögött hagyott, mire eljutott a keresetthez. Egy teherszállító pihent benne; nem olyan, mint a Millennium Falcon, hanem tiszta, frissen festett, igazi úrhajó kinézetű jármű. Ez is a régi YT sorozatba tartozott, mint a koréiai csempészhajó, de későbbi modell volt. A lekerekített orr része alapján egy 2400-as lehetett. A neve és azonosító kódszáma büszkén virított rajta a r'allai felségjel mellett. Szorgos droidok töltötték fel sietősen rakománnyal a legénység felügyelete mellett, akik undorítóan becsületesnek tündek, ráadásul makulátlan világoskék egyenruhát viseltek. Han bekukucskált a nyitott ajtón és barátságosan odaintett nekik.

- Helló, fiúk! Mégiscsak útnak indultok holnap?

Egyikük visszaintett, bár zavartan hunyorgott az ismeretlenre.

- Nem holnap, pajtás! Még ma este, itteni idő szerint huszonegy nulla-nullakor.

Solo meglepetést színlelt.

- Tényleg? Akkor hát... tiszta eget!

A matrózok kissé értetlenül, de viszonzották a hagyományos újrjáró búcsút. Han közönyt színélve elsomfordált. Amikor már nem láthatták, ész nélkül futásnak eredt, nem törődve többé azzal, hogy felhívja magára a figyelmet. Most minden másodperc számít, nem

sétálgathat a kikötőben az ábrázatát mutogatva.

Amikor visszatért a negyvenötös dokkálláshoz, volt olyan pimasz és maga mögött visszaragasztotta a vuki által letépett lefoglalásjelző szalagot, mielőtt becsukta volna az ajtót. A molekulárisan kódolt kulcsot kivette a zárból és elhajította, hogy megnehezítse a biztonságiak bejutását a területre. Háta mögött közben már alapjáraton doromboltak a Millennium Falcon ionhajtóművei, növekvő zajjal töltve meg a nyitott tetejű csarnokot. Felrohant a fedélzetre, behúzta a rámpát és előretrappolt a pilótafülkébe.

- Menetkész az öreglánny?

A vuki igenlően csahintott, miközben karjai folyamatosan jártak a műszereken, mindent előkészítve a starthoz. Han elfoglalta helyét és a negyvenegyes dokkban rakodó teherhajó nevét és azonosítókódját használva kérte, hogy a felszállási időt hozzák előre itteni idő szerint huszonegy nulla-nulláról azonnalra. Egy ilyen kérés nem szokatlan egy magántulajdonú teherhajó esetében, amelynek menetrendje bármikor megváltozhat. Mivel nem volt nagy forgalom a körzetben és a felszállást már amúgy is engedélyezték a „számára”, nem volt akadály a azonnali indulásnak.

Csubakka még a biztonsági övével bajlódott, amikor Han könnyedén kiemelte a Falcont a dokkból. A vén gépezet hajtóműveiből forró láng csapott ki, ahogy a koréliai – meglepő visszafogottsággal – maga mögött hagyta az Etti IV.-et. Szépen, szabályos röppálya mentén emelkedve, ahogy egy normális űrhajó tenné. A következő években valószínűleg nem tehetik majd be ide a lábukat, de sebj! Akad még épp elég bolygó a szektorban, ahol landolhatnak az öreglánnyal.

Amikor a BR-ek feltűnnek a negyvenötös dokkállásnál, és valahogy beverekszik magukat – gondolta elégedetten - agyalhatnak majd, hogyan voltunk képesek kikötőmesteri engedély nélkül startolni!

A Falcon meredeken emelkedve elszakadt az Etti IV. gravitációs terétől. Csubakkát felvillanyozta a vártnál könnyebb siker. Kedves-ijesztő vicsorral dalra fakadt, pontosabban olyasmire, ami a szülőbolygóján, a Kashyyykon az éneklés megfelelője lehetett. Áriája mennydörgésként visszhangzott a pilótafülke szűk terében.

- Elég már, Csubi! – könyörgött Han, idegesen dobolva ujjával a konzolon. - Minden nyavalyás mutató kileng tőled!

A vuki hatalmas jódlifutammal fejezte be az ujjongást.

- Mellesleg – folytatta a kapitány -, még nem vagyunk túl a nehezén.

Csubakka felhorkant, majd kérdő hangsúllyal bődült egyet. Társa fejét ingatta válaszul.

- Nem. Ploovo megkapta a járandóságát. Nem számít, milyen agyafúrt, a bűntársai most már nem adnak pénzt arra, hogy vérdíjat tűzzön ki a fejünkre... Inkább a Falcon miatt aggódom. A BR-ek újfajta érzékelőket használnak. Olyat, ami tízből tízszer kifog a mi özőnvíz előtti detektorainkon. Szükségünk van egy hasonlóra, ha meg akarunk élni. És még valami... Engedélyre lesz szükségünk, ha a környéken akarunk tevékenykedni. Fel kell verekednünk magunkat a törvényes fuvarozók listájára valahogy. A fenébe is, a Fennhatóság szektor naprendszerek ezreit sanyargatja; szinte érzem a pénz szagát! Nem fogunk a zsíros mellékkeresetünkről lemondani csak azért, mert valakinek itt a környéken nem tetszik a felszállási tömeghányadosunk!

Befejezte a hipertérbe való ugrás előkészítését és ravaszkas mosollyal a társa felé fordult.

- Mármost, a Fennhatóság se nekem, se neked nem tartozik semmivel. Mi következik ebből?

Torzonborz társa nagyot mordult. Han tüstént a szívéhez kapott, s úgy tett, mintha komoly megrázkódtatás érte volna.

- Törvényen kívüliek legyünk, azt mondod? Mármint mi? - hamiskásan kuncogott a lehetőség hallatán. - Már is azok vagyunk, pajtás! És ünnepélyesen fogadom: annyi pénzt

nyúlunk le a Fennhatóságtól, amennyit csak bírunk! Alaposan neki kell majd gyürkőznünk, hogy mindet elvihezzük...!

A hiperhajtómű működésbe lépett, a Falcon nekilódult. Odakint a csillagok elmosódott, kékes fénycsíkokká váltak előttük a doppler-effektus miatt.

- Ideje meglátogatnunk régi barátainkat! – folytatta Solo tünődve. - De aztán mindenki jobban teszi, ha két kézzel kapaszkodik a pénzébe!

NEGYEDIK FEJEZET

Lépésről lépésre haladtak persze az útjukon, ahogyan az a megfontolt és sokat tapasztalt vállalkozóktól elvárható.

A hiperűr ugrásokkal először egy távoli, elsivatagosodott, kimerült bányavilágra repültek a Sacras rendszerben, melyet a Fennhatóság arra sem méltatott, hogy hivatalt tartson fenn rajta. Régi ismerősük, egy ottani bennszülött vezető – szebb napokat látott ocsinin fajú vénség – összehozta őket a kolónia kedvenc kocsmájában egy távolsági ércszállító bárka kapitányával. A Quadrarium Angel nevű teherhajó orbitális pályán parkolt műszaki hiba miatt, legénysége az egyik tolóhajtóművel bíbelődött már napok óta. Örültek a váratlan társaságnak, mert a rendszerben épp nem volt rajtuk kívül más űrjármű. Egy sor keresztkérdésre kellett válaszolniuk – s mert jól feleltek, életben hagyták őket. Sőt, újabb találkozóhelyet jelöltek meg számukra a navigációs atlaszban a Gaurick rendszer peremén. Mivel a két csempész korábban már járt ott – chak-gyökeret csempészve a helyi munkásoknak – gond nélkül eljutottak az ismerős térségbe.

E találkahelyen – az űr pusztá vákuumában, távol minden égitesttől – egy könnyű HWK-290-es teherhajó várta őket. A barna rejtőszínekre festett járművet kis mérete ellenére alaposan telepakolták fegyverekkel, turbólézerágyúkkal és rakétavetőkkal, így inkább tűnt harci naszádnak, mint civil gépnek. Miután nyolc fős személyzete – csupa páncélszkafanderes, torzonborz alak, kezükben DC-15-ös lézerkarabélyokkal – körültekintően átvizsgálta a Falcont, és megbizonyosodott arról, hogy a gépen nincs más a pilótán és a másodpilótán kívül, sem elrejtett nyomkövető berendezést nem találtak a műszereikkel, egy közeli csillagrendszer második bolygójáig kalauzolták őket. Az űrhajó itt elvált tőlük, orbitális pályán maradva, Han és Csubi pedig felkészültek a leszállásra az atlaszban csak sorszámmal jelölt és elvileg lakatlan planétán.

Manővereiket végig követte néhány felfelé fordított légvédelmi turbólézerágyú ikercsöve a felszínen. Az itteniek úgy látszik fölöttébb gyanakvó természetűek, még a régi ismerőseikkel szemben is.

Az illegális telep csupán sietősen összeállított felfújható hangárkupolák és álcázóhálóval fedett lakóbuborékok precízen elrendezett csoportja volt a hosszú leszállópálya mellett. Egy ritkás növényzettel borított fennsíkon helyezkedett el, nagyjából az egyenlítőn és mozgásérzékelő berendezések hálózata övezte tág körben. A simára elegyengetett pályán különféle űrhajók sorakoztak egymás mellett. Jobbára könnyű teherszállítók, magánjachtok és átalakított orbitális kompok, de Han leselejtezett bójarakó egységeket és kikötői vontatókat is látott közöttük, menetkész állapotban. Odébb, a hangároknál felszereléssel megrakott ládák tornyosultak, többségük esővédő ponyvával letakarva. A telep szélén fél tucat hajóroncsot evett a rozsdá a délelőtti nap kékesfehér fényében. Zömük teljesen kibelezve, romlásra ítélve hevert a porban. Csupán a használhatónak vélt alkatrészeikért szedték szét őket.

Han képét felderítette a mosoly, ahogy lefelé sétált a Falcon rámpáján, mélyet szippantva a hűvös, üdítően friss levegőből. Ez az új telephely határozottan jobban tetszett

neki, mint a Fennhatóság ellen lázadó törvényen kívüli technikusok korábbi támaszpontja, sok-sok fényévre innen.

- Helló, Jessa! Rég láttalak, aranyom!

Az odalent várakozó fiatal lány megvetően pillantott rá. Magas növésű volt, haja szőke fűrtök zuhatagaként lobogott a szélben. Teltkarcsú vonalait kellő nyomatékkal rajzolta ki az olajfoltos, eredetileg sötétkék technikus kezeslábas. Fitos orrát különféle napok alatt szerzett szeplők tarkították. Jessa Vandangante majdnem ugyanannyi bolygón fordult meg eddigi életében, mint Han. Barna szemeiben, melyeket a koréliaira emelt, mintha némi gúny lappangott volna, miközben végigmérte őt.

- Túl rég, Solo! Biztos vagyok benne, hogy vallásos lelkiyakorlatokkal múltatad az időt...! Esetleg kereskedelmi konferenciákon vettél részt vagy játékonysági küldeményeket szállítottál a Csillagközi Gyermeksegély Alapítványnak. Nem csoda, hogy nem hallottam felőled! De hát mit számít barátok közt az a pár nyavalyás sztenderd hónap?

- Számomra egy emberöltőnek tűnt, kislány! - válaszolta Han anélkül, hogy zavarba jött volna. - Hiányoztál!

Lesietett a rámpán, meg akarta fogni a lány kezét, Jessa azonban kitért előle. Lövésre kész fegyvereket markoló, elszánt férfiak és nők bukkantak elő mögüle a konténerek és ládák takarásából. Overallt, hegesztőmaszkot és szerszámövet viseltek, de láthatóan a sugárvető sem volt idegen a számukra. Lehetek vagy húszan, fehér, barna, fekete és kék bőrű fickók vegyesen.

- Nekünk nem annyira!

Han szomorúan ingatta fejét ezt látva. Persze nem lepte meg a barátságtalan fogadtatás, de ennél azért jobbra számított volna. A kezét mindenesetre igyekezett távol tartani a fegyvere markolatától csevegés közben.

- Jess, te félreismered engem! Ezt be fogod látni!

Tisztában volt vele, hogy épp az imént kapott egy félreérthetetlen figyelmeztetést a nőtől. Megtűrik, mint ügyfelet, de nem látják szívesen. Gyorsan a tárgyra tért hát:

- Hol van a Doki?

A megvető mosolyt mintha letörölték volna Jessa arcáról. Nem felelt a kérdésre. Leintette embereit és fejével biccentve jelezte a koréliainak, hogy jöjjön utána.

- Gyere velem, Solo!

Han Csubakkára hagyta a Falcon őrzését és öles léptekkel követte a lányt az ideiglenes bázison át. A leszállópálya fúziós eljárással kialakított nagy, lapos térség volt körülöttük. Mint az galaxis szerte közismert, szinte bármely szilárd anyag alkalmas a fúziós megmunkálásra. Kőzetek, zöldségek, hulladékok vagy azok a régi ellenségek, akik már semmi másra nem használhatók. Férfiak, nők, emberi és más fajú technikusok nyüzsögtek a parkoló járművek és mindenféle kategóriájú munkagépek körül. Őket a legfurább formájú robotok segítették a javítási, bontási és átalakítási munkálatokban.

Han menet közben megcsodálta az illegális üzemet. Olyan űrhajótechnikust, aki feketemunkát végez, majdnem mindenhol lehet találni. De a Dokinak, Jessa apjának műhelye messze a leghíresebb a törvényszegők körében a galaxisnak ebben a szegletében. Ha az ember minden kérdezősködés nélkül akarta megjavíttatni a hajóját, mert nem szerette volna, ha kiderül, miféle tűzharcban sérült meg, vagy ha nagy szüksége volt arra, hogy a járműve azonosítószelvényét és megjelenését megváltoztassák olyan okok miatt, melyeket jobb nem emlegetni, vagy ha értékes számítógépegységet akart venni vagy eladni, a személy, akivel fel kellett vennie a kapcsolatot, nem volt más, mint Klaus Vandangante, becenevén a Doki. Ő és számkivetett technikusai minden lehetséges és lehetetlen feladatot a lehető legrövidebb idő alatt, a lehető legjutányosabb áron végeztek el a rendszeresen költözködő titkos telepükön. És ami a legfontosabb, hogy nem kíváncsiskodtak az ügyfeleik viselt dolgai után.

A Millennium Falconon végzett legutóbbi módosítások is ezen technikusok rátermettségét dicsérték. A Doki és Han számos alkalommal kötöttek már üzletet az elmúlt hónapokban. A koréliai őszintén csodálta a ravasz öregembert, akit a Fennhatóság és más hivatalos szervek hosszú esztendőök óta köröztek, de elfogni sosem tudták. Vandangante jól őriztette magát, és – Han tudomása szerint legalábbis – számos megvesztegethető bürokrata és hírforrás segítette munkájában. Nem egy büntetőexpedíció indult már a száműzöttek ellen, de minden alkalommal csupán lerombolt épületeket és haszontalan limlomot találtak a célterületen. A Doki gyakran tréfálkozott azzal, hogy ő az egyetlen gonosztevő a galaxisban, aki a sikeressége miatt kénytelen volt nyugdíjrendszert kidolgozni az alkalmazottai számára...

Szétszedett hajótestek és zümmögő berendezések között vezette Jessa a bázis legnagyobb hangárja felé a férfit. Ennek egyik sarkánál permexlapokból összeállított tágas iroda állt a felfújható falhoz támaszkodva, álcázóhálózattal a tetején. Amint a vékony fémajtó félresiklott a lány parancsára, Han nyugtázhatta, hogy a Doki ízlése csöppet sem durvult el az évek során. Az iroda jellegét gazdag színekben pompázó wrodi szőnyegek adták meg, mindegyikük elkészítése generációk munkáját követelte. A polcokon ritka könyvek sorakoztak, pazar textíliák takarták az ablakokat, a falakat pedig olyan festmények és szobrok díszítették, melyek a galaktikus történelem leghíresebb művészeitől származtak. No meg olyanoktól, akik ismeretlenek voltak ugyan, munkájuk azonban elnyerte Klaus tetszését. Akadt itt egy kézzel kifaragott íróasztal is, tükörsima lapján adattáblákkal, hordozható számítógépekkel, szétszedett pisztolyokkal, mindenféle szerszámokkal és egy Jessát ábrázoló jókora holokockával. A lány három dimenziós mása divatos estélyi öltözetet viselt. Vidáman mosolygott – sokkal inkább látszott első bálozós diáknak, mint törvényen kívüli szerelőfenoménnak.

- Hol az öreg? - kérdezte Han, látva, hogy a szoba üres.

Jessa az asztal mögötti, kényelmes fotelbe telepedett. Úgy megszorította a vaskos karfákat, hogy ujjai nyomán még a hasított bőr is kifehéredett.

- Nincs itt, Solo. Apa nincs itt.

- Ez igen! Ez aztán a felvilágosítás! - vont a össze szemöldökét a csempész rosszállóan. - Magamtól sosem találtam volna ki az üres szoba láttán! Nézd Jess, nincs időm játszadozni! Akkor sem, ha te nagy kedvet érzel hozzá! Azt akarom...

- Tudom, mit akarsz! - Jessa hangja minden átmenet nélkül keserűvé vált és ez meglepte a koréliaiit. - Senki sem állít be hozzánk úgy, hogy ne tudnánk, mit akar! Azonban az apám nincs itt! Eltűnt, és bár szinte mindennel megpróbálkoztam már, hogy előkerítsem, a legcsekélyebb nyomra sem bukkantam. Higgy nekem, Solo – mindent elkövettem!

Han lerogyott a szemközti székbe. A hír váratlanul érte.

- Hetekkel ezelőtt a szokásos bevásárlókörtújára indult a Fennhatóság szektorba. – magyarázta Jessa vontatottan. - Olyasmikért, amik igen keresettek a piacon vagy az ügyfeleink különleges kívánságainak kielégítéséhez szükségesek. Három bolygón szállt le, a negyedikre pedig sosem érkezett meg. Hát, valahogy így állunk. Neki, a háromtagú legénységnek meg a csillagjachtuk egyszerűen nyoma veszett. Végigjártuk a valószínű repülési útvonalukat, de semmit sem találtunk. Se roncsdarabokat, se a reaktorból származó szórvány sugárzást vagy legalább egy mentőkabint. Bármilyen történet velük, annak nem maradt nyoma az űrben.

Han egy pillanatig Klausra gondolt, akinek olyan sokat köszönhetett korábban. Munkától megkérgesedett kezeire, élénk, fanyar mosolyára, és a göndör, ősz hajra, mely glóriaként övezte fejét. Kedvelte az öregot, de ha Doki elment, azon nem lehet változtatni. Kevés ember bukkan fel még egyszer azok közül, akik hasonló körülmények közt tűnnek el az űrben. És a kivétel csak erősíti a szabályt. Han rendszerint gondtalanul utazott:

először mindig az érzelmi poggyásztól szabadult meg, mert a bánat túl nehéz teher ahhoz, hogy az ember magával hurcolja a csillagok közé. Gondolatban istenhozzádot mondott a Dokinak – s felkészült rá, hogy az üzletet egyetlen élő hozzátartozójával, Jessával kell nyélbe ütnie.

- Értem. Sajnálom Dokit. Őszintén kedveltem őt. Akkor most te vagy itt a főnök?

A lány merőn bámult rá az íróasztal mögül. Láthatóan pontosan tudta, mi játszódik le a koréliei lelkében, mert jól ismerte a férfit. Talán túlságosan is jól, hisz korábban gyöngéd szálak fűzték őket egymáshoz. Mígnem egy szép napon a csempész szó nélkül lelépett, fájó úrt hagyva maga után a fiatal lány szívében...

- Máris túlestél a gyászbeszédén, ugye, Solo? - kérdezte halkan. - Hisz semmi sem fontosabb számodra az irhád épségénél, nemde?

Gúnyos hozzáállása felbosszantotta Hant. Nem ezt várta a fruskától még ilyen körülmények között sem.

- Ha én haltam volna meg, a Doki talán megszaggatná a ruháit, Jess? Vagy te sietnél hamut hinteni a fejedre? Nem hinném...! Sajnálom, de az élet megy tovább! És ha ezt szem előtt téveszted, kedvesem, egykettőre kigolyóznak az üzletből!

A lány válasza nyitotta száját, aztán észbe kapott és mást gondolt. Taktikát változtatott. Hangja olyan éles lett, akár egy vibrokés.

- Helyes! Akkor térjünk az üzletre, kapitány! Tudom, mi kell neked: érzékelő-berendezés, parabolaantenna, engedély. Mindhárom problémád megoldható. Épp most szereztünk egy detektort. Egy hatásos, kompakt távérzékelő egységet, melyet nagy hatótávolságú felderítőhajók számára készítettek. Egy katonai raktárból került hozzánk, szerencsés véletlen folytán, melybe besegítettünk. Teherhajózási engedélyt is tudok szerezni a roncsodhoz. Már csak – és itt hűvösen Hanra pillantott – az árat kell tisztáznunk egymás közt.

Solónak nagyon nem tetszett a hangsúlya. Nem erre a stílusra emlékezett vissza a legutóbbi találkozásukból. De a fiatalok meglepően hamar felnőnek, s dörzsölt felnőtté válnak, emlékeztette magát morózusan. Jessát azért jobban kedvelte, amikor még kenyérre lehetett kenni néhány mézes-mázos szóval.

- A pénz rendben lesz, Jess. Csakhogy most épp...

- Ki beszél pénzről? - vágott a szavába ismét a hölgy. - Tudom jól, mennyid van momentán, szentéletű barátom! Azt is, honnan van, sőt, hogy mennyit adtál belőle Ploovónak!

- Tényleg...?

- Csak nem lep meg, hogy előbb-utóbb mindenről értesülünk? Szende szűznek látszom tán, aki belepirul, ha illegális fegyverkereskedelemtől hall? - hátradőlt székében, ujjait összefűzte tarkóján.

Most ő volt a nagyfőnök, akivel tárgyalni kell. És bizony meglepően jól csinálta, azt meg kell hagyni – ismerte fel Solo fanyarul. Nem csoda, hogy kissé zavarba jött a dolgok kedvezőtlen alakulása láttán. Azt tervezte, hogy hosszú fizetési határidőt csikar ki a Dokiból, de immáron erős kétségei támadtak, vajon Jessánál is el tudja-e érni ugyanezt. Ha a lány tisztában van vele, hogy nem képes kápében fizetni, mert javarészt nemesfémbe hozta magával a pénzét, miért áll vele szóba egyáltalán?

- Folytatod, Jess, vagy azt várod, hogy bevessem a híres gondolatolvasó tudományomat?

- Pihentesd a szád egy kicsit, Solo és figyelj rám! Üzletet ajánlok neked, kéz kezet mos alapon!

Han rögtön gyanakodni kezdett, jól tudván, hogy a lánytól nem várhat nagylelkűséget. Főleg azok után, ahogy lelépett tőle pár hónappal ezelőtt, köszönés nélkül osonva el az ágyából egy csöndes hajnalon. De mi mást választhatott volna? Szüksége van a hajója

megjavítására meg a többi cuccra, különben mehet a galaxis peremére, hogy személyfuvarozással tengesse hátralévő napjait. Eltúlzott kedvességgel így válaszolt hát:

- Lesem minden szavadat, aranyom!

- Valakiért el kell menned, Solo, hogy elfuvarozd valahová. Természetesen vannak részletek is, de alapvetően ez a lényeg. Kapcsolatba lépsz néhány emberrel és elviszed őket oda, ahová menni akarnak – persze csak az ésszerűség határain belül. Nem fogják elvárni tőled, hogy valami rizikós helyen tedd le őket. Ezt még te is végre tudod hajtani.

- Hol kell felvennem őket?

- Az Orron III.-on. Ez javarészt mezőgazdasági terület, attól eltekintve, hogy van ott egy fennhatósági adatbank. Ott várnak rád az utasok.

- Egy fennhatósági információs központ? - kelt ki magából Han. - És hogy fogok én egy ilyen helyre bejutni? Olyan lehet az a bolygó, mintha a BR ott tartaná a nagy évenkénti szemléjét és felvonulását! Hát ide hallgass aranyoskám: szükségem van a holmikra, amiket kértem, viszont szeretnék tisztességes kort megélni. Hosszas ringatózást tervezek a nyugdíjas űrhajósok otthonának egyik hintaszékében – és az, amit te javasolsz, ezt a megoldást teljesen kizárja!

- Nem olyan rázós, mint gondolod! – válaszolta kimérten a bakfis. - A bolygó belső biztonsága nem különösebben erős, mert csak két géptípus számára engedélyezett az Orron III.-on való leszállás. A termést elszállító távirányított bárkáknak és a fennhatósági flotta hajóinak.

- Igen, de ha nem vetted volna észre, a Falcon egyik kategóriába sem tartozik kifejezetten!

- Még nem, Solo, de ezen majd változtatunk. Itt hanyódik egy űrhajó váza a telepen. Egy bárkáé, melyet út közben térítettünk el. Nem volt nagy szám; robotvezérlésű hajók ezek és igencsak ostobák. Felszereljük a Millennium Falcont külső vezérlő csatlakozásokkal és beépítjük a járműnek abba a részébe, ahol általában a vezérlő modul szokott lenni. Egy része pedig a raktérbe nyúlik majd. Az embereim úgy álcázzák a törzset, hogy megtéve a BR-eket, a kikötői hatóságot vagy bárki mászt. Egyszerűen leszállsz, kapcsolatba lépsz a szóban forgó csoporttal és már mehetsz is. A teherszállítók átlagosan harminc órát szoktak a kikötőben tartózkodni, így azután rengeteg időd lesz, hogy elrendezd a dolgokat. Ha már úton lesztek, lebontod a Falconról az álca hajóvázat és nyugodtan jöhetsz hazafelé.

Han komolyan gondolkodóba esett. Nem szenvedhette az efféle durva átalakításokat szeretett hajóján. Biztos, hogy vannak hátulütői is az akciónak, különben nem órá bíznák a melót. Jessának tucatnyi hajója áll odakint, amik alkalmasak lennének a feladatra.

- Miért engem választottál ki erre az izgalmas kirándulásra? És miért a Falcont?

- Egyrészt azért, mert neked égető szükséged van valamire tőlem. – felelte higgadtan a lány. - Másrészt azért, mert bár gátlástalan zsoldos vagy, egyben a legjobb pilóta is, akit ismerek. Te repültél már mindenben, a lökhátizsáktól kezdve a csatahajóig. Ami pedig a Falcont illeti: épp megfelelő méretű és van akkora komputer kapacitása, hogy elbírja az álcahéjat. Ha menekülni kell, elég gyors hozzá, hogy lehagyja az üldözőket és bőven van rajta csúzli, amivel visszalőhetsz a BR-eknek. Szerintem előnyös az ajánlatom.

Hant már csak egy dolog aggasztotta, a valószínű csúzlizás mellett.

- Kiket kell felszednünk? Úgy tűnik, rengeteg gondot vállalsz magadra miattuk...

- Egyiküket sem ismered. Szigorúan amatőrök és jól fizetnek. Hogy mivel foglalkoznak, ahhoz semmi közöd, de ha érdekel, majd kérdezd meg őket! Ha úgy ítélik, hogy bölcs dolog megbízniuk benned, az az ő bajuk...!

Han a plafonra, a sziporkázó világítótestekre bámult. Nagy volt a kísértés. Jessa kész mindent megadni neki, ami ahhoz kell, hogy a Fennhatóságot megkopaszthassa. Felhagyhat a piti pénzeket hozó csempészetekkel, meg az ehhez hasonló, rosszul

jövedelmező foglalatosságokkal...

- Nos? - próbálta belőle kihúzni a választ Jessa türelmetlenül. - Szóljak a technikusaimnak, hogy lássanak munkához? Vagy úgy akarjátok megtanítani a világot kesztyűbe dudálni, hogy tovább éheztek a vuki haveroddal?

Han felemelkedett ültéből. A célzás talált, s nem hagyott neki sok választási lehetőséget. Muszáj belemennie ebbe az alkuba, ha folytatni akarja a szakmát.

- Legyen. De jobban teszed, ha először Csubinak szólsz, különben a bamba szerelőidből nem marad más, csak egy csomó fölös testrész a szervbank számára!

ÖTÖDIK FEJEZET

A Doki emberei – azaz jelenleg Jessáiéi – alapos munkát végeztek a nap hátralévő részében. Köszönhetően annak, hogy rendelkeztek a Millennium Falcon gyári leírásával, plusz egy teljes hologramtárral az YT-1300-as típusú gép valamennyi darabjáról. Csubakka és egy hordóhasú, kopasz technikus segítségével Han eltávolította a Falcon belső hajtóműburkolatát, majd a hajó irányítórendszerét is szabaddá tette a szerelők számára.

Munka droidok gurultak ide-oda, lézervágók és hegesztőapparátok villódtak szembántó fénnel sercegve kívül és belül. Tucatnyi technikus nyüzsgött a teherhajó tetején, alatta és a belsejében. Solót fölöttébb idegesítette, hogy mennyi kéz, szerszám, csáp és robot fogókar matat szeretett hajóján, de összeszorította fogait és nem tiltakozott ellene. Viszont minden tőle telhetőt elkövetett, hogy egy időben mindenhol ott legyen és felügyelje a munkálatokat – s ez majdnem sikerült is neki. Csubakka pótolta, ahol nem lehetett ott és még emberfeletti teljesítményekre sarkalta a droidokat bosszú mordulásaival. Senki sem kételkedett benne, hogy a szőrös óriás kész alaposan ellátni a baját annak az embernek vagy gépezetnek, aki kárt tesz a Falconban.

Han rohángálásának Jessa érkezése vetett véget napnyugtakor. A lány azért jött, hogy a munka menetét ellenőrizze. Vele volt egy különleges kinézetű, emberi mintára készült BLX-5-ös droid is, melynek zömök testét horpadások, horzsolások, piszokfoltok és ponthegeztések nyomai borították. Mellkasi része szokatlanul széles volt, karjai majdnem a térdéig lógtak, majomszerű kinézetet kölcsönözve neki. Valaha khakiszínű lehetett, a festék azonban itt-ott már lepattogzott róla, feltárva acélkék burkolólemezeit. Mozgása furcsán merevnek, nehézkesnek látszott. Vörös, pislogásmentes fotoreceptorai egyenesen Hanra irányultak.

- Hadd mutassam be az utasokat! – szólalt meg Jessa vidáman.

Han képe elsötétült. Erre nem számított.

- Arról egy szót sem szóltál, hogy egy droidot is magammal kell vinnem! - a kiöregedett gépezetre pillantott, fölöttébb barátságtalanul. - Mivel működik? Szénnel?

- Nem. És úgy vélem, nem kell minden részletet azonnal megismerned. Ilyen részlet – pillantott a lány a robotra – Kuka is. Oké, öregfiú, nyisd ki a gyümölcsösbódét!

- Igen, asszonyom! – felelte a BLX-5-ös lassan, vontatottan.

Törzsében egy szervomotor zúgott fel, s a droid mellrészéé lassan kitárult. A különféle mechanizmusok közé ékelve egy apró fogadóhely vált láthatóvá, melyben egy másik egység fészkelte. Egy ismeretlen típusú, önálló gépezet. Ovális testét tucatnyi nyúlvánnyal, csatlakozóval és manipulátorral látták el, középpont egyetlen nagy fotoreceptor hunyorgott a külvilágra. A kisebb szerkezetet több réteg kék védőfesték borította. Az optikája vörös fénnel világítva életre kelt.

- Üdvözzöl Solo kapitányt, Max! - utasította Jessa, a férfi felé intve barátságosan.

A gép a gépben tetőtől talpig végigmérte Hant, miközben egyetlen látószervét mozgatta föl-le kíváncsian.

- Miért? - kérdezte.

A beszédmechanizmusának hangmagassága olyan magasra volt beállítva, akár egy gyermeké. A nő nyíltan megvallotta neki az igazat:

- Mert ha nem köszönsz, Max, ez a kedves ember még kipenderít az úrbe félúton...! Hát ezért!

- Helló! - csicseregte Max azonnal, feltűnő lelkesedéssel.

Han gyanította, hogy üdvözlése azért nem teljesen „szívből” – azaz inkább processzormagból – jövő.

- Nagy örömmre szolgál, hogy megismerhetem, kapitány!

- Az illetőknek, akiket fel kell vened az Orron III.-on, adatokat kell gyűjteniük és kivonni belőlük bizonyos információkat. – magyarázta Jessa gesztikulálva. - Természetesen nem kérhetnek a vizsgálódáshoz felszereléseket a Fennhatóságtól anélkül, hogy gyanút ne keltenének. Ha pedig te Maxszal a hónod alatt sétálnál be, az is okozna bizonyos problémákat. Senki sem fog aggódni ellenben egy elavult munka droid miatt. Kuka rengeteg fejfájást okozott nekünk, míg átalakítottuk a belső szerveit. Ezért adtuk neki ezt a nevet; Személtádnak mégsem hívhatjuk, nemde? A hangját képtelenek voltunk az eredeti sebességre visszaállítani, mert már rég nem gyártanak hozzá való alkatrészeket. Az az ügyes kis izé Kuka mellüregében Kék Max. Azért Max, mert akkora komputerkapacitást zsúfoltunk bele, amekkorát csak tudtunk, és hogy miért Kék, arra szerintem még te is rájössz idővel, Solo...! Nos, Kék Max kemény dió volt. Kicsi, de igen sokba került, még úgy is, hogy nem mozgásképes. És úgy is, hogy egy rakás szokványos alkatrészt kifelejtettünk belőle. Azért megvan benne minden, amire a fennhatósági adatbank megcsapolásához szükség lehet...!

Han a gépet fixírozta és várta, mikor ismeri be Jessa, hogy csak viccelt az imént. Sok fura teremtményt látott már, ám ilyenek még nem szerepeltek az utaslistáján. Nem kedvelte különösebben a droidokat, de más választása nem lévén úgy döntött, ezekkel majd csak kibírja valahogy. Előrehajolt, hogy jobban szemügyre vegye Kék Maxot.

- Egész idő alatt itt bent kuksolsz?

- Különállóan vagy hálózatra kapcsolva is működőképes vagyok – cincogta Max tudálékosan.

- Csodás – mondta Han szárazon.

Megkopogtatta Kuka fejét.

- Gombolkozz be!

Amint a mellrész barna fémlapjai összecsukódtak és elrejtették Maxot, Han odaszólt Csubakkának:

- Hé, pajtás! Keress valami helyet ezeknek a konzervdobozoknak, rendben? Velünk jönnek. - Visszafordult Jessához. - Még valami? Esetleg egy zenekar...?

A lánynak nem nyílt lehetősége csattanós választ adni a rosszmájú kérdésre. Ugyanis riadószirénák kezdtek el vijjogni fülsiketítő hangerővel a telep egész területén. A Jessa zsebében lapuló komlink ugyanebben a pillanatban sípolva jelezte: ideje visszatérni a bázisparancsnoki posztra. Valami történt, amivel muszáj foglalkoznia a főnöknek.

A számkivetett technikusok a hangárban mindenfelé eldobálták szerszámaikat és eszelősen tülekedtek a vészhelyzeti posztjuk felé. A lány gondolkodás nélkül elrohant, minden másról megfeledkezve. Han ösztönösen követte, de visszakiabált Csubakkának, hogy maradjon a hajó mellett a biztonság kedvéért.

Keresztülszaladtak a telepen. Emberek és idegen lények loholtak mellettük és velük szemben, kurta kiáltásokkal kérdegetve egymást a történekről. Választ persze senki sem tudott adni, ami tovább fokozta a személyzet izgalmát. Hannak és Jessának többször félre

kellett ugrania a nagy testű férfiak útjából, hogy elkerüljék velük az összeütközést. Fél perccel később célba értek a bázis közepén magasodó épületnél, melynek tetején jókora radarberendezés működött az álcázóháló alatt, a sötétedő égboltot pásztázva.

A parancsnoki állás látszólag egyszerű vasbeton elemekből összetákoltsz bunker volt, homokzsákokkal megerősítve, de a páncélozott ajtón belépve Jessa és Han egy jól felszerelt hadműveleti szobában találták magukat. Ennek közepén kísérteties fényeivel egy hatalmas hologram-tartály uralta a helyiséget, az őket körülvevő naprendszer valósidejű térbeli modelljét mutatva éppen. A napot, a bolygókat és holdjaikat élénk színekkel emelték ki, míg az aszteroidák és üstökösök jellegtelen szürke pontokként lebegtek a tartályban.

- A nagy hatótávolságú érzékelők egy sebesen közeledő tárgyat jeleznek, Jessa! – szólalt meg egy barna bőrű, kefehajú szolgálatos tiszt és a rendszer szélén hunyorgó sárga nyilacskára mutatott. - Várjuk, hogy a kihelyezett érzékelők elvégezzék rajta a passzív azonosítást.

A lány feszülten az ajkába harapott. A bunkerben szorongó féltucat technikussal együtt ő is a fénytartályt bámulta. Han diszkréten odalépett mellé. A pont a holotank közepe felé mozgott, ahol – ismerte fel Solo – az a bolygó lebegett, amelyen most álltak, s amit nagy fehér fényfolt jelzett. Mellette egy szó szerepelt: Sarlucif. Han gyanította, Jessaék adták a nevet a planétának, hogy könnyebb legyen beszélni róla. A sárga pozicionáló jel sebessége rövidesen lecsökkent, s az érzékelők néhány apróbb pontocskát rajzoltak ki, melyek a nyilacskáról váltak le. A nagy jel gyorsított és némileg módosítva irányán, egy pillanattal később eltűnt a tartályból.

- Egy fennhatósági hajó volt. A mérete alapján valószínűleg egy Marauder-osztályú korvett. – közölte az egyik konzol előtt ülő idősebb, fekete bőrű nő a monitorán sorjázó adatokra meredve. - Négy vadászgépet bocsátott ki, aztán visszaugrott a hipertérbe. Bizonyára felfedezett minket és segítségért ment, itt hagyván a gépeket, hogy bosszantsanak és lefoglaljanak minket, míg visszaér...! Nem értem, mi vezette őket ebbe a rendszerbe!

Han észrevette, hogy a jelenlévők többsége nyíltan őt bámulja. Néhány pillanat múltán a parancsnoki állásban már mindenki rá nézett és a kezek ösztönösen az oldalfegyverek felé mozdultak. A személyzetet láthatóan idegessé tették a kedvezőtlen fejlemények.

- Hé, Jess! - tiltakozott azonnal, önérzetesen a lány szemébe nézve. - Mikor súgtam én be valakit is a BR-nek?

A bizonytalanság árnya suhant át a lány arcán. De csak egy pillanatra.

- Ha tőled kapták volna a tippet, te biztosan nem ögyelegnél itt, amikor megérkeznek! – ismerte el rögtön, nagyot sóhajtván. - Mellesleg, ha sejtették volna, hogy itt vagyunk, a teljes erejüket felvonultatják. Ezért igazat kell neked adnom, Solo, bár megjegyzem, ez igencsak szerencsétlen egybeesés...

Han témát váltott, a közeledő járműre terelve a szót:

- Miért nem adott le a korvett egyszerűen egy hipertéri üzenetet? Biztosan akad a közelben bázis, ahonnan támogatást kérhet.

- A Vad Űrben vagyunk, távol a Fennhatóságtól. Ez a terület tele van csillagászati rendellenességekkel. – mondta a lány szórakozottan.

Újra azokra az ominózus pontokra koncentrált, a helyzetet mérlegelve.

- A rendszer körüli téranomáliák összezavarják a hipertérbeli információcserét; részben ezért választottuk ezt a térséget... Megközelítőleg mikorra érnek ide a vadászgépek? - kérdezte a műszerek fölé görnyedő tisztet.

- Alig húsz percünk maradt, ha tartják az irányt és a sebességet. – hangzott a szabatos válasz. - Nem hiszem, hogy máris kiszűrtak minket, mert a korvett belépésekor azonnal kisugároztuk a teljes rádiócsendre felszólító szignált. Valószínűtlen, hogy észlelték volna a

századmásodperces jelet.

- Van odakint valaki közlünk?

- Csak a Wiry Vagabond, ami most száll le, nehogy meglássák. A megfigyelő bójáinkat viszont észrevehetik, ahogy a telepet sem rejthetjük el a műszereik elől.

A lány felsóhajtott.

- És nincs semmink, amit bevethetnénk a harcban, csak a Fejvadászok! Úgyhogy ne vesztegessük az időt; készüljetek fel a távozásra! Életbe lép a kiürítési parancs! - feszülten Hanra pillantott. - Valószínűleg IRD-k vagy Mankvim-814-esek lesznek. Bárkit leszednek, akit fel tudok küldeni. Legfeljebb néhány tapasztalt, öreg harcosomnak van esélye ellenük. Időt kell nyernünk és szinte senkim sincs, aki részt vett már éles bevetésen...! Segítesz nekünk...?

Han látta, hogy a jelenlévők még mindig felé bámulnak, egészséges bizalmatlansággal. Gyorsan félrevonta Jessát, s miután könnyedén megcirógatta hamvas arcát, halkan így szólt:

- Kedves Jess, ez egyáltalán nem szerepelt az alkuban! Én a nyugdíjas úrhajósok otthonába készülök, emlékszel? Nem áll szándékomban még egyszer betenni a hátsómat azokba az öngyilkos szánókba!

- De hisz most életek forognak kockán! - fakadt ki a lány elégedetlenül. - Nem tudunk időben távozni, még ha mindent magunk mögött hagyunk, akkor sem! Ha a szükség úgy kívánja, felküldöm a legtapasztaltabb pilótáimat, de nem hiszem, hogy sok gondot tudnak okozni azoknak a fennhatósági vadászoknak. Neked egymagadban több tapasztalatod van, mint nekünk együttvéve...

- Éppen ezért tudom, mit lehet és mit nem! – hárította el a támadást Han elutasító kézmozdulattal.

Aztán majdnem porrá égett a lány megsemmisítő pillantásától. Már-már újra megszólalt, de fékezte a nyelvét, képtelen lévén saját zsémbeskedő kétértelműségét kibogozni.

- Akkor menj és rejtőzz el! – vetette oda Jessa olyan halkan, hogy Han alig hallotta hangját a teremben dolgozó berendezések zúgásától. - Bújj a föld alá és mondd le a drágalátos Millennium Falconról! Mert nincs a világegyetemben olyan hatalom, amely röpképesse tudná tenni, mielőtt a támadók lecsapnak ránk! És amikor az erősítés megérkezik, ezt a bázist mindenestől atomjaira robbantják szét!

A hajó! Hát persze! Tudhattam volna, mi idegesít - gondolta bosszúsan Han. Tudhattam volna...!

Valószínű, hogy a rögzített talpazatú turbólézerágyúk nem lesznek képesek a gyors, fordulékony vadászgépeket visszatartani és a támadók tényleg darabjaira szedik a bázist. A telepet nem védi elhárítópajzs egy légitámadástól, így majdnem teljesen védtelenek a Fennhatóságiakkal szemben. Ő meg Csubakka talán megmenthetik az életüket, de a hajójuk nélkül csupán névtelen, hontalan parányai lehetnek a csillagközi söpredéknek. Akiknek esélye sem marad a későbbiekben a szabad életre és az ide-oda utazgatásra a galaxisban. Ennek nem szabad megtörténnie!

Vandangante a parancsnoki állás zűrzavarában, az izgatott üzenetek vétele és továbbítása ellenére is kihallotta Han ércesen zengő hangját a többi közül:

- Jess!

A lány zavartan bámulta a férfi féloldalas mosolyát.

- Szerezz egy repülősisakot nekem! - Solo úgy tett, mintha nem venné észre a hölgy megkönnyebbülését. - Valami sportosat, ami az én méretem! És legyen rajta egy olyan lyuk, amilyen a fejemen van! Mert, hogy nem vagyok normális, az egyszer biztos!

HATODIK FEJEZET

Han és Jessa a bunkert elhagyva egymás mellett rohantak át a bázison a legnagyobb hangárkupola felé, ahol nagy teljesítményű hajtóműmotorok zaja rezegtette meg a levegőt. Hat együléses vadászgép parkolt itt, szorosan egymás mellett. A földi kiszolgálószemélyzet épp előkészítette őket. Ellenőrizték az üzemanyagszintet, a fegyverzetet, a terelőszárnyakat és a vezérlőrendszert.

A harci gépek alapvetően többfeladatú elfogóvadászok voltak. Vagyis inkább – gondolta Han – azok lehettek néhány emberöltővel ezelőtt... Korai Z-95-ös Fejvadászok a Klón háború idején gyártott egyik sorozatból. Tömör testű, dupla motoros, egyenes szárnyú, páncélozott masinák. Törzsüket és szárnyaikat a szokványos katonai rejtőszínekre mázolták, azaz szürkésbarna pöttyöket raktak rájuk, elkent foltokat meg terjedelmes pacákat. Azonosító jelzések nem voltak rajtuk. A külső fegyverzettartó állványaik, melyeken valaha rakéták és bombák meredeztek, most üresen álltak.

Han a vadászgépekre mutatott, elégedetlenségének adva hangot az ósdi vadászok láttán. Valami jobbra, korszerűbbre számított, mielőtt ideértek volna.

- Hé! Ezeket az űrhajózási múzeumból raboltátok?

- Egy közeli szektor csillagközi rendőrségétől szereztük őket. – magyarázta Jessa csípőre tett kézzel. - Csempészellenes akciókra voltak használatosak az elmúlt években. Átdolgoztuk az elektronikájukat, hogy eladhatóvá váljanak, de a reménybeli vevők visszaléptek, túl ósdinak találva a típust. Így inkább megtartottuk valamennyit. Jelen pillanatban ezek képezik a csapásmérő erőnk gerincét. Amúgy nincs okod lekicsinyelni őket: elvégre te is hasonló gépeken tanultad a szakmát, Solo!

Han kénytelen volt igazat adni neki, bár a „csapásmérő erő” kifejezéstől borsózni kezdett a háta. Odalépett a legközelebbi Fejvadászhoz, aminél a technikai személyzet már befejezte az üzemanyagtartályok feltöltését. Orrát megcsapta a gépből áradó kenőanyagok és festékek jellegzetes illata, különös érzést keltve a férfiban.

Felszökött a gép oldalának támasztott fémlétrán, megkapaszkodott a pilótafülke szélében és röviden szemrevételezte a belső elrendezést. A műszerfal legtöbb elemét az évek során eltávolították vagy máshová építették be. Szabadon hagyott huzalok és csatlakozók lógtak mindenfelé. A pilótafülke olyan szűk volt, amilyenre a koréiai a régi időkben emlékezett, ez azonban mit sem változtatott a tényeken. A Z-95-ös pompás hajó hírében állt, strapabírásáról legendák szóltak. Pilótaülése, melyet használói egymás közt csak nyugiszékként emlegettek, harmincfokos szögben volt hátradöntve, hogy a lehető legkényelmesebb legyen. Az elektronikus botkormány a karfából emelkedett elő. Békésebb körülmények között élmény lenne egy ilyenrel repülni, de csatában a fejlettebb gépek ellen kész öngyilkosság. Han ismét a földre ereszkedett és kifújta tüdejéből a levegőt.

Számos pilóta gyűlt már össze körülöttük, s egyre újabbak jöttek mindenfelől. Arcuk viszonylag nyugodt volt – ebből Solo azt a következtetést vonta le, hogy még nemigen vettek részt éles bevetésen. Jessa lépett oda hozzá és egy régi, buborékforma sisakot nyomott a kezébe.

- Repült már valaki ezeken a bestiákon? - kérdezte Han, miközben felpróbálta a tökfödőt.

Nem passzolt a fejméretéhez, túl szűk volt neki. Levette és bajlódni kezdett az állítóhevederrel, idegesen fintorogva a sisak izzadságfoltos belseje miatt.

- Valamennyien repültünk már rajtuk! – válaszolt az egyik pilóta, egy alacsony, barna bőrű pasas. - Az alapvető taktikát és kötelékrepülést gyakoroltuk.

- Ó, ez remek...! - morogta a koréiai, miközben újra felpróbálta a sisakot. - Darabokra

szedjük őket odafenn!

A körülötte állók felderültek, a háttérzaj miatt nem ismerve föl a hangjában bujkáló gúnyt. Ráadásul a nyavalyás buboréksisak még mindig szorította. Jessa türelmetlenül csettintett, kivette kezéből a bukót, hogy maga állítsa be. Han közben ideiglenesen átvette a parancsnokságot a hangárban, olyan természetességgel, mintha világéletében mindig ezt csinálta volna.

- A Fennhatóságnak újabb hajói vannak, fiúk! Megengedhetik maguknak, hogy bármit megvegyenek, amit akarnak. A felénk tartó vadászraj valószínűleg IRD egységekből áll. Lehet, hogy a legújabb prototípusok, lehet, hogy sorozat gyártott modellek. A fickók, akik repülik őket, az akadémiáról hozták a tudományukat. Felteszem, túlzás abban reménykednem, hogy közületek bárki is megfordult ott...?

Az volt. Han krákogva folytatta, s megemelte hangját, hogy túlharsogja a fokozódó motorzajt.

- Az IRD vadászgépek előnye a sebességükben rejlik. Ezek az öreg Fejvadászok viszont szűkebb fordulókra képesek és sokat kibírnak. Ezért nem selejtezték még le őket a peremvidéki bolygókon. Az IRD-k nem valami aerodinamikusak: ez a gyengeségük. A pilóták utálnak alámerülni a bolygók atmoszférájába, a légkört maguk közt csak ragacsnak hívják. Valószínűleg járőrözni tették ki őket és gyakorolni a felderítést, ezért vannak csak négyen. Különben a korvett az összes vadászgépét ránk uszította volna. Amint felfedeznek minket, hamar rá fognak jönni, kik vagyunk és akkor megtámadják a bázist. Úgyhogy nem várhatunk, amíg ideérnek. Nem engedhetjük meg, hogy áttörjenek a védelmünkön és csapást mérjenek ránk. Hat hajónk van. Ez három két fős egységet jelent. Jessa tudja, kik a legjobbak közületek, úgyhogy ő dönti el, ki száll ma gépre...! Ha van valami a repülő sisakotokban, amit érdemesnek tartotok megvédeni, akkor vessétek az eszetekbe, hogy maradjatok együtt! Külön-külön halottak vagytok. Két hajó együtt ötször olyan hatékony, mint két önállóan manőverező egység és minimum tízszer olyan biztonságos.

A Z-95-ösök mostanra indulásra készen álltak. Az IRD-k érkezése sem volt már messze. Hannak bőven akadt volna még mondanivalója a zöldfülűek számára, de belátta, úgysem pótolhatja a kiképzést pár keresetlen szóval. Efféle csodatételre még ő sem képes, sajnos...

- Leegyszerűsítjük a dolgot! - kiáltotta. - Tartsátok nyitva a szemeteket és tegyetek arról, hogy ne a hátsó feleteket mutassátok az ellenségnek! Mivel földi létesítményeket védünk, nem lődözhetünk össze-vissza! Ez azt jelenti, hogy ha nem vagytok biztosak a találatban, ragadjatok a banditákra és gondoskodjatok róla, hogy ha leesnek, lent is maradjanak! Nehogy azt higgyétek, hogy mert valaki orral lefelé zuhan és füstcsíkot húz maga után, kiesett a játszából! Sérülést színelni a legrégibb trükk, amit ismerek. Lazítani akkor lehet, ha robbanást láttok! Ha egy gép lángra kap, rendszerint közel a végkifejlet. De máskülönben mindvégig kövessétek, ha kell, akár a pincéig is! Túl sok vesztenivalónk van idelent...

Utolsó megjegyzését a Falconra gondolva tette. Igyekezett nem rágódni a döntésének lehetséges következményein; ez üzlet, így kell felfognia. Az esélyeket meg okosabb nem latolgatni a bevetés előtt. A szeme sarkából látta, hogy egy borzas hajú, mindazonáltal csinos technikusnő sietős búcsúcsókot nyom az egyik pilótaruhás fickó szájára. Aztán hosszan ölelgetik egymást, biztató szavakat duruzsolva a másik fülébe. Lehet, hogy egy romantikus kapcsolat drámai végének tanúja éppen?

Jessa a kezébe nyomta beállított sisakját. Újra felpróbálta, most már tökéletesen illeszkedett. A lány felé fordult, hogy köszönetet mondjon neki, s csak most vette észre, hogy ő is egy sisakot szorongat vékony kacsóiban.

- Jess, ne! Ezt ne csináld!

A hölgy azonban dacosan felszegte állát és felemelt mutatóujjal megállította a koréliei

tiltakozását. Női öntudata és parancsnoki kötelezettségei láthatóan nem tűrték, hogy kivonja magát a felelősség alól. Neki is mennie kell, legyen bármilyen veszélyes dolog a légi harc.

- Először is, ezek az én hajóim! Apa megtanított mindenre, amit tudnom kell róluk. És nem mellesleg öt éves korom óta repülök! Mit gondolsz, a többieket ki okította az alapokra? Meg amúgy sincs elég képzett emberünk, szóval muszáj felszállnom veletek! Nem küldhetem fel egyedül az újoncainkat!

- A gyakorlófeladatok mások! - Han nem akarta, hogy odafent a lány miatt is aggódnia kelljen. - Viszem Csubit, csinált már elég...

- Ó, nagyszerű, Solo! Csak egy új fülkeablakot kell beépítenünk és a nagydarab haverod máris kormányozhat – a térdkalácsával!

A helyzetet mérlegelve Han kénytelen volt beletörödni, hogy Jessával kell repülnie. Vandangante sebtében kiválasztott még négy pilótát a csapatából és odaintette őket. A srácok izgatottan topogtak körülöttük, felvillanyozva a harctól.

- Solónak igaza van: ez most kemény játék lesz! Az űrben nem támadhatunk, mert ott minden előny az IRD-k oldalán áll. Azt sem hagyhatjuk, hogy túl közel jöjjenek a felszínhez: a védelmünk nem bírna velük. Így aztán valahol középen kell meghúznunk a vonalat, attól függően, hol rontanak ránk. Ha időt nyerünk, a földi személyzetnek lesz esélye rá, hogy befejezze a kiürítést és elpucoljon a következő rejtékhelyünkre...! - Hanhoz fordult, megnyugtató tekintettel méregetve a férfit. - Ez vonatkozik a Falconra is. Parancsot adtam, hogy fejezzék be a szerelést és rakják össze, amilyen gyorsan csak lehet. Értékes munkaerőt kellett elvonnom más feladatokról, de az egyezség az egyezség. És megüzentem Csubinak, mi történt.

Azzal Jessa bátran a fejébe nyomta horpadozott sisakját.

- Te vezetsz, Solo! A szárnyembereket majd beosztom én! Gyerünk! Indulás!

HETEDIK FEJEZET

Két perccel később eget verő sivitással hat Z-95-ös Fejvadász, megannyi tarka foltos ék emelkedett a levegőbe a hangárból. A telepen futkározó emberek és robotok egy pillanatra fölnéztek az alkonyi fényben, elégedetten követve merész röptüket, aztán sebesen folytatták izzasztó munkájukat. Minden értékes holmit be kell rakodniuk a menetkész teherhajókba, mielőtt az ellenség ideérne. A sötétség leple alatt fognak távozni a bolygóról és hajnalra hűlt helye marad csupán az illegális telepüknek.

Han lehúzta és beállította polarizált sisaklemezét, nehogy manőverezés közben elvakítsa majd a nyugati horizonton tündöklő központi csillag fénye. Újra ellenőrizte fedélzeti fegyverzetét, a két Taim and Bak KX-5-ös lézerágyút a szárnyvégeken, s nagyjából elégedett volt az eredménnyel. Úgy manőverezett, hogy a kísérője felette és mögötte legyen. Hátradöntött székében ülve közel háromszázhatvan fokos szögben kilátott a vadászgépből a transzparacél ablaktáblákon át. Épp emiatt szerette az öreg Z-95-ösöket. A Caridai Birodalmi Katonai Akadémián ilyeneken kezdték a harci kiképzést, sok évvel ezelőtt.

Kísérője egy hórihorgas, halk szavú fiatalember volt, aki alig fért be a pilótafülkébe. Korábban őt látta csókolózni az egyik technikusnővel a hangárban. Han remélte, hogy a fickó nem feledkezik meg arról, hogy szorosan felzárkózzon, mielőtt kezdetét veszi a műsor.

A műsor – gondolta magában vegyes érzésekkel. Így hívják a vadászpilóta-zsargonban az éles harcot. Sosem hitte volna, hogy még egyszer sor kerül erre és újra csatába megy

egy Fejvadással. Ilyenkor a vér vadul dübörög az ember fejében, s milliónyi dologra kell egyszerre figyelnie, beleértve a társait, az ellenséget és a saját hajóját is. Ha bármi rosszul sikerül, a műsor egyszer s mindenkorra véget ér számára.

Ráadásul a műsor inkább a fiataloknak való. Egy vadászrepülő gravitáció kiegyenlítő berendezése csupán arra képes, hogy csökkentse a stresszt és lehetővé tegye a cél becserkészését, de nem elég ahhoz, hogy kiküszöbölje a szűk fordulókat, a hirtelen gyorsítások szervezetre gyakorolt drasztikus hatását. A közelharc manapság éppúgy a reflexek, a fizikai kondíció és a koordináció próbája, mint évezredekkel ezelőtt, a légköri repülés hőskorában...

Volt idő, mikor Han együtt élt, feküdt és kelt a nagy sebességű repüléssel. Olyan emberek között gyakorolt az akadémián, akik másra nem is igen gondoltak, még szolgálaton kívül sem. Világuk a kézügyesség, a gyorsaság és az egyensúlyérzék körül forgott. Solo akkoriban képes volt rá, hogy ittasan fejen álljon a kocsmában, karikákat dobáljon vagy miközben fejjel lefelé lóg egy gerendáról, s dobótűket hajigál, még a cél közepébe is találjon minduntalan. Sokat repült ilyen hajókon, sőt, jóval gyorsabbakon is. Megcsinált minden elképzelhető manővert – valamikor. S bár korántsem érezte öregnek magát, efféle küzdelemben régóta nem vett részt.

További töprengésre nem jutott idő: a Fejvadászok párokba rendeződtek. A pilóta érezte, hogy fokozatosan megnyugszik a keze: hiába, a belesulykolt reflexek még kiválóan működnek. Behúzta hajója fékszárnyait, hogy a légellenállást minimálisra csökkentse. Ugyanakkor gyorsított, elégedetten figyelve, mint kúszik egyre följebb a sebességmérő mutatója a műszerfalon. Az előtte ragyogó színes radarképet tanulmányozva hamar nyilvánvalóvá vált, hogy a Z-95-ösök az atmoszféra határán fognak találkozni az ellenséggel. Ennek a bolygónak ugyan vékony a légköre, de ahhoz pont elegendő, hogy az érkező hajók jelentősen fékezni kényszerüljenek az alacsonyan végrehajtandó támadáshoz.

- Figyelem! Itt a Fejvadász Vezér! – szólította meg társait rádión. - Fejvadászok, jelentkeztek! Vétel!

- Fejvadász Kettő a Vezérnek, oké! - ez volt Han szárnyembere.

- Fejvadász Három vételen! – csendült a sisakmikrofonban Jessa tiszta, alt hangja.

- Fejvadász Négy, minden rendben!

Ő volt Jessa szárnyembere, egy szürke bőrű humanoid a Lafráról, akinek jókora agykoponyája felsőbbrendű repülési ösztönökre és kiváló térérzékre utalt. A lafrai, mint a felszállás előtt kiderült, több, mint öt percet töltött már tényleges harcban és ez Han szemében jó jelnek számított. Sok tehetséges vadászpilóta hullik ki az első kettő alatt.

Az Ötös és a Hatos is bejelentkezett: Jessa két segéd tisztje, akik ráadásul testvérek voltak. Nagyon ragaszkodtak egymáshoz: ha valaki mással osztják párba őket, biztosan méltatlankodtak volna. Mindketten zöldfülűnek számítottak, de optimistán tekintettek a mérkőzés elé. Nyilván csak filmen láttak eddig űrcsatát.

Most a földi irányítás szólalt meg a kódolt csatornában, tájékoztatva őket a helyzetről.

- Fejvadászok, figyelem! Két percen belül meglátjátok az ellenséget! A radarjaik kiszúrták a bázisunkat és irányba fordultak! Mindjárt belépnek a légkörbe!

- Irányítás! Itt Fejvadász Három! - felelte Jessa, egy elkésett utasítást hadarva el az embereinek. - Küldjétek föl a Wiry Vagabondot a bázis fölé oltalmazónak!

- Rendben, Hármask! Intézkedem! Sok sikert! Vége!

Han ezt követően szoros alakzatba rendezte raja gépeit és módosított a repülési irányukon néhány fokot.

- Jól van, srácok! Maradjatok párban! Ha a banditák szemből támadnak, menjetek bele nyugodtan és jusson eszetekbe, hogy épp olyan keményen tudtok csípni, mint ők!

Úgy gondolta, jobb, ha nem említi, hogy az IRD-k fegyverzetének hatótávolsága

némileg nagyobb. Az Ötöst és a Hatost hátrébb rendelte: nekik jutott a feladat, hogy leszedjék a védelem első vonalán áttörő egységeket. A két Fejvadász annyira eltávolodott, amennyire az elszakadás veszélye nélkül tudott. Ezzel gyakorlatilag készen álltak a küzdelemre.

Érzékelők és a közeledő hajók hasonló eszközei kölcsönösen azonosították egymást. Bonyolult folyamatok zajlottak közben a fedélzeti harcirányító komputerekben. Bekapcsoltak az elhárító és zavarórendszerek, Han azonban tudta, hogy ebben az összecsapásban a közvetlen, vizuális észlelés dominál majd a Sarlucif alkonyi egén, s ennél fogva az első lövésekkel egy időben az összes zavaró berendezés feleslegessé válik. A rövidtávú radar szolgáltatta képen négy vörösen villogó folt rajzolódott ki előttük.

- Kapcsoljátok be a kivetítőt! - utasította alárendeltjeit, mire valamennyien üzembe helyezték a holografikus készüléket.

Ennek köszönhetően a saját műszereik adatai most előttük lebegtek a fülkében, így ha tájékozódni kívántak, nem kellett oldalra vagy lefelé tekintgetniük a sík képernyőkre. Ez majdnem olyan jó megoldás, mint a sisaküvegre vetített kép, aminek Han jobban örült volna.

- Itt jönnek! - kiáltotta valaki. - Nulla-nulla huszonöt né!

Az ellenséges hajók valóban IRD-modellek voltak, legömbölyített pilótafülkével az orrban, tömzsi géptesttel és azzal a szokványostól eltérő hajtómű elrendezéssel, mely a legújabb többfeladatú (elfogó, felderítő és védő) egységeket jellemezte. IRD-A prototípusok! A leggyorsabb és legerősebb vadászok, amikkel a Fennhatóság csak rendelkezik. Miközben Han nyugtalanul figyelte őket, a támadók is párokba rendeződtek, tökéletes precizitással, mintha légi parádén lennének. Aprócska tárgyak váltak le róluk, szabadesésben zuhanva a bolygó felszíne felé. A légi harcra készülve megszabadultak a külső üzemanyagtartályaiktól, hogy jobban manőverezhessenek.

- Látom...! Szétváltak! - kiáltotta. - Kapjuk el őket!

Szárnyemberét jobb felé vezette, hogy szembekerüljenek a támadó gépekkel, míg Jessa és kísérelője enyhe bal fordulóra kezdett. Az ő dolguk lesz oldalba kapni a rossz fiúkat és megtörni a rohamuk lendületét.

A sisakmikrofonokban figyelmeztető kiáltások visszhangoztak, ahogy a Fejvadászok ráálltak a támadók irányvektorára. És pár másodperccel később kezdetét vette a műsor.

A fennhatósági pilóták valószínűleg méltóságukon alulinak tartották a kitérő taktikát, mert egyenesen törtek előre a céljuk felé azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy vért ontsanak. Az illegálisnak tűnő telepet és a fogadóbizottságot fölfedezve parancsnokuk úgy döntött, hogy a lehető legkeményebb csapást fogja mérni az itt élő számkivetettekre. Nem várja meg a korvetje visszatértét és az erősítést, hanem azonnal támad, kihasználva a meglepetés nyújtotta előnyt. Épp ezért meg sem próbált rádióon kapcsolatba lépni a lakatlan bolygón bujkáló törvényen kívüliekkel, hogy felszólítsa őket: azonosítsák magukat. Ha vadászgépeket küldtek fel ellenük, akkor csakis rossz fiúk lehetnek. Lázadók vagy kalózkodók, akik nem álltak arra vetemedni, hogy harcot kezdeményezzenek velük! Micsoda beképzeltség! De legalább lesz egy kis izgalom a búvóhelyük lebombázása előtt.

Az IRD-A-k elképesztő távolságból nyitottak tüzet a Z-95-ösökre. Egymást érték az energiaágyúk sárgászöld villanásai, miközben feltöltődtek az elhárítópajzsok is.

Han a fogát csikorgatta dühében. Keményen markolta a botkormányt, kényszerítve magát, hogy ne tüzeljen, amíg valami haszna nem lehet belőle. Elfojtotta a készletét, hogy körbepillantson és megnézze, mit csinálnak a többiek. Mindegyik kéttagú csapat csak saját magában bízhat ebben a pillanatban. Forrón remélte, hogy együtt maradnak – az a pilóta, aki ilyen helyzetben elveszti az önuralmát, ritkán ússza meg élve.

A radarképet tanulmányozva Solo kinézte magának a raj parancsnokát. Ahogy valószínűleg az is felismerte őt, mert rövidesen rástartolt és közelítőpályára állva

igyekezett kifürkészni a koréiai szándékait. A szárnyemberek félrehúzódtak, csaknem öt hajóátmérőnyire, hogy ne zavarják egymást a manőverezésben. Túlságosan lekötötte őket a vezetőkhöz való igazodás, így egyikük sem lőtt.

Az IRD vezér kettős sugáryalábjai eltalálták és megtáncoltatták a valamivel kisebb méretű Fejvadászt. Han időközben szintén lőtávolon belülre ért, de nem tüzelt. Volt egy rossz érzése ezzel kapcsolatban. Lehet, hogy az IRD pilótája nem ismeri pontosan az öreg Z-95-ös lőtávolságát – és a kozmosz irgalmazza Han Solónak, ha egyszer megbecsüli... A koréiai átvezette zötykölődő Fejvadását az energiazáporon; várta az alkalmas pillanatot, remélve, hogy a pajza kitart addig.

Egy-két másodpercig vakmerőn játszott a veszéllyel. Efféle helyzetekben a távolság létfontosságú. Végül gyors lövést adott le. Gyanúja beigazolódott: az ellenségnek nem állt szándékában szemberohanni vele. Az IRD-A felszökkent; hol bekerült, hol eltűnt a célkörből. Kísértetként táncolt, s bár találatot kapott, nem szenvedett komoly kárt. Han összevonta szemöldökét a mozgását látva. A fennhatósági hajó gyorsabb volt, mint gondolta. Bosszantóan gyorsabb. Lejjebb kell csalniuk a légkörbe, ha fülön akarják csípni.

Aztán hirtelen megváltozott a helyzet. Az IRD páros egy hirtelen fordulóval szétvált, a szárnyember bedőlt és távolodott. Solo szárnyembere rögvést utánvetette magát, izgatottan kiabálva a rádióban.

- Rajta vagyok! Mindjárt elkapom...!

Han hiába ordított neki, hogy forduljon vissza, ne mondjon le az ikeralakzat nyújtotta biztonságról. Az IRD vezér alatta zúgott el, s a kapitány tudta, mit jelent ez: csinál egy spirális fordulót, úgy próbál a háta mögé, gyilkos pozícióba kerülni. Csak úgy védekezhetett volna ez ellen a lassúbb Fejvadással, ha teljes gázt ad és egy „tisztább” helyre érve áll új pozícióba. A Jessa és társa közti üzenetváltásból azonban kiderült, hogy a másik IRD pár is felbomlott, s a lány szintén elszakadt a kísérijétől. Micsoda idióták ezek a fickók!

Han a Fejvadását maximális sebességgel emelkedő fordulóba döntötte. Megpróbált egyszerre mindent áttekinteni, egyre kiabálva ostoba szárnyemberének:

- Gyere vissza, kölyök! Csak el akar csalni!

Az azonban – eléggé el nem ítéhető módon - nem figyelt rá.

Az IRD vezér, akire rálőtt, mégsem csinálta meg a spirális fordulót. A támadók stratégiája, amellyel a védők alakzatát akarták szétzilálni, mostanra világossá vált – későn. A vezérük félfordulatot vett és Han szárnyemberének fara felett kötött ki. A másik IRD-A – a csalétek – már a háttérbe, a Fejvadászt Ötös és Hatos felé suhant. A harmadik gép pedig, amivel Jessa nézett szembe, csatlakozott hozzá. Új, két hajóból álló egységet alkottak a lánnyal szemben.

A BR-ek számítottak a tapasztalatlan technikusok felbomló alakzatára, gondolta keserűen Han. Ha együtt maradunk, felszecskáztuk volna őket!

- Jess, a fenébe, átvágtak minket! - kiáltotta, amint összeszedte magát.

Ám a nőnek megvoltak a maga problémái, így nem ért rá válaszolni. Miután őt is elválasztották a szárnyemberétől, az egyik IRD hátulról támadt rá. Solo látta, hogy saját kísérije bajban van, de egyszerűen nem volt elegendő sebessége ahhoz, hogy beavatkozzon a küzdelembe. Az IRD vezér gyilkos pozícióba került. A fiatal technikus rémülten könyörgött a mikrofonba:

- Segítsen valaki! Szedjétek le rólam!

Han még lőtávolon kívül volt ugyan, de tüzet nyitott. Remélte, hogy összezavarhatja az IRD vezért – az ellenség azonban szilárdan és eltéríthetetlenül tapadt áldozatára. Kivárta, míg az imbolgó Fejvadászt tökéletes célpontot nyújt, megnyomta a tűzgombot, s leadott egy rövid sorozatot. A Z-95-ösre sárgászöld energiafórgeteg zúdult, a gép pedig kigyulladt, majd fehérén izzó gázgömbbe vészett néhány pillanat alatt. Lángoló alkatrészek repültek

szanaszét belőle, füstcsíkot húzva az alant elterülő füves fennsík irányába.

Hannak, miközben magában átkozódva, az elővigyázatosságról megfeledkezve ráállt a diadalittas IRD-re, hirtelen az agyába villant: Senki sem készíthet ki engem egy szárnyember miatt! Senki! A nyurga fiúnak még a nevét sem tudta. Csupán egyvalamiben volt biztos: a telepen maradt barátnője sírni fog ma este a kedvese halála miatt.

Jessa szárnyembere, a lafrai kiáltott fel ekkor a rádióban.

- Jobbra, Fejvadász Három! Jobbra...!

Jessa kitért a javasolt irányba, miközben gépe körül pusztító energiacsóvák tapogatóztak, ionizálva a légkört. Teljes sebességre kapcsolt, ahogy szárnyembere éles szögben lecsapott, annyira lecsökkentve sebességét, hogy a lány és üldözője keresztezzék saját pályáját. A lafrai nyugodtan gyilkos pozícióba helyezkedett, gyorsított és tüzet nyitott.

Vörös tűzcsíkok csaptak ki a Fejvadász szárnyai alól. A BR egység megrázkódott, amint a hajótörzs néhány darabja levált. Aztán hatalmas robbanás következett és a megnyomorított IRD-A tehetetlenül zuhanni kezdett, akárha csonkolt szárnyának súlya húzná lefelé: haláltusája hosszúnak ígérkezett, a végkimenetelt azonban kétségtelenné tette a gravitáció. Fél pillanattal később a pilóta katapultált, majd hófehér ejtőernyő bomlott ki a levegőben. Talán megússza a fickó és később felszedi a vészjeladójának nyomát kereső fennhatósági korvett, ha visszatért.

- Egyet elkaptam! - jelentette büszkén a lafrai, s felrántotta gépét, hogy új ellenség után nézzen.

Mélyen alattuk a Fejvadász Ötös és Hatos ugyanekkor frontálisan megtámadta az áttörő IRD-ket. A távolban Han Solo és az IRD vezér száguldottak egymás felé. Nézetkülönbségüket vörösen és zölden sziporkázó sugarak jelezték az atmoszférában.

Jessa odafentről tisztán átlátta a helyzetet. Tudta, hogy az Ötös és Hatos a leggyengébb pilótái. Akik ráadásul segítséget kértek, hamar alulmaradva a küzdelemben. A lány és szárnyembere felzárkóztak egymáshoz, majd felgyorsítottak, hogy felülről beavatkozzanak a küzdelemben.

Az egyik támadó közben az Ötös Fejvadász mögé került. Tartotta pozícióját minden örült forduló ellenére és nem hagyta lerázni magát. A technikus visszafelé rántotta botkormányát, hogy egy meglepő fordulattal ő kerüljön üldözője mögé, de túl lassú volt ehhez: az IRD-A sugárlövedéke keresztülfúrta hajóját, s valósággal kettészelte. Egy narancsvörös robbanással az öreg Z-95-ös füstöt okádó darabokra esett. Az IRD nyomban a másik testvér, a Fejvadász Hatos ellen fordult, miközben társa a törvényen kívüliek bázisa felé száguldott tovább.

Ekkor érkezett oda Jessa és a szárnyembere. Szóltak a Fejvadász Hatosnak, hogy húzódjon vissza, ők majd tűzzel fedezik.

- Nem megy! El vagyok vágva! - kiáltotta a technikus.

Az IRD-A, amely váltig mögötte repült, éppen egy dugóhúzóból jött ki és makacsul rátapadt, mint mynock az aszteroidabányász hajóra. Jessa szárnyembere belevetette magát a harcba, hogy segítsen, a lány pedig csekély távolságot tartva követte. A négy hajó csúszkáló, helyezkedő lánc szabálytalanul fordulózza a bolygó felszíne felé ereszkedett.

A fennhatósági vadászgép egy pillanattal később megsemmisítette a Fejvadász Hatost. Az űrhajó lángvirágokat hajtott és darabjaira hullt; a roncsok a győztessel együtt kerültek Jessa szárnyemberének lövonalába. A BR pilóta tovább fokozta hajója csodálatra méltó sebességét, hogy növelje előnyét a védőkkel szemben. Aztán felfelé húzott, mintha bukfenchez készülődne. Ezzel megtévesztette a lafrait néhány másodpercre. Az IRD villámgyors fordulóval vágódott ki a manőverből és sikerült leadnia egy jól célzott lövést. A szárnyember Fejvadásza megrázkódott, éppen amint Jessa figyelmeztetően felemelte hangját.

- Vigyázz...!

A lány kitért, amilyen gyorsan csak tudott a következő sorozat elől. Éles kanyart vett, belepréselődve hátradöntött ülésébe. Egy közeli árnyékot észlelt a szeme sarkából. Az IRD-A suhant el mellette, fürge ragadozómadárként a sötétedő égen. Ösztönösen leadott rá egy lövést és legnagyobb meglepetésére el is találta, mire az IRD megrázkódott és zuhanórepülésbe ment át. Pilótája láthatóan azon igyekezett, hogy újra vízszintesbe álljon és elkerülje a katasztrófát. Jessa nem teljesítette Han parancsát, hogy követni kell az eltalált gépet, inkább visszatért megnézni, mit tehet a társáért. A lafrai sorsa jobban érdekelte, mint az ellenségé.

Sokat azonban nem tehetett érte. A fickó hajója megrongálódott, de nem fenyegette a lezuhanás veszélye. Lapos szögben kellett lefelé siklania, a fékezőszárnyait minél inkább leeresztve, hogy lelassuljon a kényszerleszállás előtt.

- Boldogsz, Négyes?

- Igen, Jessa! Azt hiszem le tudom tenni, ha békén hagynak! De az egyik IRD már átjutott! És lehet, hogy a másik is csatlakozni fog hozzá!

- Te csak vidd le a hajódat! Én rájuk megyek!

- Jó vadászatot!

A lány elfordította gépét és elszántan a magányos BR nyomába eredt.

NYOLCADIK FEJEZET

Hannak hamar be kellett látnia, hogy az IRD-s vezérpilóta igazi profi. De amíg rájött, majdnem kilőtték alóla a gépét.

A BR rámenős volt, pontosan kezelte a fegyvereit és ügyesen manőverezett. Akár egy évfolyamelső az akadémiáról. Ő és Han köröztek, időnként lecsaptak és különböző magasságokban újra összefutottak, hogy megvívják harcukat, melyből csak egyikük kerülhet ki győztesen. Váltakozva kerültek fölénybe egymással szemben, de nem tudták kihasználni a lehetőségeket. Pörögve, szaltózva minden tőlük telhetőt megtettek, hogy a fordulóknál a belső ívre kerüljenek a másik mögött. Újra és újra kisiklottak, majd becsúsztak egymás fegyvereinek látószögébe. A botkormányt egy pillanatra sem hagyták pihenni.

Han már harmadjára rázta le az IRD-t, kihasználva a Fejvadász jobb manőverező képességét az ellenség nagyobb végsebességével szemben. Hol szabad szemmel, hogy a radaron figyelte, amint a BR ismét a nyomába szegődik.

Szerintem te vagy a helyi bajnok, öcsi! - gondolta Solo elismerően. Az IRD újra rárontott, nem adva fel a harcot. Most mutasd meg, hapsikám! Hadd lássam, mit tudsz igazán!

Mélyebbre merült a Sarlucif légkörébe, csaknem a felszínig ereszkedve süvítő hajójával. Az IRD a hátuljára tapadva, sietősen ereszkedett lefelé, de képtelen volt a Fejvadászt szem előtt tartani. Han élesen felhúzott, Z-95-ösét egy félhurokba döntve átfordult és egy csűrőlapos orsóba merült. Bukfencet vetett, s a kombináció végén az ellenkező irányba szállt a kezdődő szürkületben. Fülkáját energiasugarak környékezték, alig-alig vétele el céljukat.

Haver, ez a BR igazán komolyan gondolja - morfondírozott sötéten. De van még tanulnivalója. A tanfolyam még nem ért véget!

Kívágta a sarokba az irányítókart, hogy gépe átforduljon és vakmerő zuhanórepülésbe kezdett. Az IRD-A követte, de nem tudta pontosan a célkörbe fogni. A koréiai tűrőképessége határáig hajszolta a Fejvadászt és nyakát behúzza szökött meg a rárontó

BR elől. A vadászgép hajtóművei vibrálni kezdtek, a hajótest minden eresztékében rázkódott, mintha szét akarna hullani. Han teste megfeszült, miközben a szeme előtt lebegő színes hologramokat figyelte. Várta, hogy elérje a megfelelő pozíciót. Az IRD lövései ezalatt egyre közelebb cikáztak hozzá, becsapódva a felszínt borító ritkás növényzetbe.

Aztán csak sikerült! A koréliei kiemelte gépét a zuhanásból, alig száz méterre a talajtól. Keményen felhúzta az orrát, s közben folyamatosan attól rettegett, hogy hátulról lövés éri – az IRD-s pilóta azonban távol maradt, nem akarván az alkalmat elszalasztani. Türelmesen várta, hogy a Fejvadász a legnagyobb felületét mutassa fegyvereinek. Ez alkalommal tökéletes találatra törekszik – gondolta Han rosszkedvűen.

Hirtelen bedöntötte gépét és megfordult. Az IRD-A felzárkózott, lecsapó ragadozómadárként lódult utána a magasból. A csempész erre mind szűkebbre és szűkebbre húzta a forduló ívét. Az IRD pilótája makacsul rátapadt, hogy véget vessen ennek a bosszantó üldözésnek és bebizonyítsa, mennyivel tökösebb legény a korélieinál.

Solo ekkor a lehető legszűkebbre fogta a kanyart; ez volt az, amiért mindeddig forgolódott. A BR nem figyelt a magasságmérőjére. A sűrűbb levegő az IRD-A ellen dolgozott, lecsökkentette a motorok teljesítményét. Így a BR nem tudott ugyanolyan szűken fordulni az atmoszférában, mint ő.

Amint az üldözője levált róla, a koréliei azon megérzéseinek egyikével, amelyről azt beszéltek, egyfajta telepátia lehet, függőlegesen felfelé röppent, majd átfordult és lebukott. Az IRD-A most már elég közel került hozzá. Han folyamatosan tüzelt rá, nem takarékoskodva az energiával. Pár másodperccel később a fennhatósági vadászgép látványos csillagfelhővé robbant előtte, izzó porszemcséket és füstölgő roncsdarabokat szórva a troposzférába, mielőtt semmivé enyészett volna. A Fejvadász fürgén átszáguldott a ritkuló párafelhőn és miközben a fémszilánkok vadul kopogtak megviselt gépén, a pilóta dühösen, ugyanakkor megkönnyebbülten felkiáltott.:

- Megbuktál a vizsgán, te rohadék!

KILENCEDIK FEJEZET

A negyedik IRD-A egyenesen rárontott a telep fölött lebegő HWK-290-es járőrhajóra, ami a Millennium Falcont idekísérte és most fedélzeti fegyvereivel oltalmazni próbálta a bázist. A Wiry Vagabond először a lézerágyúival nyitott rá tüzet, majd ráadásnak kilőtt két Arakyd rakétát, amik elől a vadászgép élesen jobbra fordult és kibocsátott néhány csalit. Az elterelés bevált, mert a rakéták ártalmatlanul robbantak föl messze mögötte. Ezt követően a fennhatósági pilóta újra szembefordult az őrhajóval és alaposan megsorozta ágyúival, fittyet hányva a felszíni lövegek szakadatlan tüzére.

A Vagabond mintegy kétszáz méteren lebegett, kiváló célpontot kínálva neki, s bár megerősített védőpajzsokkal szerelték föl, nem sokáig bírta a koncentrált támadást. Kapitánya megkésve próbált kitérni az IRD elől, elhagyva pozícióját, de mielőtt komolyan felgyorsíthatott volna, eltrafálták a bal szárnyát. Tompa robbanás kíséretében szakadtak le róla a páncélozott burkolólemezek és a lézerágyúk darabjai, amit kicsapó lángok követtek. A HWK-290-es siklórepülésben ereszkedve próbált eltűnni jóval fürgébb ellenfele elől, ám az makacsul rátapadt és mögé kerülve szétlőtte hajtóműveit. A könnyű teherszállító fekete füstcsíkot húzva zuhanni kezdett. Pár másodperccel később éktelen csörömpöléssel a talajnak csapódott a bázis közelében. Jobb szárnya hosszan felszántotta a földet, mielőtt megállt volna, egy kibelezett űrhajóroncsnak ütközve. Személyzetének még azelőtt sikerült kikászálódnia belőle, hogy az IRD újra lecsapott rá, darabokra robbantva az egyre

hevesebben lángoló gépet.

A vadászgép ezt követően különböző irányokból támadva löni kezdte a támaszpontot. Ahogy várható volt, a bázis szélére telepített ósdi védelmi fegyverek nem tudtak lépést tartani vele. Nagy célpontok, felülről érkező és tömegesen támadó hadihajók megsemmisítésére szolgáltak, így tehetetlennek bizonyultak egyetlen mozgékony, alacsony szögben támadó IRD-vel szemben.

A fennhatósági pilóta első körében a légvédelmi lövegeket támadta, a szárnyai alá függesztett két rakétával megsemmisítve őket a személyzetükkel együtt. A második közelítéskor a kisebb robotfegyverekre célzott a lézerágyúival, azokat is sorra elhallgattatva. Harmadjára a hangárokat és a lakóépületeket, majd a kifutón sorakozó nagyobb teherszállítókat lőtte, átsüvíttve a gomolygó füstön. Néhány szerelő viszont makacsul kitartott a központi bunker melletti hevenyészett fedezékben és egy DLT-19-es nehéz sugárvető puskával pufogatva próbálták elriasztani az ellenséges gépet – teljesen eredménytelenül.

Támadójuk azonban nem érte be ennyivel és késlekedés nélkül ismét a bázis felé fordult, folytatva a mészárlást. Halottak és haldoklók heverték szanaszét a támaszponton, ahol máris számos épület roskadt össze vagy borult tűzbe. Még egyetlen teherhajó sem tudott felszállni a telepről, mert a munkásoknak nem maradt elég idejük befejezni a rakodást, a pilóták pedig féltek elindulni, látva a járőrgép balsorsát. Szívszorító volt nézni a magasból a pusztítás füstlepelbe burkolózó nyomait.

Ekkor érkezett a bázis fölé Jessa. Megtartva a zuhanás közben szerzett sebességét, s nem törődve azzal, hogy kicsiny Fejvadászának szárnyai leszakadhatnak az igénybevételtől, merészen az IRD után vetette magát. Éppen akkor érte el, amikor az kijött az egyik fordulóból. Azok ott lent az ő emberei voltak. Azért szenvedtek és pusztultak, mert neki dolgoztak. Eltökélte, hogy megvédelmezi őket – bármi áron.

Amint felzárkózott az IRD-hez, ágyútűz csapott le rá felülről és lemetszett egy darabot a jobboldali szárnyából. A végére szerelt KX-5-ös lézerágyúja üzemképtelenné vált, füst csapott ki az öreg Z-95-ösből. Egy másik ellenséges vadászgép suhant el mellette a saját zuhanásából szerzett lendületével – az a hajó, melyről úgy hitte, hogy harcképtelenné vált. Tévedéséért most súlyos árat kellett fizetnie a lánynak. A BR lövései áthatoltak Jessa pajzsán és közel jártak ahhoz, hogy leszakítsák a gépe szárnyát és egyik hajtóművét.

Ennek ellenére tartotta pozícióját, fütyülve a műszerfalán villogó vészjelzőkre. Legalább az egyik támadót leszedi, mielőtt végeznek vele...

Azután a második IRD-A maga is célponttá vált. Egy pillanatra Han szeme elé került – épp elég időre ahhoz, hogy a sebesen közeledő csempészkapitány leadjon egy lövést az oldalára. Kicsit elmozdította hajója orrát és a BR elé irányozta lövéseit, bízva a sikerben. Bejött a számítása, mert az IRD egyenesen beleszaladt az energiasugarakba és rögvesszerűen szertefoszlott egy vakító villanásban. A lángoló roncsdarabok nagy területet beborítva szóródtak szét a füves talajon, nem messze a kifutótól.

- Az utolsón vagy rajta, Jess! - tájékoztatta Han a lányt a rádión keresztül. - Üsd agyon!

A lány újra felzárkózott az egyetlen megmaradt IRD-A mögé. Annak pilótája csak most ébredt rá, milyen szorult helyzetbe került és rögvesszerűen úgy döntött, nem óhajt hősi halált halni ennek a névtelen bolygócskának a légterében. Jessa többször tüzelt rá, de csak a baloldali ágyúja működött. S mivel a célja enyhén jobb felé libbent előtte, elvétette azt.

Az IRD-A nekilódult és gyorsaságát kihasználva meglépni igyekezett. Félbehagyta a bázis elleni rácsapást és felhúzott, nyílegyenesen törve a sötétedő ég felé. Még egy másodperc és elmenekül! Jessa higgadtan módosított a gépe állásszögén, fejfelé fordulva és újra tüzelt. Megmaradt ágyújából pusztító ujjként ívelt elő az energianyaláb és éppen eltalálta a fickó egyik hajtóművét. Az IRD felszikrázott, átizzott és a felrobbanó hajtóműnek köszönhetően lángolva darabjaira hullt az esti égbolton. A késve katapultáló

pilóta ejtőernyője nem nyílt ki, nyilván megsérülhetett a mentőrendszere. A pasas tehetetlenül kalimpálva a telep határában csapódott a földbe, számos füstölgő roncsdarab társaságában. A csatának ezzel vége volt, alig öt perccel azután, hogy elkezdődött.

- Szép lövés volt, aranyom! - szólt bele a rádióba Han.

Ám Jessa Fejvadásza továbbra is fülkével lefelé folytatta útját, szinte sűrűlve egy közeli dombocskát, ahogy egyre távolodott a bázistól. Ezt észelve a koréiai teljes sebességre kapcsolt és utánvetette magát.

- Jess, amit most csinálsz, azt jobb helyeken tótágasnak hívják!

- Nem tudok visszafordulni! - csattant fel nekikeseredve a lány. - Egy lövés kicsipkázta a szárnyamat. Az irányítórendszerem pedig bedöglött!

Han már-már utasította, hogy ugorjon ki, de visszafogta magát. Túl közel jár a felszínhez, a katapultülésnek nem lenne ideje megfelelően működni. A mentőrakéták nem tudnák felfelé fordítani a fotelt és a lány keményen becsapódna. A hajója közben egyre veszített a magasságából, már csak másodpercei lehettek hátra a talajnak ütközésig. A koréiai hamar felzárkózott mellé, sebességét a másik gépéhez igazította.

- Jess, állj készen a kattintásra! Rögtön megadom a jelet!

A lány zavarba jött. Mi ez már megint? Aztán rájött, hogy Solo a katapultálásra gondol, amit a pilótazsargonban kattintásnak hívnak. De fejfelé neki akkor is befellegzett a csekély magassága miatt. Akár becsapódik, akár a roncsban marad, mindenképp halott. Mégis felkészült rá, hogy engedelmeskedjék a jóval tapasztaltabb férfinak, mert nem maradt vesztenivalója.

Han a Z-95-öse szárnyát a lány felfordult gépének ép szárnya alá igazította. Jessa lélegzete elakadt, ahogy odapillantva rájött, mire készül. Talán mégis van remény...

- Háromra. - szólalt meg feltűnően nyugodtan a férfi.

- Egy.

Gépének szárnyvégét hozzáillesztette Jessa gépének szárnyához.

- Kettő.

Mindketten érezték a veszélyes vibrálást, s hallották a csikorgást, ahogy a fémlemezek elcsúsznak egymáson. Tudták, hogy a legkisebb hiba mindkettejük vesztét okozhatja. Már vészesen alacsonyan voltak, mondhatni a fűszálakat is meg tudták volna számolni a fennsíkon. Aztán Han erőteljesen balra fordult. A talaj, mely Jessa feje alatt rohant tova, fordulni látszott, ahogy a férfi Fejvadásza perdített egyet a sérült gépen és rögtön elszakadt tőle. A koréiai tovább fordult, teljes orsót hajtva végre, hogy az ő gépe is egyenesbe kerüljön.

- Három! Kifelé, Jess!

Ő maga is küzdött a botkormánnyal, mert dülöngélő hajója szinte irányíthatatlanná vált a bolond manővertől. Ilyen alacsonyan kész örülség efféle bravúrral próbálkozni még egy profi számára is.

Be sem fejezte a mondatot, a lány máris katapultált. A kabintető felcsapódott és pörögve elszállt hátrafelé, az ülés pedig egy robbanással kivágódott a fülkéből és eltávolodott az ereszkedő hajótól. A Fejvadász néhány kilométerrel távolabb a kietlen felszínnek csapódott és többször felpattanva róla összetört. Tüzet fogó roncsdarabjai hosszú sávban szóródtak szét, több helyütt felgyújtva a száraz fűvet. Jessa Z-95-öse ezzel a nap utolsó veszteségévé vált, miközben a nap lebukott a nyugati horizonton és a magasban megjelentek az első pislákoló csillagok.

A lány a katapultülésbe szíjazva meredten bámult a szürkületbe, miközben a mentőrakéták bekapcsoltak és lelassítva röptét, lágyan ereszkedni kezdett vele lefelé. Aztán kinyílt a fékezőernyője és a nehéz ülés levált róla. Végre szabadon lógott a hófehér paplanernyő alatt, kapkodva a levegőt izgalmaiban. Messze a távolban megpillantotta a lafrait, saját szárnyemberét, amint sérült hajójával lapos szögben leszállni készül a füstbe

burkolózó telepen. Legalább ő megúsza épségben.

Han hosszú fordulót tett Fejvadásával és a repulzor hajtóműveket bekapcsolva szinte egy helyben lebegett mellette. A másodpercekkel később földet érő Jessa közelében tette le hajóját és kikapcsolva hajtóműveit, türelmetlenül letépte magáról a hevedereket. A feszültség végre feloldódott benne, szinte pezsgett a vére az adrenalintól. Vidáman a botkormányra tette sisakját és kiugrott a kivénhedt vadászgépből. A lány is épp ekkorra szabadult meg az ejtőernyőjétől és miután feltápáskodott a szúrós fűből, remegő kézzel végigtapogatta reszkető testét. Legnagyobb megkönnyebbülésére egészben találta magát. Csak a szíve dobogott vadul az átélt izgalmaktól és a pilótaruha alatt szabályosan csorgott róla a víz. Kilihegte magát, ledobta horpadozott sisakját és masszírozni kezdte a botkormány szorításától sajgó ujjait, nehogy a férfi észrevegye, mennyire megviselte a légi harc. Nagyon nem szerette volna, ha a koréliei a tőle várható csípős megjegyzésekkel illeti a történetek miatt.

Han komótosan odaballagott hozzá. Kesztyűjét cibálta közben és nagyon lazának látszott, mintha csak egy megnyert szabakk partiról érkezett volna.

- Elférünk ketten is a hajómon, ha jól összehúzzuk magunkat! – közölte kedvesen.

- Mivel élek és lélegzem, – gúnyolódott vele a lány fintorogva – elmondhatom: önzetlenségen kaptam a nagy Han Solót! Szentimentálisak vagyunk, he? Ha így folytatod, egy nap arra ébredsz, hogy becsületes ember lettél!

A kapitány megtorpant. Elkedvetlenedett. Nem ilyennek ismerte Jessát. Merőn bámult a fruskára, megfelelő szavakat keresve a méltó visszavágáshoz.

- Mindent tudok a becsületről, Jess – mindent az égvilágon! Volt egy barátom, aki egyszer becsületesen döntött valamiben. Jóhiszemű volt, de becsapták. Odalett a karrierje, a barátnője, elvesztett mindent. Megfosztották a rangjelzéseitől és a kitüntéseitől. Az emberek, akik nem akarták falhoz állítani és lelőni, kinevették. Egy egész bolygó röhögött rajta. Így szégyenszemre elhajózott onnan és sosem tért vissza.

A lány megborzongott a férfi mély fájdalmat sejtető szavaitól. Nem sokat tudott a koréliei múltjáról, mert a csempész sosem beszélt róla, mintha örökre el akarná felejteni fiatalkora sanyarú emlékeit.

- Senki sem tanúskodott a barátod mellett? - kérdezte csendesen.

Han felkacagott. Milyen különös az élet! Itt ácsorognak egy lakatlan planéta felszínén, kilométerekre a bázisuktól és rég feledésbe merült eseményekről beszélgetnek, mintha más dolguk sem lenne. Nem kimondottan az a romantikus helyszín, amit elképzelne kettejüknek a flörtöléshez, de jobb híján elmegy.

- A parancsnoka hamisan esküdött ellene. Csak egy szemtanú kelt a védelmére, de ki hinne egy vukinak?

A bakfis következő kérdését azzal hárította el, hogy a támaszpont felé mutatott. Nem valószínű, hogy ebben a felfordulásban bárki törődne velük, úgyhogy ideje gépre pattanni és visszatérni a telepre. A Fennhatóság flottája bármikor ideérhet, hogy bombazáport zúdítson a nyakukba.

- Nekem úgy tűnt, nem lőtték szét a főhangárt. Megcsinálhatod a Falcont az éjszaka folyamán és lesz elég idő kiüríteni a helyet, mielőtt a BR-ek ismét felbukkannak. Akkor én már úton leszek. Mindkettőnknek akad tennivalója jócskán.

A lány hunyorgott a szürkületben, s a szeme sarkából pillantott Hanra.

- Szerencsére tudom, hogy zsoldos vagy, Solo. Szerencsére tudom, hogy csak azért voltál hajlandó a Fejvadással repülni, hogy megóvd a Falcont, nem pedig azért, hogy életet mentes. És hogy csak azért mentettél meg, hogy be tudjam tartani az ígéreteimet. Szerencsére valószínűleg egész életedben nem cselekedtél önzetlenül és szerencsére minden, ami ma történt, pontosan illik a karakteredhez...

Han kérdőn pillantott rá. Ezzel meg mit akar mondani már megint?

- Szerencsére?

A hölgy fáradtan a vadászgép felé indult. Azt találgatta, vajon mennyire szorosan kell majd a férfi ölébe bújni ahhoz, hogy elférjenek a szűk pilótafülkében. A gondolattól furcsa bizsergés lett úrrá rajta, főként mert örült, hogy van egyáltalán valaki, akihez odabújhat a történetek után. Még ha az egykori szerelme is az, egy piszkosul jóképű, önző csirkefogó.

- Az én szerencsémre! – szólt hátra a válla fölött.

TIZEDIK FEJEZET

- Mit mondtál, Kuka? Hagyd abba a sűgást!

A Millennium Falcon utasterében Han Csubakkával szemközt, a dejarik játékasztalnál ült. Arra a műanyag ládára bámult merőn, amelyen a kivénhedt BLX-5-ös droid kuporgott az elmúlt órákban. A társalgó többi része tele volt zsúfolva konténerekkel, túlnyomásos tartályokkal, kannákkal és különféle alkatrészekkel.

A vuki az egyik startülésben szorongott, állát hatalmas mancsára támasztva és a holografikus játéktáblát tanulmányozta. Szeme össze-összeszűkült, orrlukai időről időre kitértek: nála az intenzív töprengés jele volt ez. Kiszemelte Han két bábuját, a mantelli Savripet és a kinyeni Houjixet, s most azon volt, hogy rendre elkapja őket a táblán. Tehette, mert a koréliai ezúttal szétszórta, gyengén játszott; akadt tépelődni valója bőven.

Az előttük álló feladat bonyolultnak és fölöttébb kockázatosnak ígérkezett. Az új érzékelő berendezés meg a parabolaantenna amit kaptak, tökéletesen működött. A Falcon fedélzeti rendszereit Jessa technikusai finoman beszabályozták – Han mégis pocsékul érezte magát. Hisz szeretett hajója voltaképp a hatalmas gabonaszállító bárkatest foglya volt. Ráadásul az út is sokkal tovább tartott a remélnél, mert a teherhajót a Falconnal ellentétben nem nagy sebességű repülésre tervezték.

Han hallotta a vontató ionhajtóműveinek egyenletes dohogását. Tompa morajuk megremegtette a csempészhajó fedélzetét. A rezgés bekúszott Solo csizmájába és még a sarkát is megbizsergette. A kapitány mostanra szívből meggyűlölte a hatalmas fémkoloncot: azt kívánta, bárcsak lerázhatná magáról és eltűnhetne valamerre. De hiába, az üzlet mégiscsak üzlet. És ahogy Jessa az indulás előtt elmagyarázta, a hiányzó repülési engedélyt azok az emberek fogják megszerezni számára, akiket az Orron III.-on vesz fel. Más szavakkal: ha tetszik, ha nem, kénytelen tartani magát a megállapodáshoz.

- Én egy szót sem szóltam, uram. – mondta most Kuka udvariasan. - Max volt az.

- És ő mit mondott? - vetette oda kurtán Han.

Az összekapcsolt gépek rendszerint fokozott sebességgel cserélik az információt, ám mindeddig úgy tűnt, Kuka és Max a jóval lassúbb, modulált beszédet kedvelik inkább. A koréliai valami okból a végletekig bűszította a láthatatlan, kisebb masina sipító hangja, ahogy előtört a munka droid zárt mellkasából.

- Arról tájékoztatott, kapitány úr – válaszolt Kuka a maga körülményes módján -, hogy szeretné, ha kinyitnám a mellrészemet. Megengedi?

Han, aki időközben visszafordult a játéktábla felé, észrevette, hogy Csubakka ravasz csapdát állított neki a kintani Vándora és a korribani K'lor'slugja segítségével. Miközben ujjai bizonytalanul kalandoztak a saját figuráit mozgató billentyűk felett, így morgott az orra alatt:

- Persze, persze, nyugodtan kiszellőztetheted a mellkasodat, Kuka...!

Összevont szemöldökkel a vukira pillantott, mert nem látott kiutat a kelepceből. Csubakka hátravetette barnásvörös szőrrel borított fejét és csaholva, fogsorát csattogtatva

felröhögött. Tudta jól, hogy nyeresre áll a barátjával szemben.

A munka droid mellpáncélja légmentesen záródott, szigetelt és rázkódásálló volt. Kuka hátrahúzta hosszú karjait, hogy ne legyenek útban. A kiszökő levegő halk sziszegése közepette feltárult a mellürege. Kék Max egylencsés szeme életre kelt, s a dejarik táblát kezdte pásztázni érdeklődve. Épp amikor Han a következő lépést tette a Savrippel, megbökve az asztal szélébe épített vezérlőgombokat. Bábuja – egy miniatűr háromdimenziós szörny, ami egy púpos hátú óriás humanoid volt az Ord Mantell bolygóról – harcba szállt Csubi egyik hasonló, de erőteljesebb bábujaival, a kintani Vándorral. Csakhamar kitetszett, hogy a koréliai helytelenül mérte fel az erőviszonyokat. A csatát a vuki szellemkép-bestiája könnyedén megnyerte. Han figurája szertefoszlott, visszaillant a komputerszimulációk anyagtalan világába, vissza az elektronikus porba, ahonnét vétetett.

- A második Ilthmar Védővel kellett volna lépnie! – jelentette ki Kék Max tudálékosan.

Han megfordult. Gyilkos indulat villant elégedetlen tekintetében, s Max, aki másodszorra jól mérte fel a helyzetet, sietve hozzátette: - Csak segíteni próbálok, uram...!

- Kék Max teljesen új még, kapitány! – szólalt meg Kuka, hogy lecsillapítsa az ingerültnek tűnő férfit. - Megtanítottam egy kevésre, ami a táblás játékokat illeti, de az emberi érzékenységről még nem sokat tud.

- Valóban? - kérdezte Han kedvetlenül. - Tényleg maga tanította őt, Mr. Fogó és Lapát?

- Aha! - buggyant ki Maxból. - Kuka mindenhol járt már. Csak ülünk és beszélgetünk egész idő alatt; illetve én hallgatom, ő pedig mesél mindarról, amit látott.

Han rávágott a játéktábla főkapcsolójára, türelmetlenül megtisztítva a terepet a vesztes és győztes holo-szörnyektől. Elég ebből a reménytelen játszmából.

- Mesél? Igazán?! Milyen tanulságos olvasmány lehetne: A latrinák, amiket ástam. Transzgalaktikus napló.

- Fondor hatalmas csillaghajógyárában aktiváltak, uram! – válaszolta Kuka önérzetesen a maga vontatott módján. - Aztán egy ideig a szektor bolygófelderítő osztagánál dolgoztam, majd egy időjárás szabályzó rendszereket építő brigádban. Voltam sátorverő a Gan Juan Rue Utazó Állatseregleténél, általános karbantartó a Trigdale Ötvözeteknél és sok egyéb. Azonban a munkákat egytől-egyig újabb modellek vették át tőlem. Önként jelentkeztem minden módosításra és újraprogramozásra, amire csak tudtam, de végül alulmaradtam. Egyszerűen képtelen voltam versenyre kelni az újabb, tehetségesebb droidokkal.

Hanban, jobb meggyőződése ellenére felpislákol az érdeklődés. Sosem találkozott még ilyen személyiségű robottal. Szinte emberi volt a viselkedése.

- Miért téged választott Jessa erre az útra?

- Nem ő választott, uram. Én kértem, hogy jöhessek. Híre futott a telepen, hogy egy droid kell a munkásállományból néhány meg nem nevezett változtatásra. Én köztük voltam, mivel egy nyílt aukción pár éve megvásároltak az előző gazdámtól, aki nem igazán értékelte a munkámat. Rögtön odamentem Jessa úrnőhöz és megkérdeztem, hasznára lehetek-e?

Han kuncogott. Jól el tudta képzelni a jelenetet.

- Mire félig kibelegtek, a maradékot átrendezték és megkaptad ezt a rosszindulatú kék daganatot. Ezt nevezed te jó üzletnek?

- Megvannak a hátrányai, uram. - ismerte be a droid vontatottan. - De az új hardveres és szoftveres konfigurációm magas működési szinten tart. Biztosan akadtak volna jelentéktlenebb feladatok másutt a számomra. Mondjuk biológiai melléktermékek lapátolása egy kevésbé iparosodott világban. Ám így legalább nem kell a végleges elavulás veszélyével számolnom.

Solo értetlenül bámult a robotra. Azon tűnődött, nem rövidzárlatos-e valahol. A gépek nem szoktak így beszélni az emberekkel, hacsak nem társalkodásra programozták őket,

mint egy nyavalyás protokoll droidot.

- És akkor mi van? Ez is valami, Kuka? Nem a magad ura vagy! Még csak nem is beszélhetsz a saját nevedben! Sőt, a nevedet is tréfából adták! Ha nem látják többé hasznodat, így is, úgy is irgalmatlanul leselejteznek!

Csubakka végre felfigyelt a beszélgetésre. Sokkal öregebb volt társánál, ezért másképp látta a dolgokat, mint bármely ember... vagy droid. Nyugodtan hallgatta Kuka szavait, egy vukitól szokatlan türelemmel és megértéssel.

- Egy droid számára az elavulás olyan, uraim, mint egy ember vagy vuki számára a halál. A működés vége, ami azt jelenti, hogy minden, ami jelentőséggel bír, elenyészik. Ez bármi áron elkerülendő, legalábbis az én véleményem szerint. Elvégre mi értelme a cél nélküli létnek?

Han talpra szökkent. Pontosan maga sem tudta, mitől gurult be ennyire – talán az háborította fel, hogy egy ócskavasrakással kell mélyenszántó filozófiai vitát folytatnia. Arcába szökött a vér, miközben megállapította, hogy ennél bosszantóbb munkagéppel még sosem találkozott.

- Kuka, tudod mi vagy te?

- Igenis, uram! Csempész vagyok, uram! – válaszolta Kuka készségesen.

Solo zavartan, válaszra nyitott szájával bámulta egy pillanatig. Még egy ilyen régi modellnek is fel kéne ismernie a szónoki kérdést, ha hall egyet, gondolta.

- Mit mondtál?

- Azt mondtam: „Igenis, uram! Csempész vagyok, uram!” - ismételte vontatottan Kuka. - Csempész, mint ön. Olyasvalaki, aki illegális exporttal és importtal foglalkozik. - fémujjával Kék Maxra mutatott, aki mellkasának üregéből lesett kifelé. - Mindketten dugdosunk valamit.

Csubakka mancsaival a hasát fogta nevéttében. Hanyatt dobta magát a startülésben, úgy röhögött, olykor a levegőbe rúgva féktelen jókedvében, hogy majd felborította az asztalt. Csaholó ugatása végigvisszhangzott az egész fedélzeten. Egyedül ő értékelte a droid humorát, mert Hannál persze betelt a pohár.

- Kuss! - förmedt a robotra barátságtalanul.

Kuka a maga módján igyekezett maradéktalanul eleget tenni az utasításának, s megadóan behajtott a még barna mellpaneljét is. Csubakka immár fuldoklott a röhögéstől, szeméből könnycseppek peregtek végig szőrös arcán. Han közben egy csavarkulcsot, kalapácsot vagy más efféle rombolóeszközt keresett a tekintetével. Nem akarta hagyni, hogy a szemtelen droid túlélje ezt a beszélgetést, hogy aztán másoknak is elmesélhesse a történeteket, ám...

Ebben a pillanatban a Falcon számítógépe riadót fújt, figyelmeztető csipogásba kezdve a szemközti technikai állomás műszerpultján. Han és Csubakka rögtön megfélemedtek az épületes társalgásról és felpattanva helyükről a pilótafülkébe indultak (a vuki még mindig a hasát fogta örömeiben), hogy felkészüljenek a normál űrbe való visszatérésre.

Az Orron III. felé vezető unalmas út már kezdett az idegeikre menni. Mind a pilóta, mind a másodpilóta hálásan bámulták az újra feltűnő csillagokat, amikor a több napos unalmas utazás végén kiléptek a hiperűrből, bár valamelyest kedvüket szegte a magukkal vonszolt hatalmas bárka látványa. A vontató ovális teste kihasasodott alattuk: egy óriás fémkaszní, minimális hajtóerővel felszerelve. Jessa technikusai úgy oldották meg a törzs álcázását, hogy a Falcon pilótafülkéjéből a kilátás java része megmaradt előre és jobb felé.

Han és Csubakka nem nyúltak a hajó irányítóberendezéseihez. Hagyták, hogy az automaták tegyék a dolgukat – ugyanígy cselekedtek volna egy igazi vontató irányítórendszerei is. A számítógép vette és nyugtázta a körzeti forgalomirányítás leszállásra vonatkozó utasításait. A száz méter hosszú ikerhajó megkezdte esetlen

ereszkedését az atmoszféra mélyebb rétegei felé.

Az Orron III. nagyvonalúan bánik az emberrel. Tengelydőlése elhanyagolható, évszakai alig észrevehetőek. Éghajlata a legtöbb szélességi körön jó termést biztosít, talaja gazdag és termékeny. Kontinensein nem sok hegy és sivatag található, annál több az alacsony fekvésű, megművelhető síkság és kisebb-nagyobb tó, melyekből öntözni lehet. A Fennhatóság már évszázadokkal ezelőtt felismerte a bolygóban rejlő potenciális mezőgazdasági lehetőségeket és nem vesztegette az idejét. Hozzálatott az egész éves termőidőszak kihasználásához, javarészt kiirtva az eredeti élővilágot és munkára fogva a kis létszámú bennszülött népeiséget. Az erdők helyére monokultúras mezőgazdaságot telepítettek a szükséges feldolgozó üzemekkel együtt. Mivel a bolygó megfelelő erőforrásokkal rendelkezett és stratégiai elhelyezkedése is alkalmassá tette a magasztos célra, később úgy döntöttek, területi központot létesítenek rajta. Ezáltal lényegesen leegyszerűsödtek a környező rendszerekkel kapcsolatos adminisztrációs feladatok.

El kell ismerni, az Orron III. tagadhatatlanul gyönyörű volt az űrből. Fehér felhőcsíkok koszorúzták a növényzet buja zöldjét, az óceánok csodálatos kékségét. Ahogy közeledtek felé, Han és Csubakka a passzív érzékelőket lesték, hogy megállapítsák a Fennhatóság bázisainak elhelyezkedését. Tiltott világ lévén, a bárki által elérhető navigációs atlaszokban nem szerepeltek nagy felbontású térképek a planéta felszínéről. Most kellett felmérniük a terepet, hogy később ne kelljen ezzel bíbelődniük. Ki tudja, hátha később még nagy szükségük lesz a számítógéppel amatőr módon összemontírozott térképekre.

- Mi volt ez? - kérdezte Han előrehajolva, hogy közelebből szemügyre vehesse pislákoló műszereit. - Te is láttad?

Valami felvillant a monitoron, aztán eltűnt. A vuki bizonytalanul elbődült. Ő is tanácstalan volt. Mindketten látták a transzpoláris pályáról érkező radarvisszhangot. Még hozzá jó nagyot, ami akár egy űrállomás vagy csatahajó is lehet a mérete alapján. De vagy az a valami tűnt el a bolygó horizontja mögött vagy a Falcon ereszkedett túl mélyre ahhoz, hogy részletesebb képet kapjanak róla. Esetleg mindkettő.

Egy percig még nyugtalankodott emiatt, aztán határozottan utasította magát, hogy ne keresse mindenhol a bajt: akár van ott űrhajó, akár nincs, édes mindegy. Ha simán megy az akció, a BR-ek nem fogják felfedezni, hogy egyáltalán itt jártak. Az persze más kérdés, hogy az efféle rizikós akciók sosem szoktak simán menni, de minek a konzolra festeni a karkot, ha nem muszáj?

Az alattuk nyújtózó hatalmas síkság lassanként lankás vidékké változott. Roppant gabonátáblák szabályos körvonalai rajzolódtak ki rajta, amiket földutak és fasorok szegélyeztek, valamint mesterséges öntözőcsatornák keskeny sávjai. A különböző mintájú parcellák sokféle érettségi állapotban lévő termények jelenlétét sejtették. Látnivaló volt: a vetést, termesztést és betakarítást ebben a hatalmas agrárvilágban az eszközök és az emberi erő legoptimálisabb felhasználásával végzik.

Végül kivehetővé vált az űrkikötő is, egy csaknem tíz kilométernyi széles, óriási leszállóhely, melyet a nagy robothajók méreteihez igazodva építettek fel az üzemeltetői. A reptér egyik része, ami a fennhatósági flotta hadihajóit szolgálta ki, a létesítménynek csupán az északi sarkát foglalta el, mégis magára vonta figyelmüket jókora kommunikációs antennáival, szálláskomplexumával és a kifutón parkoló vadászgépek tucatjaival. A terület nagyobb része viszont korszerű teherkikötő volt. A terményszállító bárkákat hatalmas vasbeton dokkállások várták több sorban, ahol lassan mozgó elevátorok járták végig őket, feltöltve rakterüket ömlesztett gabonával. A karbantartószemélyzet közben elvégezte a robothajók feltöltését és ellenőrzését, illetve kijavították az egyszerűbb hibákat. A reptérhez vezető több sávós útvonalakon pótkocsis robotkamionok karavánjai közlekedtek oda-vissza. Az elevátorok mellé parkolva hagyták, hogy megszabadítsák őket terhüktől, s már igyekeztek is vissza, az épp folyamatban lévő

betakarítás színhelyére. A leszállópálya déli végében hangárok és javítóműhelyek csoportja terült el, valamint egy utasszállító hajók számára fenntartott civil kikötő, fél tucat fogadóterminállal és vagy húsz különféle méretű, nyitható tetejű dokkal.

Han észrevette, hogy körben a terület szélén úgy két kilométerenként légvédelmi turbólézerágyú állások magasodnak a kerítésen belül. Legalább húszat számolt belőlük, továbbá a hadikikötő környékén két rakétaindító állást is felfedezett. A Fennhatóság láthatóan nagyon komolyan veszi a komplexum védelmét. Erről árulkodott a kozmodróm közepetáján kiemelkedő pajzsgenerátor antenna is, aminek páncélozott oldalát vasbeton kerítéssel erősítették meg a felszíni támadások ellen.

- Besétálunk a nexu barlangjába! - dörögte a koréiai összevont szemöldökkel.

Kezdett nagyon nem tetszeni neki ez a hely. Nyilván a közeli adatbank miatt van ekkora készültség a bázison. Másodpilótája kaffogva egyetértett vele, sajátos vuki humorérzéssel hozzátéve: és kicsit megrángatjuk a farkát!

A Falcont hordozó bárka lassan leszállt a számára kijelölt horgonyzóhelyre, az ott lévő száznál is több hasonló gép közé. Amint talajt értek, az automatika beszüntette tevékenységét, így hamarosan abbamaradt a törzsben a relék kattogása. Han és Csubakka gondosan kikapcsolták a csempészhajó fedélzeti rendszereit, lezárták a vezérlőpultot és elhagyták a pilótafülkét. Amint a társalgóba léptek, Kuka felpillantott rájuk vörös fotoreceptoraival.

- Most kiszállunk, uram?

- Nem. – válaszolta Solo higgadtan. - Jessa azt mondta, hogy majd azok az emberek keresnek meg minket, akiket magunkkal kell vinnünk.

Ő és a vuki a főbejáráshoz mentek, kinyitva a zsilipet. A fedélzeti nyílás feltárult, a rámpa leereszkedett, de nem szűrődött be semmi fény vagy levegő az Orron III. légköréből, mert a nyílás a bárka rakterébe vezetett. Az álca hajótörzs a Falcon nagy részét elfedte, ezért az utasai számára külön ideiglenes kijárót létesítettek a szerelők a rámpa végén túl több méterrel.

Mindketten leóvakodtak a külső hajótestbe és megtorpantak a kivezető nyílás előtt. Feszülten hallgatózva vártak, nem akarva kilépni a szabadba.

Rövidesen óvatos kopogás hallatszott a külső burkolat felől. A vuki figyelmeztetően felhorkant, Han jobb keze a sugárvetővel együtt lendült a magasba. Csubakka látva, hogy a partnere készen áll, benyomta a gombot, amely a vontató saját zsilipjét nyitotta.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A külső kapu előtt ellentmondásos külsejű férfi állt, tekintetét a sötét hajótérbe meresztve. A kikötőmunkások szürke kezeslábasát viselte, derekán csilingelő szerszámokkal teleaggatott széles bőrvövel. Mégis, megjelenése valami olyasmit sugárzott, ami nem egyszerű technikusra vallott. Lerítt róla, hogy napsütéses világ szülötte; bőrének sötétbarna színe legalábbis erre utalt. Fél fejjel lehetett magasabb Hannál, vállai majd szétrepesztették a kezeslábas varrásait. Egész teste duzzadt az erőttől, bár egyáltalán nem látszott fiatalnak. Göndör fekete haját és hosszú szakállát fehér és szürke sávok tarkították. Méltóságához, méretéhez és súlyához képest meglepő módon vidámság csillogott fekete szemében, ahogy üdvözölte őket.

- Helló! Rekkon vagyok! – közölte rögtön galaktikus sztenderd nyelven.

Egyenest a koréiai szemébe nézett, s bár hangját visszafogta, az mélyen zengett a csupasz fémfalak közt. Visszaakasztotta övére a csőkulcsot, amit arra használt, hogy a bejáron kopogtasson.

- Solo kapitány itt van?

Csubakka társára mutatott, aki épp lesétált a rámpán. Hozzátett még valamit a maga nyelvén, mire Rekkon felnevetett és meglepetésükre udvarias választ harsogott vissza – shyriivukul. Meglehetősen kevés emberi lény érti a hatalmas antropoidok nyelvét, és még kevesebbnek van megfelelő hangszíne és hangerőssége ahhoz, hogy beszélje is. Csubakka fülsiketítő üvöltéssel fejezte ki örömét ennek hallatán. Odalépve kedvesen meglapogatta a pasas vállát és sugárzó arccal tekintett rá.

- Látom, túljutottatok a közös éneklésen! – mondta savanyú képpel Han, igyekezvén megszabadulni pilótakesztyűjétől. - Én volnék Han Solo. Mikor indulunk?

Rekkon nyíltan végigmérte, de a jókedvű könnyedség nem tűnt el barátságos arcáról.

- Amilyen hamar csak lehet. Biztos vagyok benne, hogy ön is így szeretné, kapitány. De tennünk kell még egy kis kirándulást a központba, hogy a szükséges adatokat megszerezzük és felvegyük a csapatom többi tagját.

Han a Falcon lejárója felé pillantott, ahol Kuka várakozott türelmesen.

- Gyerünk, Rozsdás! Kezdődik a meló!

A BLX-5-ös újra becsukta mellpáncélját és egykedvűen, mint mindig, megindult lefelé. Az utazás alatt elmagyarázta: ez a különös járásmód abból adódik, hogy hosszú pályafutása során nehéz fizikai munkára alkalmas felfüggesztőrendszerrel szerelték fel. Elvileg fél tonnányi terhet is fel tudna emelni normál gravitáción acélos karjaival.

Rekkon két műanyag kártyát nyújtott oda Hannak és Csubakkának. Fénylő piros téglalapok voltak, mélynyomású fehér azonosítóköddal az egyik oldalukon, ruhacsíptetővel a másikon.

- Íme az ideiglenes személyazonosságai! – magyarázta biccentve. - Ha bárki kérdezné, rövid időre szóló munkaszerződéssel vannak itt, mint ötödosztályú segédtechnikusok.

- Mármint, hogy mi?! - hadarta dühösen Han. - Mi nem megyünk sehová, pajtás! Fogd ezt a droidot, szedd össze a csapatodat meg amit akarsz, aztán térj vissza győztesen! Mi addig őrizzük a házi tűzhelyet!

Rekkon szemkápráztatóan vigyorgott és ő is közvetlenebb hangnemre váltott:

- És mit fogtok csinálni, amikor a fertőtlenítő brigád megérkezik? Át fogják vizsgálni az egész bárkát és benne a ti hajótokat is, hogy megbizonyosodjanak róla, nem hozott-e magával élősködőket. Patkányokat, egereket, csótányokat, hangyát, pókot, ilyesmit. Természetesen elzárkózhattok előlük, de ha akadályozzátok a robotok munkáját, azt bizonyára jelenteni fogják a kikötő irányításának.

A két csempész elbizonytalanodva tekintett egymásra. Igaz, a fertőtlenítő kezelés teljesen szokványos dolog. Az is igaz, hogy ha egy ember és egy vuki a leszállóterületen téblábol, míg a droidokból álló csapat a munkáját végzi, a hatóságok gyanút foghatnak.

- És van még valami! – folytatta Rekkon zavartalanul. - Az engedély meg a hamisított azonosítóköd a hajótok számára. Arról is gondoskodnunk kell. Mivel ebben te meg a társad is érdekelve vagytok, gondoltam, esetleg csatlakozni akartok hozzám.

Han szájában még a nyál is összefutott az érvényes engedély gondolatára, a hivatali várószobákat azonban ki nem állhatta. Márpedig a fennhatósági adatközpont épp ilyen „várószobás” helynek ígérkezett. Egy szó mint száz: az óvatossága mégis felülkerekedett a mohóságán.

- Miért akarsz magaddal vinni bennünket erre a kirándulásra? Mi az, amit még nem mondtál el?

- Nyertél! Akad még más is! – bólintott Rekkon. - De szerintem mindkettőtök számára az lenne a legjobb, ha jönnétek. Leköteleznétek vele.

Han a magas, fekete alakot fürkészte. Az engedélyre és az elkerülhetetlen fertőtlenítő különítményre gondolt, ami el fogja gázosítani az öreglányt. Utálta, amikor nincs választási

lehetősége.

- Csubi, hozz egy szerszámos zsákot!

Leccsatolta pisztolyövét, mivel tudta, hogy egy szigorúan őrzött területen nem láthatják fegyveresen. Csubakka hozta a táskát és nyílpuskaszerű lézervetőjét. Mindketten beledobták fegyvereiket a zsákba, melyet a vuki széles vállára vetett. Kukával a nyomukban keresztülsétáltak a külső fedélzeti nyíláson, bezárták, majd követték Rekkont a karbantartók állványzatai közé.

A bárka törzse mélyre nyúlt a dokkban és mindkét oldalon igen messzire terjeszkedett kifelé a pereme fölött. Az alig harmincöt méter hosszú Falcon így valósággal elveszett a burkolata alatt. Felületes szemlélő meg nem mondta volna, hol ér véget a gabonaszállító teste és hol kezdődik a csempészhajóé. Egy biztos, mindkettő kellően kopottas volt és horpadozott a mikrometeorok becsapódásaitól. Az egyéb (lézerágyúk ütötte) sérülésnyomokról nem is szólva. Han elégedetten szemlélte álcájukat, s próbált megbarátkozni a gondolattal, hogy bizonytalan időre magára kell hagynia szeretett hajóját.

Egy elavult Ubrikkian suhanó várakozott az állványzat túloldalán, üres teherplatóval és zárt fülkével. Bemásztak a jellegtelen szürkére mázolt járműbe. Rekkon a műszerfal elé ült, Han mellépréselte magát, Csubakka a hátsó ülést tette megközelíthetetlenné. Kuka a rozsdás platóra telepedett, fogókarjaival biztosította magát a fülkére szerelt bukócsőnél. A suhanó antigravitációs motorja felzúgott, majd halk sivítással elindult az állványzatok közti keskeny folyosóban.

- Hogy találtál meg minket ilyen gyorsan? - tudakolta Han, becsatolva övét száguldás közben.

- Üzenetet kaptam, milyen jelzéssel lesz ellátva a hajótok. A becsült érkezési idejéről is tájékoztattak a közös barátaink. – mosolygott Rekkon szélesen. - Amint a forgalomirányítás regisztrálta a közeledéseteket, én is elindultam. Egy ideig vártam – hamisított belépési engedéllyel természetesen. Gondolom, ez a droid az én komputerszondám.

- Valahogy úgy. – felelte Han, miközben Rekkon a suhanót a megengedett sebességre gyorsította.

Lehorgonyzott robothajók sorai közt száguldottak végig a legközelebbi kapu irányába. Egyelőre nem láttak mást a kikötő területén, csak különféle droidokat és automata járműveket. Aztán elhaladtak néhány sárga kezeslábast viselő ember mellett, akik szerszámokat és alkatrészeket pakoltak ki fehér furgonjukból egy elromlott elevátornál.

- Van egy másik egység is a mellkasába építve. Az csak az igazi...!

Kiérték a bárkák közül a betonra. Előttük a magas drótkerítésen túl láthatóvá vált, hogy a teherkikötőt minden oldalról aranyló gabonatáblák veszik körül. Kalászaikat az Orron III. gyengéd szelei ingatták. Han körülpillantott a békés tájon.

- Mit csinálsz itt, a Fennhatóság területén, Rekkon?

A férfi egy pillanatra ránézett, aztán visszafordította fejét a menetirányba, amint egy szervízútra tértek. Nem válaszolt a kérdésre. Solo tudta, hogy a suhanó csak a bárkák közvetlen közelében mozoghat szabadon, különben a hivatalos utat kell követnie. A biztonságiak könnyen feltartóztathatják, ha túl magasan, túl gyorsan repül vagy ha letér megszabott pályájáról. A távolban hatalmas mezőgazdasági gépek dolgoztak a gabonatengerben. Akkorák, amekkorák képesek egyetlen nap alatt mérhetetlen nagyságú területet beültetni, megművelni vagy épp betakarítani.

Rekkon beállította a suhanó szélvédőjének és ablakainak polarizációját. Nem fényvisszaverőnek vagy átlátszatlannak, mert ez a külső megfigyelők számára feltűnő lett volna. Csak besötétítette az erős napsugárzás ellen. A fülke belseje ezzel némiképp diszkrétebbé vált. Han úgy érezte magát, mintha Sabodor egzotikus kisállat kereskedésében lenne Mondderben, ahol azt a dinkót vették Csubival Ploovónak, de... De

ebben a helyzetben jobb, ha nem kalandozik el a figyelme a jelenről.

Rövidesen elérték a legközelebbi kijáratot, ahol négy fegyveres BR strázsált, nem foglalkozva velük különösebben, ami üdítő hanyagság volt a részükről. Besoroltak az üres terményszállító robotkamionok közé és lépésben haladva átmentek egy élősködők észlelésére optimalizált szenzorkapun, ami nem jelzett kártevő potyautasokat a járművön, így gond nélkül továbbhajthattak kifelé. A műút két oldalán lágyan hullámozott a növénytenger, alig hallható susogással az enyhe szélben.

- Ez az egyetlen kapu a kikötőben, ahol nincs fölszerelve fegyverdetektor. Csak az élősködőket nézik a szenzorok. - mondta Rekkon, megkönnyebbülten felsóhajtva.

Aztán eszébe jutott a koréliei kérdése és alaposan megkésve visszakérdezett.:

- Tudjátok, mi itt a feladatom?

- Jessa azt mondta, rajtad áll, közlöd-e vagy sem. Majdnem letettem a buliról emiatt. Úgy gondolom, hogy a kockázatért – mindenféle kockázatért – csinos kis plusz összeget illik fizetni az embernek.

Vendéglátójuk a fejét csóválta átlátszó megjegyzésére.

- Nos, az a helyzet, hogy eltűnt személyek után kutatunk, Solo kapitány. Az általam szervezett csoport olyanokból áll, akik megmagyarázhatatlan módon veszítették el a barátjukat vagy rokonukat. Hasonló dolgok kezdtek történni növekvő gyakorisággal mifelénk is. Rájöttem, hogy rengetegen kutatnak a rejtélyes módon elveszett szeretteik után. Ezért kidolgoztam egy módszert és magam köré gyűjtöttem egy kisebb csapatot. Beszívárogtunk az adatközpontba, hogy a kutatásainkat Jessa segítségével itt folytassuk.

Han ujjait az ablakra tapasztotta, s közben vadul gondolkodott. Szóval Jessa ezért biztosítja a kívánt segítséget! Nyilvánvalóan abban reménykedik, hogy Rekkon csapata, miközben a saját hozzátartozói után kutat, ráakad az ő apjára is...

- Már majdnem egy szabvány hónapja vagyunk itt. – folytatta Rekkon türelmesen. - A legtöbb idő azzal ment el, hogy réseket keressek, amelyeken be lehet hatolni a rendszerükbe. Pedig én elsőosztályú komputertechnikus ellenőr vagyok! A helyi biztonsági emberek szorgalmasak, de nem valami ötletesek. Szerencsére.

Han helyet változtatott az ülésében, hogy kényelmesebben nézhessen a másikra.

- Nos, mi a titok?

- Várjunk ezzel, Solo! Abszolút megcáfolhatatlan bizonyítékot akarok. Van még egy utolsó adatcsomag, aminek megszerzéséhez szükségem van a szondára. A terminálok, melyekhez a központban hozzáferek, hardveres és szoftveres biztonsági rendszerekkel vannak ellátva. Híján voltam az erőforrásoknak, alkatrészeknek és időnek, hogy a saját eszközümet megkonstruáljam a feltörésükhöz. Tudtam, hogy Jessa kiváló technikusai képesek azt nyújtani, amire szükségem van, hát kapcsolatba léptem velük. Így csökkent a lebukás veszélye is.

- Erről jut eszembe, Rekkon! – dűnnyögte Han. - Nem mondtad el a másik nagyon jó okot, amiért a központba kell mennünk veled.

Rekkon bosszúsán nézett rá.

- Kitartó fickó vagy, öregem! Gondosan válogattam meg a csapattársaimat. Mindegyikük nagyon keresi valamelyik elveszett rokonát, de...

Han lazábbra engedte biztonsági övét, hogy ne szorítsa annyira hastájékán.

- De áruló van köztetek...! Na, ne bámulj már; ez nem pusztán találgatás. Jessát támadás érte, míg nála voltam. Egy fennhatósági hajó vadászgépeket küldött ránk. Az esély, hogy csak úgy belénk botoljanak, kívül a szektor minden csillagrendszerén, olyan csekély, hogy említést sem érdemel. Ez arra enged következtetni, hogy létezik egy kém – olyasvalaki, aki a támadáskor nem tartózkodott ott. Különben a BR nem küldött volna felderítőket, hanem egyből nagy erővel támadott volna. Vagyis az illető nem ismerte pontosan a helyet. Így a fogdmegek számos naprendszert átkutathattak utánunk, mire

megtaláltak.

Önelégülten hátradőlt ülésében. Büszke volt a logikus eszmefuttatására. Azt ugyanakkor nem említette meg, hogy elképzelhető más lehetőség is. Például az, hogy a Doki nem halt meg, hanem a Fennhatóság fogságába került, akik simán kiverhették belőle a sarlucifi bázis helyét. Rekkon arca viszont mintha kővé vált volna a hír hallatán.

- Jessa adott egy listát azokról a helyekről, ahol fel tudjuk venni vele a kapcsolatot. Arra az esetre, ha megszakadna a kapcsolatunk egymással. A telephelyeül használt naprendszer is szerepel a listán.

Ez meglepte Hant. Jessa rendes körülmények között nem bízna senkire effajta kényes információt. Bizonyára Rekkonba vetette minden reményét, hogy megtalálja az apját. Elhibázott lépés volt, ami sok emberének az életébe került.

- Oké, tehát van itt valaki, aki két bérlistán is szerepel. Van valami elképzelésed, ki lehet az?

- Nincs. – dűnnyögte a fickó összevont szemöldökkel. - Mindössze abban vagyok biztos, hogy nem az a két társam, akik már meghaltak. Azt hiszem, felfedezték az áruló kilétét. Voltak erre vonatkozó utalások az utolsó beszélgetésben, amit egyikükkel folytattam, nem sokkal a halála előtt. Természetesen senkinek nem szóltam az érkezésekről és személyesen jöttem elétek. Szükségem van a segítségetekre, hogy egyikük se tudja leadni a riasztást, mielőtt elindulunk. Mindegyiküket az irodámba hívtam, de nem említettem nekik, hogy a többiek is ott lesznek.

Han egyre jobban irtózott a gondolatától, hogy a központba kell mennie, de belátta, Rekkonnak segíteni kell, különben veszélybe kerül az ő élete is. Ha az árulónak sikerül leadni a riasztást, felettébb valószínű, hogy a Falcon örökre itt ragad. Beépítve abba a roncstelepre való konzervdobozba, míg rá nem bukkannak a BR-ek.

Újra megfordult az ülésben, sokatmondó pillantást váltva a hátul kuporgó vukival.

- Kik a társaid, akiket az amatőrök küszöbön álló bulijára összehívtál?

Rekkon alig figyelt a vezetésre, mert teljesen elmerült gondolataiban.

- A helyettesem Torm Dadeferon a szerepe szerint egy szerződéses munkás. A családja egy nagybirtok fölött uralkodott a Kailon. Névleg függetlenül, valójában a Fennhatóság ellenőrzése alatt. Aztán támadt némi nézeteltérés a földhasználati jog és a részvények árai fölött. Számos családtag tűnt el, amikor nem hódoltak be a nyomásnak.

- Hát még?

- Atuarre. Egy trianii nőstény a macskafélék családjából. A népe a Trianii Úr egyik világáról költözött át egy üres bolygóra a fennhatósági terület peremén, generációkkal ezelőtt. Amikor a Fennhatóság végül bekebelezte a telepesek otthonát, ellenállásba ütköztek. A macskák nem akarták átengedni a földjüket az új gyarmatosítóknak. Kibört a harc és Atuarre párja, Keeheen eltűnt, a kölykét pedig elvették tőle és fennhatósági felügyelet alá helyezték. Bizonyára valamiféle kínzással vallatták a kölyköt, Pakkát, mert amikor végül Atuarre megmentette, már nem tudott beszélni. A Fennhatóság nem tiszteli a kort és a hagyományokat, láthatod. Atuarre és Pakka végül kapcsolatot teremtettek velem és a trianii nő most agronómusgyakornokként tartózkodik az Orron III.-on. Ez az ő meséje.

A földeken kanyargó műút egy, a központ felé vezető többsávos sztrádába torkollott, amin túl hatalmas gabonátároló komplexum magasodott, tucatnyi henger alakú silóval. Innentől megélénkült a forgalom, ezért Rekkon lassított és besorolt a teherautók és mindenféle munkagépek közé. Pár perccel később felbukkant előttük az adatközpontnak helyet adó település egy tágas völgyben.

A létesítmény városnyi méretű volt, mely elektronikus és papír alapú feljegyzések, dokumentumok megőrzésére és feldolgozására szolgált. A Fennhatóság szektor gazdasági és tudományos számításait, az adattárolást és az információszolgáltatást végezte a szakhatóságok számára. Egy operációs komplexum, mely csillogó

érdekességként emelkedett ki a dimbes-dombos tájból.

Rekkon lebiggyesztette ajkát, ahogy tűnődött. Még nem fejezte be ismertetőjét.

- A csapatunk utolsó tagja, Engret szinte kisfiú még, de jó szíve és kedves természete van. A nővére szókimondó jogász volt az Oslumpexen, ő tavaly szintén eltűnt szem elől. - egy pillanatig csendben maradt. - Vannak még mások is, akik máshol keresik az elveszettjeiket és még többen – ebben biztos vagyok – akiket úgy megrémítettek, hogy nem merik kinyitni a szájukat. Mi talán rajtuk is tudunk segíteni.

Han gúnyosan felcacagott a feltételezésre.

- Hogy mi? Szó sincs róla, Rekkon! Én csak az egyezség miatt vagyok itt. Kímélj meg az elcsépett szólamoktól, rendben? Jönnöm kellett, hát jövök – de senki kedvéért nem verekszem!

Rekkon arca megrándult a döbbenettől. Nem erre számított a koréliei részéről.

- Csak azért csinálod, hogy meggazdagodj?

Tetőtől talpig végigmérte Hant, aztán visszafordult a vezetéshez és nyugodtan hozzátette:

- Az érzéketlenség korántsem szokatlan módja az eszmények, érzelmek védelmének, kapitány. A pökhendi modor megóvja az idealistát a bolondok és gyávák csúfolódásától. De közben tehetetlenségre kárhoztat. Így aztán, bár az illető eredetileg csak védeni próbálja kincseit, fennáll a veszély, hogy elveszíti őket.

Amit ez a nagydarab, szókimondó, szeretetreméltó férfi most mondott, oly sok telitalálatot, célt tévesztett utalást, sértést és dicséretet tartalmazott, hogy Han meg sem próbálta kibozni a mondatok értelmét.

- Olyan fickó vagyok, akinek van egy remek hajója meg egy megbízható társa és van hova mennie. Így aztán, Rekkon, ne lovald bele magad túlságosan ebbe az eszmefuttatásba!

Beértek a központba. Széles és egyenes utcák haladtak előre, változatos kinézetű házak között, melyek különféle hivatalok, bankok, lakóházak, szórakozóhelyek, boltok és irodák voltak. Robot bérkocsik, zárt rakterű teherszállítók, nyitott utasterű Ubrikkian suhanók, páncélozott X-10-es BR terepsiklók és a legkülönbébb mezőgazdasági gépek húztak el mellettük. Sűrű forgalomban haladtak, egészen lelassulva, nehogy feltűnjenek a többfelé posztoló közlekedési rendőröknek és a lámpaoszlopokra szerelt megfigyelőkameráknak.

Az utolsó fordulóval Rekkon egy csupa üveg toronyház alá épített hatalmas földalatti garázsba hajtott, ami tele volt járművekkel. Ezért az automata forgalomszabályzó rendszer villogó fényjeleit követve kénytelen volt vagy tíz szintet ereszkedni lefelé a legközelebbi üres parkolóig a suhanóval. Amint megállt a számukra kijelölt helyen, kikapcsolta a motort és kilépett a felforrósodott burkolatú járműből. Han és Csubakka követte, Kuka is lekászálódott a platóról. A csempészek zubbonyukra erősítették hamis azonosítókártyáikat. Rekkon kibújt szürke kezeslábasából és szerszámövéből, majd mindkettőt a suhanó platóján lévő szerszámos ládába gyömöszölte. A munkásruha alatt kék technikus öltözetet viselt. Elővett egy élénk színű, geometrikus mintákkal díszített, hosszú köpenyt és izmos vállaira borította. Ellenőri jelvénye feltűnően virított széles mellkasán. Lábai kényelmesnek tűnő szandálba bújtatta az elnyűtt munkáscipője helyett. Han megkérdezte, honnan szerezte a suhanót meg a többi felszerelést.

- Nem nagy ügy! – legyintett a nagydarab ember. - Ha már egyszer részlegesen behatoltam a számítógépes rendszerbe, egy hamis munkaigénylési nyomtatvány és egy módosított jármű kiutalási kártya kell csak... Ezek a dolgok alapvetőek.

Csubakka újból vállára vette a szerszámos zsákokat. Kuka, akinek eddig nem volt rá lehetősége, hogy beleszóljon a beszélgetésbe, most Rekkon elé lépett.

- Jessa utasított, hogy magamat és független komputeregységemet teljes egészében

az ön szolgálatába állítsam, uram.

- Köszönöm... Kuka, ugye? A te segítségem fontos lesz a számunkra.

Ennek hallatán (így tűnt legalábbis) a vén droid gerince kiegyenesedett. Han nyomban látta, hogy Rekkon megtalálta az utat Kuka szívéhez – azaz inkább a viselkedésszabályzó mátrixához.

A Fennhatóság nem spórolt a pénzzel a felettük tornyosuló központ építésekor. Nem egy egyszerű mechanikus felvonóhoz vagy lebegőfülkéhez vezette őket a férfi, hanem egy erőteraknához. Beléptek a függőleges alagútba és látszólag állva suhantak felfelé a semmiben. Két technikus szállt be a következő szinten, így a behatolók közt folyó bizalmas beszélgetés abbamaradt. A vuki, a két férfi és a droid szótlanul folytatták útjukat. Közben egyesek elhagyták az erőteret, s újabbak érkeztek helyettük. Több mint egy percig emelkedett a csapat fölfelé a toronyban. Garázsok és szervízsíntek mellett haladtak el, maguk mögött hagyták az alacsonyabban fekvő irodákat, végül eljutottak oda, ahol az adatok feldolgozása és szolgáltatása folyt. Az erőteraknában a legtöbb utas komputertechnikai ruhát viselt. Egyikük-másikuk üdvözölte Rekkont. Han a személyüket illető érdektelenségből arra következtetett, nem szokatlan, hogy a komputerfelügyelők társaságában segédtechnikusok és droidok mutatkoznak.

Rekkon végül kilépett az aknából. Han, Csubakka és Kuka szótlanul követték. Egy nagy mozaikpadlós galériában találták magukat. Itt két szint egyesült, a felettük lévő egy balkont alkotott, mely a terem szélén futott körbe. A négy sarokban fehér márványból faragott szobrok álltak, délceg alakokat megörökítve, körben a falakon pedig idilli tájképek sorakoztak. Az itt dolgozó aktakukacok úgy tűnik adnak a munkahelyük esztétikájára.

Vezetőjük tovább vezette a csapatot a szemközti folyosóra, melynek falai, padlója és mennyezete sötétben verték vissza a fényt. Han megpillantotta magát egy színezett falitükrében, s csak bámult azon, hogy a nyugtalan tekintetű koréiai ragadozó be mert hatolni a Fennhatóság eme féltve őrzött szentélyébe. Szíve szerint inkább hajszolná a Falcont a csillagok között, mindenféle kötelezettség nélkül, minthogy itt bókálsszon – de már nem volt lehetősége a visszavonulásra.

Rekkon megállt egy „22-es munkaállomás” feliratú fehér ajtónál. Belépőkártyáját elhúzta a leolvasó előtt, majd jobb tenyerét a zárba helyezte, a biometrikus azonosító berendezés interfészére. Miután a bejárat ellenőrizte kilétét, egy szisszenéssel feltárult és ő habozás nélkül belépett rajta. A többiek némán követték. Tágas, magas mennyezetű szobába jutottak, melynek oldalsó fala mentén bonyolult számítógép terminálok, monitorok, csatlakozók és egyéb berendezések sorakoztak. A bejáratnál szemközti fal egyetlen hatalmas üvegacél lap volt, mely gyönyörű kilátást nyújtott az Orron III. buja földjeire – úgy száz méter magasságból. Han odalépett és megkereste a kikötőt a vidék szelíd lejtésű dombjain túl. Nem sok látszott belőle, az alatt elterülő városból viszont annál több. Csubakka leült az ajtó melletti padra, mely a fal egész hosszában végigfutott, s a szerszámos zsákot hosszú, szőrös lábai közé tette. A csúcstechnológia zümmögését és kattogását csak mérsékelt kíváncsisággal figyelte.

Rekkon Kukához fordult és udvariasan rámosolygott.

- Láthatnám, mit hoztál nekem?

Han eltűnődött, hogy lehet valaki ilyen őszintén barátságos egy egyszerű robottal. Ő sose lett volna képes ennyire előzékenyen bánni egy mozgó fémkupaccal. Kuka mellpanelje felpattant, s a zömök droid hátrahúzta karjait az útból. A belerejtett komputerszonda vörösen izzó fotoreceptora életre kelt.

- Helló! – sipította lelkesen. - Kék Max vagyok!

- De még milyen kék! - felelt rá Rekkon telt basszusa. - Ha a barátod kiengedne, szemügyre vennélek, Max.

Kuka ráérős tempóban így szólt:

- Természetesen, uram.

Gyors zörejek, kattogások hallatszottak a gépezet melléből. A csatlakozódugók visszahúzódtak, a rögzítőszegecsek kipattantak. Rekkon gond nélkül kiemelte az aprócska komputert. Max kisebb volt egy nyomtatókészüléknél; szinte elveszett a férfi hatalmas lapátkezeiben. Figyelmesen megsejmelte, aztán harsányan felnevetett.

- Ha még ennél is kisebb lennél, Max, rögtön visszadobtalak volna!

- Mit jelent ez? - kérdezte a droid bizonytalanul, nem értve a tréfát.

Rekkon odament a számos munkaasztal egyikéhez és letette rá a gépet.

- Semmit. Csak egy vicc volt, nem több.

A krómozott felületű asztallapot egyetlen vaskos támpillér tartotta. Közepén egy bonyolult műszerfal tornyosult, rajta több képernyővel és különféle fogadónyalámpákkal, csatlakozókkal. Előtte pedig egy rendkívül sokoldalú billentyűzet látszott, amit nem csupán emberi kezekre optimalizáltak a tervezői.

- Hogy szeretnéd csinálni, Max? - kérdezte Rekkon. - Vannak háttér és programadataim, amelyeket beléd táplálnék az egyik független számítógépen keresztül. Információk a rendszerekbe való behatolásról és a kódok feltöréséről. Aztán bekötnék a főhálózatba.

- Be tudja táplálni Ford Basicben? - fuvalázta Max magas gyermekhangján, akár egy stréber diák, amikor új feladatot kap.

- Nem jelent problémát, csak néhány adatot konvertálnom kell. Úgy látom, ötágú bemeneted van.

Rekkon fogott egy hosszú kábelt és a villásdugóval ellátott végét Max oldalába csatlakoztatta. A másik végét pedig az asztalon álló számítógépház egyik aljzatába dugta. Aztán fekete adatlemezt húzott elő kezeslábasba belső zsebéből és a megfelelő olvasóeszközbe csúsztatta, majd furcsa ujjakkal gépelni kezdett a billentyűzeten. Miután végzett az adatok átalakításával, Kék Max látószerve elsötétült, ahogy a kis komputer minden figyelmét a beleáramló jeleknek szentelte. Az előtte lévő képernyők életre keltek és nagy sebességgel futtatni kezdték az általa elnyelt információkat.

Rekkon közben csatlakozott Han Solóhoz a panorámaablaknál. Két színes plasztikkártyát nyújtott át neki, amiket az asztala egyik fiókjából vett elő.

- Itt az új hajóazonosítód meg a fuvarozási engedélyed. A többi iratodat ennek megfelelően módosítsd és nem lesz többé problémád a Fennhatóság szektorban.

Han a fény felé tartva megvizsgálta a lapocskákat, alaposan végigmérve mindkét oldalukat. Valódiak voltak, nem hamisítványok. S lelki szemeivel máris látta magát, amint térdig feltűrt nadrágban pénzhegyeken gázol át. Igen, végre megvan! Aztán szó nélkül eltette a kártyákat.

- A továbbiak nem vesznek igénybe túl sok időt. - magyarázta Rekkon türelmesen. - A csapatom többi tagja hamarosan felbukkan. Nem hinném, hogy Max processzor kapacitásának megerőltető lenne a feladat. Sajnos attól tartok, semmiféle frissítővel nem szolgálhatok... Az én hibám, nem gondoltam rá.

Han vállat vont.

- Nem azért jöttem, hogy egyek-igyak vagy különleges helyi ceremóniákat nézzek végig. Ha tényleg azt akarod, hogy hanyatt essek az elragadtatástól, akkor csináld olyan gyorsan a dolgod, ahogyan csak tudod!

Körülpillantott a helyiség zavarbeejtő fényeiben, a képernyőkön rohanó jelek özönén. Valami nem tetszett neki ebben az ügyben, ezért rövid habozás után rákérdezett az őt érdeklő részletekre.

- Valóban komputerszakértő a szakmád vagy protekcióval kaptad ezt az állást?

Rekkon a kabáthajtókáját fogva komoly képpel kibámult az ablakon.

- A foglalkozásomra nézve tudományos kutató vagyok, kapitány. Elvégeztem jó pár

egyetemet. Közben nemcsak az eszemet, de a testemet is edzettem és megismertem számos faj technológiáját. Hogy miről szereztem papírt és miről nem, arra már alig emlékszem. Mindenesetre biztos, hogy a képzettségem messze elég lenne ahhoz, hogy ezt az egész kócerájt irányítsam. Már ha van ennek egyáltalán valami jelentősége. Viszont talán érdekes lehet a számodra, hogy az organikus-inorganikus gondolati csatlakozókra specializálódtam egy időben. Ennek ellenére hamisított papírokkal jöttem ide, mert nem akartam feltűnést kelteni. Az egyetlen vágyam csupán annyi, hogy megtaláljam az unokaöcsémet és a többieket.

- És miből gondolod, hogy itt vannak?

- Nincsenek itt. Viszont hiszek abban, hogy a kérdéseimre itt választ kaphatok. És ha Max segít, tudni fogom, hová kell mennem.

- Ezidáig nem kerítettél rá sort, hogy megemlítsd az eltűnt rokonodat! – emlékeztette Han ravaszul.

Majd rádöbbsent, hogy máris olyan körülményesen beszél, mint Rekkon. Úgy fest, fertőző a pasas...

Vendéglátójuk a szemközti falhoz sétált és megállt Csubakka közelében. Solo utánaesietett, s látta, hogy a tudós elmerül gondolataiban. Aztán mindketten leültek a vuki mellé a padra.

- Úgy neveltem a fiút, mintha a sajátom lett volna. Tchaka egészen fiatal volt még, amikor a szülei meghaltak. Nem sokkal ezelőtt tanácsadóként alkalmaztak a Kalla Egyetemen. Ez egy nagy felsőfokú oktatási intézmény, javarészt fennhatósági ivadékok számára. Egy olyan iskola, mely technikai, kereskedelmi és adminisztrációs oktatáson alapszik, a legminimálisabb hangsúlyt fektetve az emberi tényezőre. Valahogy mégis akadt néhány megüresedett hely egy-két hozzám hasonló öreg bolondnak és a fizetés is elég vonzó volt. Mint egy egyetemi tanár unokaöccsét, Tchakát alkalmasnak találták a magasabb szintű oktatásra – és itt kezdődtek a problémák. Ő ugyanis pontosan látta, milyen mocskos eszközökkel dolgozik a Fennhatóság. Hogy megfojt bármit, ami akár a legcsekélyebb mértékben is veszélyeztetheti az anyagi hasznát. Az unokaöcsém elkövette azt a hibát, hogy kezdte kimondani a gondolatait és a többieket is bátorította, hogy tegyék ugyanezt...

Rekkon dús szakállát sodorgatta vaskos ujjai közt, amint visszagondolt a történetekre.

- Tanácsoltam neki, hogy ne tegye. És bár tudta, hogy igazam van, a fiatalok szilárd hite élt benne. Ugyanis én a koromnál és tapasztalataimnál fogva némi félénkséggel fertőzöttem. Tchaka számos diáktársának szülei magas beosztásban dolgoztak a Fennhatóságnál, a szavai tehát nem maradhattak észrevétlenül. Fájdalmas idők következtek ránk és bár nem kérhettem a fiútól, hogy tagadja meg a hitét, azért féltettem. Amikor végül fegyelmi eljárást kezdeményeztek ellene, kompromisszumként úgy döntöttem, hogy feladom az állásomat és elviszem őt onnan, nehogy baja essék. Ám mielőtt megtehettem volna, az unokaöcsém eltűnt. Nyom nélkül, csak úgy, az egyik nap iskolába menet... Természetesen elmentem a Biztonsági Rendőrségre. Az együttérzésükről biztosítottak, de világos volt előttem, hogy nem áll szándékukban erőfeszítéseket tenni az ügyben. Ezért megbíztam egy magánnyomozó irodát, hogy folytassák a kutatást Tchaka után, ám a fickó pár nap után szintén rejtélyes módon eltűnt.

Han felvonta szemöldökét a hírre. Nem volt kétséges a számára, mi lesz a krimibeillő történet folytatása.

- Elkezdtem másutt érdeklődni és hírt kaptam hasonló esetekről. Olyan személyek eltűnéséről, akik kellemetlenséget okoztak a Fennhatóságnak. Hozzászóltam, hogy összefüggéseket keressek, ezért hamarosan találtam is. Gondosan válogatva – nagyon gondosan, erről biztosíthatlak – kis csoportot gyűjtöttem össze azokból, akik elvesztették valakijüket. Először az Etti IV.-en nyomoztunk, megkönykékezve a Fennhatóság vezetőit,

majd idővel rájöttünk, hogy inkább ide kéne bejutnunk valahogy. Több hónapos szervezőmunka után hatoltunk be óvatosan ebbe az adatközpontba. Közben hírt vettem, hogy Jessa apjának, a Dokinak is nyoma veszett. Egy közös ismerősünkön keresztül megkönyékeztem a lányt és ő beleegyezett, hogy segít nekünk.

- Emiatt ülünk most itt mindannyian. – szakította félbe Han. - De miért épp az Orron III.-ra jöttetek?

Rekkon észrevette, hogy a jelek és számjegyek áramlása nemrég abbamaradt a képernyőkön. Felkelt, hogy visszatérjen Kék Maxhoz.

- Az eltűnések összefüggésben vannak egymással. A Fennhatóság megpróbálja eltávolítani azokat, akik a legszembetűnőbben ellene fordulnak. Úgy döntöttek, hogy a természetes individualizmus minden formáját fenyegetésként értelmezik. Véleményem szerint létrehoztak egy titkos szervezetet, ami összegyűjti a lehetséges ellenségeket valami központi helyen, hogy...

- Hadd fejtsem ki én! - szakította félbe ismét Solo. - Úgy gondolod, hogy a Fennhatóság nagybani emberrablásba kezdett. Rekkon, te túl sok holofilmet nézel esténként...!

A testes férfi nem bántódott meg. Nyilván másoktól is hallotta már ezt az okfejtést épp elégszer.

- Kétlem, hogy ez a tevékenység nyilvános lenne. Szerintem még a fennhatósági tisztviselők többsége sem tud róla. Próbáltuk rekonstruálni, miként kezdődhetett a dolog. Talán valami zavaros agyú aktakukac felvázolt egy indítványt a „végső megoldásra”, az egyik feljebbvalója pedig komolyan vette. Lehet, hogy a tanulmány a megfelelő íróasztalra került és egy magas rangú hivatalnok eltöprengett rajta. Mindegy mi okból, de a módszer csírája mindvégig jelen volt a Fennhatóság berkeiben. Féktelen hatalomvágy és paranoia. Ahol nem létezik igazi ellenzék, a gyanakvás kreál egyet – sőt, idővel többet is.

Miközben beszélt, visszatért a munkaasztalhoz és kihúzta Max csatlakozóját, amint jelezte a mellette lévő képernyőn keresztül, hogy végzett a feladattal.

- Ez az anyag igazán érdekes volt! – bugyborékolta a kis komputer elégedetten.

- Kérlek, mutass egy kicsivel kevesebb elragadtatást! - könyörgött Rekkon, felvéve Maxot az asztalról. - Azt az érzést kelted bennem, hogy bűnrészes vagyok az adatlopásban...! - a komputer fotoreceptora rászegeződött, amint folytatta: - Mindent megértettél a kapott anyagból?

- Arra mérget vehet! Csak adjon rá lehetőséget és bebizonyítom!

- Adok, Max. Most következik a fő produkció! - Rekkon egy másik terminálhoz vitte a gépet és lerakta elé. - Van szabványos hálózati csatlakozód?

A komputer oldalán válaszképpen felcsapódott egy kis fedél. Max rövid fémnyúlványt dugott ki rajta.

- Jó, nagyon jó!

A férfi közelebb tolta Maxot a terminálhoz, aki a korong alakú aljzatba illesztette adapterét. A foglalatot körülvevő tárcsa előre-hátra elfordult, amint Max ráhangolta magát a számítógépes hálózatra.

- Kérlek, kezd el, amint készen állsz! - hagyta meg neki Rekkon, azután visszaült Han és Csubakka közé. - Elképesztő mennyiségű adatot kell átvizsgálnia. – magyarázta gesztikulálva. - Lehet, hogy még a főrendszert is igénybe fogja venni, hogy segítse a munkában. Számos beépített akadállyal kell számolnunk, ezért eltart egy darabig, míg a biztonsági réseket megtalálja és átjut rajtuk.

A vuki nyugtalanul felmordult a hírre. Mindkét emberi lény megértette kifejezését, mellyel hangot akart adni annak a kétségének, miszerint a Rekkon által keresett információ ténylegesen megtalálható-e a hálózatban.

- A hely, mint olyan valószínűleg nem lesz benne, Csubakka. – válaszolta Rekkon

türelmesen. - Maxnak indirekt módon kell megtalálnia, mint ahogy neked is el kell fordítanod a fejedet, hogy egy halvány csillag helyét megállapítsd, melyet csak a szemed sarkából látsz... Max különféle nyilvántartásokat, utánpótlás igényléseket, munkavállalói bizonylatokat, hajózási útvonalakat, kommunikációáramlási mintákat, navigációs segédleteket és még egy csomó más dolgot fog elemezni. Kiderül belőlük, hol álltak meg a Fennhatóság hajói az elmúlt években. Hol volt a legnagyobb forgalom, hány alkalmazott van a különböző intézményeknél a fizetési listán és mi a beosztásuk. Ezekből aztán idővel kitalálhatjuk, hol tartja fogva a Fennhatóság annak a szervezetnek a tagjait, amelyről azt gondolja, hogy nagyszabású összeesküvést sző ellene.

A férfi felállt és fürgén sétálni kezdett a helyiségben. Közben összeütögette tenyerét, úgy folytatta mondókáját.

- Ezek a bolondok, a főnökök és az alárendeltjeik az ellenségről készült listákkal és a BR besúgóikkal éppen olyan környezetet teremtettek, melyben a legrosszabb félelmeik válnak valóra. A prófécia beteljesíti saját magát. Ha nem életről és halálról lenne szó, jó tréfa lenne az egész...

Han a falnak vetette hátát és cinikus mosollyal figyelte Rekkont. Ez a tudós tényleg azt hiszi, hogy az emberek – az átlagemberek – lényeges vonásaikban különböznek a Fennhatóság fejeseitől? Csalódni fog. Hasonló megrázkódtatás fenyegeti mindazokat, akik idejüket nagy eszmékre fecsérlik – ez az, amiért ő inkább elmegy, hogy szabadon száguldhasson a csillagok között. És nem törődik holmi ideológiákkal meg az igazsággal. Illedelmesen ásitott a filozófiai eszmefuttatás végén és gúnyosan a férfit mosolygott.

- Hát igen, Rekkon, a Fennhatóság jobban teszi, ha vigyáz veletek. Végül is miye van, amit fel tud vonultatni ellenetek? Legfeljebb egy szektornyi hajója, temérdek pénze, emberi ereje, némi fegyvere és korszerű felszerelése. Milyen esélye lehet ilyesminek a tisztességes gondolkodás és a tiszta kéz ellenében?

Rekkon Hanra villantotta szívélyes mosolyát. Értette a tréfát.

- Nézz magadba, kapitány! Jessa beszámolója kevés említést tesz rólad. Csak annyi áll benne, hogy az általad választott módon élsz, mégis sikerült megharagítanod a Fennhatóságot, amely egy ideje a véredre szomjazik. Ő, nem várom tőled, hogy a szabadság zászlaját lobogtasd vagy frázisokat pufogtass! De ha úgy gondolsz, hogy a Fennhatóság a nyerő, miért nem állsz melléjük? Őket jó darabig nem érheti baj, mert egyelőre naiv iskolásfiúkkal és idealista öreg tudósokkal állnak szemben. Csakhogy, mivel egyre makacsabbul akadályozzák a hozzád hasonló keményfejű individualistákat, hamarosan igazi ellenséggel találják szemben magukat. És akkor...

Han felsóhajtott. Értette, mire céloz ezzel a másik. Elvégre ő egy nagyon keményfejű individualista volt.

- Ne szívd mellre, de úgy rémlik, most összetévesztesz minket valakivel. Én és Csubi csak a buszt vezettük. Nem vagyunk forradalmárok, sőt, szabadságharcosok sem.

Hogy mi lett volna Rekkon válasza, sosem derült ki. Az ajtócsengő ugyanis ebben a pillanatban berregett föl, s érces férfihang reccsent a túloldaltól:

- Rekkon! Nyisd ki!

Han hideget érzett a gyomrában. Csubakka azonnal a zsákjába nyúlt és előkapva fegyvereiket, odadobta neki a pisztolyát. Mire a koréliei kibiztosította és az ajtóra emelte stukkerét, a vuki is vállához szorította nyílpuskaszerű lézervetőjét. Szinte egyszerre pattantak fel a padról és két másodperccel később készen álltak a küzdelemre.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Rekkon sietve Han, Csubakka és az ajtó közé lépett. Ő egyáltalán nem látszott idegesnek a váratlan látogató miatt, mivel a hang alapján tudta ki érkezik.

- Nyugodtan elrakhatod a fegyvert, kapitány. Ez Torm, az egyik emberem. De még ha más volna is... nem lenne bölcsőbb átgondolni, mi történhet, mielőtt az ember lövöldözni kezd?

Solo savanyú képet vágott. A bölcs gondolkodás nála a tettek halálát jelentette általában.

- Történetesen szeretek elsőként löni, Rekkon. Inkább, mint másodjára.

De azért leengedte fegyverét. Csubakka is hasonlóképp cselekedett, viszont a biztonság kedvéért mégis a bejárat mellé húzódott. Az óvatosság sohasem árt. Vendéglátójuk beütötte a nyitó kódot az ajtó paneljén.

A nyílás zajtalanul feltárult. Egy Hannal azonos magasságú, de vaskosabb felsőtestű, erős karú, lapáttenyerű férfi állt a folyosón. Arca finom vonású volt, kiugró pofacsonttal és elkalandozó, tengerkék szemekkel. Haja élénkvörös boglyaként meredezett, mintha sosem látott volna még fésűt. Átható pillantása először Hanra, majd Csubakkára szegeződött. Jobb keze reflexszerűen rándult technikai kezeslábasának kidudorodó zsebe felé. Ám amikor meglátta Rekkont, lefékezte a mozdulatot, s kezét nadrágja szárába törölte. Han nem hibáztatta idegessége miatt, hisz számos csapattársa halt már meg az ő felbukkanásuk előtt.

Torm gyorsan kapcsolt az ismeretlenek láttán.

- Elmegyünk? - kérdezte halkán, amint becsukódott mögötte az ajtó.

- Mindjárt! – felelte Rekkon, arrafelé mutatva, ahol Kék Max tanyázott a rendszerhez kapcsolva. - Hamarosan meglesznek a kívánt adatok. Solo kapitány és társa, Csubakka elvisznek minket innen, amint elkészülünk. Uraim, bemutatom Torm Dadeferont, az egyik társamat.

A férfi – nyugalmit visszanyerve – biccentett a másik kettő felé, aztán odament Kék Maxhoz, hogy megvizsgálja. Han követte. Valaki besúgó ebben a társaságban és ő minden „jelöltet” meg akart ismerni – a társa, a hajója és a saját biztonsága érdekében.

- Nem valami meggyőző. – jegyezte meg Torm Maxra pillantva.

- Csakugyan nem. – felelte Solo színlelt udvariassággal.

A vörös hajú pasas oldalra billentette fejét. A hangsúlyból rögtön rájött, hogy a kis kék doboz jóval többet rejt, mint amennyi látszik belőle.

- Gondolja, hogy Rekkon megtalálja, amit keres? - kérdezte Han körmönfontan. - Szerintem ez az egyetlen reményük. Vagy nem kellene ilyesmit mondanom?

Dadeferon nyílt, rezzenéstelen tekintettel nézett rá.

- Ez személyes ügy, kapitány. De mivel a maga biztonsága is kockán forog, úgy vélem, vannak bizonyos jogai. Igen, ha most nem tudom megtalálni az apámat és a bátyámat, fogalmam sincs arról, hogyan folytassam tovább. Minden reményünket Rekkon igazába vetettük... - a férfi felé pillantott, aki éppen Csubakkának mutogatta a szobában lévő eszközöket, shyriivuk nyelven magyarázva neki. - Nem vállaltam vele könnyedén sorsközösséget. De amikor láttam, hogy a Fennhatóság minden lehetséges módon akadályozza az elveszettek utáni kutatást, ráadásul a saját kérdezősködésem is hozzá vezetett, rájöttem, hogy követnem kell őt.

Torm hangja – csakúgy, mint a gondolatai – elkalandoztak egy időre. Kibámult az ablakon a városra, aztán hirtelen észbe kapott és gyorsan visszatért figyelme a jelenbe. Ez a pillanat most nem alkalmas az érzélgősködésre.

- Nagyon önzetlen és csodálatra méltó az ön részéről, Solo kapitány, hogy elvállalta ezt

a küldetést. Nem sokan lennének hajlandók kockáztatni...

- Rosszul értelmezi a dolgot! – szakította félbe Han nyersen. - Azért vagyok itt, mert egyezséget kötöttem valakivel. Üzletember vagyok, semmi több. Pénzért repülök és vigyázok a bőrömre! Világos?

Dadeferron sietve válaszolt, mint akinek édes mindegy, mi okból cselekszik a koréliei:

- Tökéletesen! És köszönet azért, hogy tisztázta a dolgot, kapitány...!

Pár perccel később az ajtó felől újra kopogás hallatszott. Ez alkalommal Rekkon két összeesküvő társát engedte be. Trianiik voltak, a macskafélék emberformájú, két lábon járó fajából származtak. Egyikük jó kondícióban lévő, ruganyos testű, felnőtt nőstény volt és amikor kihúzta magát, nagyjából Han álláig ért. Hatalmas sárga szemében függőleges hasítékként csillogott az aranyos zöld írisze. Fényesre kefélt irhájának hátán és az oldalain különféle csikos minták húzódtak, amik halvány krémszínűvé világosodtak ki csontos arcán, nyakán és a felsőtestének elején. Fejét, nyakát és keskeny vállait dús sörény vette körül, háta mögött méternyi hosszú fark lengett türelmetlenül. Emlői kicsik és hegyesek voltak, szinte elvesztek a bundájában. Az egyetlen ruhadarabot viselte, amelyet fajtájának illeme megkövetelt: csípőjén egy széles bőrvet, mely akasztékot és zsebeket nyújtott a különféle szerszámok, felszerelések és egyéb apróságok számára. Rekkon Atuarre néven mutatta be a nőstényt.

Vele együtt érkezett a kölyke, Pakka. Anyjának kicsinyített mása volt; félakkora, de sötétebb színű és korántsem olyan karcsú és kecses. Még mindig viselte fején és hátán a kölyökbolyhait, pufósága zsenge korra vallott. Tágra nyílt macskaszemében azonban a korán megvénültek mélységes keserősége és a világgal szembeni bizonytalansága szűkölt. Noha az anyja beszélt, egész tűrhetően ejtve hegyes fogai közt a szabványnyelvű szavakat, Pakka nem szólt egy szót sem. Hannak később eszébe jutott, amit Rekkon említett: a kölyök néma, mióta kiszabadult a fennhatósági felügyelet alól. Miként anyukája, Pakka is csak övet és róla alácsüngő bőrrészényeket viselt.

Atuarre karcsú, élesre köszörült karomban végződő ujjával Hanra és Csubakkára mutatott. Nem látszott rajta, hogy különösebben örülne a váratlan vendégeknek.

- Ezek mit keresnek itt?

- Azért jöttek, hogy a menekülésünkben segítsenek. – magyarázta Rekkon. - Elhozták azt a komputerszondát, amelyre szükségem volt a hiányzó adatok kiemeléséhez. Már csak Engretre várunk. Nem tudtam érintkezésbe lépni vele, de hagytam egy kódszavas értesítést az üzenetrögzítőjén, hogy keressen fel.

Atuarre felettébb izgatottnak tűnt, izmos farka ide-oda lengett mögötte. Rögtön azt is elárulta, miért aggodalmaskodik.

- Engret nem adta le a szokásos jelzést és a hívásomra sem válaszolt, ezért útközben megálltam a lakásánál. De nem csöngettem be hozzá, mert az épület előtt két fickó ült egy szürke suhanóban és az arra járókat nézték. Ráadásul az ablakai sem voltak besötétítve, noha ilyenkor odasüt a nap és eléggé felmelegíti a szobáját. Szóval biztos vagyok benne, hogy megfigyelés alatt áll! Mi, trianiik megérezzük az ilyesmit...! Rekkon, azt hiszem, Engretet elfogták vagy megölték!

A kis csapat vezetője leült a padra. Han a szeme sarkából látta, hogy az erő és a határozottság eltűnik a férfi arcáról. Nyilvánvalóan megrázta a rossz hír. Pár pillanat elteltével azonban újra birtokában volt különleges akaraterejének, mellyel szembenézett a mostoha világgal.

- Gyanítottam, hogy ez történt! – vallotta be vontatottan. - Engret másként nem tűnt volna el napokra; nem az a fajta. Ebben az ügyben tökéletesen megbízom az ösztöneidben, Atuarre! Úgyhogy abból a feltételezésből kell kiindulnunk, hogy lekapcsolták.

Szinte teljes bizonyossággal mondta ez utóbbit. Nem ez volt az első eset, hogy

rejtélyes eltűnéssel került szembe. Han a fejét rázta: az egyik oldalon a Fennhatóság majdnem korlátlan ereje, a másikon semmi egyéb, mint a barátság és a családi kötelék... Han Solo, a magányos realista ezt jókora aránytalanságnak tartotta. Persze, ha jobban belegondol, ő és Csubakka sem álltak sokkal jobban az élet viharaival szemben jó ideje.

- Honnan tudjuk, hogy ő az, akinek mondja magát? - kérdezte Atuarre Hanra bökve.

Rekkon felnézett töprengéséből.

- Solo kapitány és első tisztje, Csubakka Jessa Vandangante révén jutott el hozzánk. Feltételezem, mindannyian megbízunk Jessa tanácsaiban és segítségében! Nem igaz? Akkor jó! A történetekre való tekintettel mihamarabb távoznunk kell. Attól tartok, nem lesz idő sem csomagolásra, sem egyéb előkészületekre. Még komlink hívásokra sem, legyen bármelyikünkről is szó!

Atuarre megragadta kölyke mancsát, miközben Pakka csendesen tanulmányozta Hant és Csubakkát. Ők készen álltak a menekülésre.

- Mikor indulunk?

Rekkon visszament Maxhoz, hogy pontos választ adhasson a fontos kérdésre. A komputerszonda fotoreceptora épp ekkor jelzett újra.

- Megvan! - csiripelte elégedetten.

Egy vékony adattároló lemez csusszant ki a terminál egyik oldalsó nyílásából. Rekkon mohón megragadta és kezeslábasa zsebébe süllyesztette, biztos helyre.

- Remek! Most már csak össze kell hasonlítaniunk ezeket a Fennhatóság bázisainak térképeivel.

- De ez még nem minden, uram! – szólt közbe Max figyelmeztetően.

Rekkon összevonta sűrű szemöldökét.

- Mi van még?

- Amíg a rendszerben voltam, lehallgattam egyet s mást. Tudja, azért, hogy kissé kiismerjem magam. Mulatságos játék ez a behatolás...! De ami fontosabb, hogy pár perce biztonsági riadókészültség lépett érvénybe az épületben. Azt hiszem, a kiküldött fegyveresek erre a szintre igyekeznek. Tehát valószínűleg minket keresnek. A belső kameraláncon keresztül úgy látom, a BR-ek most foglalják el pozícióikat a riadótervben meghatározott pontokon.

Atuarre idegesen felszisszent, kiöltve egy pillanatra hegyes macskanyelvét és óvón magához húzta kölykét. Torm arca először közömbösnek tűnt, de Han észrevette, hogy állkapcsa idegesen megrándul. Rekkon ledobta válláról hosszú köpenyét, hogy ne akadályozza a mozgásban, majd a kezeslábasa egyik kidudorodó zsebébe nyúlt és egy nagy, csúnya DL-22-es lézerpisztolyt húzott elő. Solo már a fegyverövét csatolta, Csubakka pedig vállára helyezte a töltényhevedert és félrelökte az üres szerszámos zsákot. Vége a bujkálásnak, kezdődhet a szemtől szembeni küzdelem.

- Remek! Ha még egyszer el akarok fogadni egy ilyen csábító ajánlatot, Csubi – kérte Han blazírtan a toronymagas tettestársát -, ülj rám, amíg elmúlik!

Az antropoid beleegyezően felmordult. A helyzet ismeretében aligha távozhatnak ép bőrrel a komplexumból. Valahogy lebuktak, talán az áruló adta le a drótot a BR-eknek és most minden szerencsájukra szükségük lesz, hogy megússzák élve ezt a kis kalandot.

Torm elővett egy CR-2-es kézfegyvert a combján lévő zsebéből, Atuarre pedig az övének legnagyobb erszényéből varázsolta elő saját stukkerét, egy acélkék 434-es DeathHammert. Még Pakka, a kölyök is fegyvert rántott: játékszernek látszó KYD-21-es flintát markolt vékony ujjával.

- Max? - kérdezte Rekkon. - Még mindig a hálózatban vagy? - a droid villogva jelezte, hogy igen. - Jó! Most nézd meg a riadókészültség felvonulási tervét! Melyik folyosón, csomóponton és szinten állomásoznak majd a BR-ek?

- Megmondhatom – felelte a robot -, de ha akarják, szabaddá is tehetek egy utat a

kordonon keresztül.

Ez felkeltette Han figyelmét.

- Mit mondott az a kis gyufásdoboz?

A komputerszonda gyorsan utánanézett az épület tervrajzának, az egyik jókora monitorra irányítva a kért adatokat.

- Itt az áll, kapitány, hogy a biztonsági rendőrök mind reagálnak a riadóra, de azonnal szétválnak, ha máshol is probléma adódik. Én több helyen is tudnék riadóztatni, ezzel átirányítanám őket más zónákba.

- Nem távolítanád el az összeset az útból – mutatott rá Solo elégedetten -, de valószínűleg csökkentenéd az ellenállást... Oké! Csináld, Maxie!

Fél szusszanással később újabb ötlete támadt. Másképp is ki lehetne használni előnyüket a rendőrökkel szemben. Ha hutt, legyen kövér!

- Várj egy másodpercet! Tudsz riadót csinálni bárhol másutt is?

Max hangja tele volt büszkeséggel.

- Bárhol az Orron III.-on, kapitány! Ennek a hálózatnak akkora a kapacitása, hogy a gazdái szinte mindent hozzákapcsoltak. Költségmegtakarításnak jó, de biztonsági szempontból csapnivaló! Nemde?

- Ne ugrass, öcsi! Adj bele mindent, amit csak tudsz! Tüzeket az erőművekbe, lázadásokat a laktanyákba, botrányt a kávéházba, ami csak tetszik, de a bolygó egész területén!

Han arra gondolt, még ha köröznek is őrhajók odafent, teljesen le fogják kötni őket ezek a hamis riasztások. A bolygót védő flottakordonon így könnyebb lesz átcsúszniuk, feltéve, hogy egyáltalán elérik a Falcont.

Kuka, aki az egész készülődés alatt csendben álldogált a sarokban, most odajött a terminálhoz, hogy befogadja Maxot, amint elkészül a komputeres munkával. Rekkon mellette állt és a fegyverét ellenőrizte.

- Két olyan út vezet ki innen, amely szabaddá tehető! – jegyezte meg Max kisvártatva.

Felvillantotta a lehetőségeket a képernyőn. Az emelet alaprajzán kiválasztott mindkét út az előcsarnokba vitt, ahol az erőtéraknak sorakoztak. Az egyik útvonal az ő emeletükön, a másik a fölöttük lévőn át vezetett.

Ebben a pillanatban biztonsági riasztók kezdtek kolompolni és szirénázni odakint a folyosón. A helyiség visszajelzői, konzoljai felragyogtak, ahogy az áramkörök reagálni kezdtek Max ügködésére. Aztán hirtelen elsötétült minden, csak az üvegacél falon áradt be továbbra is a napfény. A központ épületirányító automatái lekapcsolták a fő energiaforrásokat, eleget téve ezzel a feltételezett szükséghelyzetnek. A riasztók azonban – a tartalék áramforrásokat használva – makacsul tovább szóltak.

- A világítás így nagyon gyenge lesz a folyosókon. – mondta Rekkon a többieknek, amint az ajtónál gyülekeztek. - Talán kisurranhatunk.

Kuka közben óvatosan visszatette Kék Maxot a helyére. Ahogy mellrésze becsukódott, ő is csatlakozott a többiekhez, nehogy lemaradjon.

- Ha szabadna javasolnom – kezdte a droid -, én itt valószínűleg kevesebb gyanút keltek, mint bármely élőlény. Jóval önök előtt sétálhatnék, arra az esetre, ha a BR megjelenne.

- Ebben van valami! – mondta Atuarre viczorogva.

Han nem tudta, hogy ez a fájánál milyen érzelmeket tükröz, mert nem volt dolga még trianiikkal. Lehetett elégedettség, düh vagy félelem egyaránt. Ahány intelligens életforma nyüzsög a galaxisban, annyiféle gesztusnyelvet használnak és valószínűleg senki sincs az univerzumban, aki mindet ismerné és megértené.

- A BR-ek nem fogják az idejüket és az energiájukat egy droid lelövésére pocsékolni. Legfeljebb megállítják és ez majd figyelmeztet bennünket, hogy kikerüljük a csapdát.

A macskanő érvelésével egy időben az ajtó félrecsúszott. Kuka magabiztosan elindult a folyosón. Felfüggesztő rendszerének nyikorgása messze megelőzte. A többiek lopakodva követték. Rekkon és Han ment az élen, mögöttük Torm. Ezután Atuarre és Pakka következett, majd Csubakka zárta a sort kibiztosított lézervetőjével. A hátvéd szerepét betöltő vuki gondosan figyelte az összeesküvőket. Lehet, hogy tényleg áruló van a csoportban, így hát ő és Han nem bíztak senkiben, még Rekkonban sem. Az első rossz mozdulat bármelyikük részéről jeladás lett volna a vukinak a tüzelésre.

Egy T elágazáshoz értek. Kuka fordult be elsőnek, ám amikor a többiek közelebb értek, azt hallották:

- Állj! Gyere csak ide, te droid!

Han óvatosan kikukucskált a sarkon és egy jól felfegyverzett biztonsági osztagot látott, amint körülvették a BLX-5-öst. Sikerült foszlányokat elcsípnie a beszélgetésből – főleg kérdéseket arra vonatkozóan, látott-e valakit az „együgyű” gép. Kuka a legmélyebb tudatlanság és a leglassúbb áramkörök állapotát színelte a válaszhoz. Az összegyűlt BR-ek mögött a folyosó a galériába nyílt a liftaknáknál, de az éppúgy lehetett volna akár a szektor túlsó végében is. Ennyi zsernyák között képtelenség lenne áttörni kézfegyverekkel, sugárpajzsok nélkül.

- Erre nem jutunk ki! – súgta Han a háta mögé.

- Akkor a másik utat kell választanunk! – lehelte Rekkon rezignáltan. - Kövessetek!

Gyorsan visszamentek azon az úton, amerre jöttek. Amint befordultak a következő folyosóra, biztonsági különítmény lépteinek zaja ütötte meg a fülüket szemből. Tucatnyi csizmás láb dobogott végig a műanyag padlón valahol előttük. Még nem jutottak túl messzire, amikor meghallották, hogy egy másik szakasz közeledik az ellenkező irányból, mögülik. Mindjárt közrefogják őket!

- El kell tűnnünk erről a szintről! - suttogta Han, célra tartva pisztolyát.

Rekkon biccentett és néhány méterrel továbbvezette őket, majd benyitott a legközelebbi ajtón. Egy lépcsőházba jutottak, amit csupán az ajtók fölé szerelt vészlámpák világítottak meg halványan. Csubi gondosan betette mögöttük az ajtót. Ezzel talán nyernek néhány másodpercet az elkerülhetetlen összecsapás előtt.

- Maradjatok csöndben! - suttogta a koréliai az akna félhomályában. - Menjünk egy emelettel feljebb, akkor elkerülhetjük ezeket!

Csubakka, hatalmas teste ellenére nesztelenül mozgott, akárcsak a hajlékony Atuarre és kölyke. Úgy tűnt, Rekkonnak is rejtett képességei vannak, csupán Hannak és Tormnak jelentett problémát vigyázni a lépteikre. Lábaik alatt a fémlépcső nem volt éppen ideális felszín a lopakodáshoz, de azért megtették, amit lehetett.

Amikor elérték a következő szintet, kiderült, hogy az teljesen üres. A hamis riasztás miatti kavarodás eltávolította a biztonsági őrköt a posztjukról. A menekülők úgy rohantak végig a sötétbe burkolózó folyosón, mint az összeesküvők, szorosan a falhoz lapulva. Han figyelte a plafonról lógó biztonsági kamerákat, de egyik sem működött. Kék Max előrelátóan gondoskodott róla, hogy az épület vezérlőközpontjában ülő diszpécsernek semmit se lássanak az odafent történetekből. Így legalább nem tudják a nyakukra küldeni a fogdmegeket.

A galériára néző erkélyhez értek. Legörnyedve odaosontak a krómozott fémkorláthoz. Han megkockáztatott egy gyors pillantást a pereme fölött, ám azonnal vissza is húzta fejét.

- Hű, de gyorsak voltak! Egy sugárágyút állítanak fel az erőteraknánál! – közölte társaival komoran. - Három biztonsági rendőr dolgozik rajta. Csubi meg én elintézzük őket, nektek csak annyi a dolgotok, hogy ugorjatok, ha szólok. Mehetünk...?

A vuki halkan felmordult, ujját a lézervetője ravaszán tartva. Megörnyedve elosont a korlát mellett jobb felé. Han közben Rekkon füléhez hajolt és odasúgta neki:

- Légy szíves tartsd szemmel itt a dolgokat! Mi nem tudunk harc közben még rátok is

figyelni...!

S máris elindult a Csubakkáéval ellentétes irányba a korlát takarásában. A feszülten figyelő Rekkonnal a hátuk mögött majdnem teljesen biztos lehetett benne, hogy az áruló nem okoz kínos meglepetést nekik. A fal mentén haladva csendben lopakodott tovább a balkonon, egészen a következő folyosóig. Átpillantott a korlát fölött és a vuki nagy kék szemét látta megvillanni a túloldalon. Félúton köztük, néhány méterrel lejjebb az ágyúkezelők az utolsó simításokat végezték a hordozható F-Web típusú nehézlövegen és tapadókorongokkal rögzítették a padlóhoz a háromlábú állványt. Pár pillanat múlva aktiválják a fegyver védőpajzsát: akkor már reménytelen próbálkozás lesz rájuk támadni. Egy ilyen akadályon át a menekülők sosem jutnak el a parkolóig az erőteráknában. Nyilván ezért telepítették ide a biztonságiak, külön az ő kedvükért. Az egyik BR le is hajolt a láda nagyságú Eksoan 4T3-osztályú energiatelephez, hogy bekapcsolja a berendezést.

Han merészen felállt, célzott és tüzelt. A barna egyenruhás lövegkezelő, aki aktiválni akarta az áramfejlesztőt, megégett lábához kapva összeesett, kinyújtan felordított. Egyik társa az ágyú mellett – ügyet sem vetve olyan apróságokra, mint irányzék és célzás – megperdült, s halálos energiazuhatagot szórt a támadóra a vállán lógó BlasTech lézerkarabélyából. A fénysugarak jókora darabokat robbantottak ki a koréliei feje fölötti falból és a korlátból. A BR az első sorozat után máris körbepásztázott a fegyverével, további célpontot keresve. Másik kezével közben a rádiójáért nyúlt, hogy segítséget hívjon.

Solo kénytelen volt lebukni a levegőben sziszegő nyalábok útjából, melyek szabályosan átluggatták silány fedezékét, s kis híján kárt tettek a DL-44-es pisztolyában is. Úgy tűnt, az odalent álló BR nemigen foglalkozik a lehetőséggel, hogy ténykedése ártatlan járókelők életébe kerülhet. Vagy talán úgy gondolta, a riasztás óta eltelt percekben kiűritették az épületet és aki ártatlan, már biztosan nem tartózkodik idefent.

A kapitány újra feltérdelt, hogy viszonzozza a tüzet, de elkésett, mert a rendőr hirtelen felkiáltott, szétvetette karját és hanyatt vágódott, ahogy Csubakka lézerlövedéke mellbe találta. Solo kilesett a korlát mögül: még látta, ahogy a második BR sebesült társára zuhan a vuki pontos lövései nyomán. A lábon lőtt fickónak azonban előtte sikerült bekapcsolnia az áramfejlesztőt, épp csak elérve ujjával a vezérlőpaneljét. Az antropoid felegyenesedett, hogy jobban célozhasson fegyverével.

A harmadik ágyúkezelő gyorsan odébb ráncigálta társai testét az útból, mintha nem lennének többek egyszerű homokzsákoknál. Aztán segítségért ordított a rádiójába és odaugrott az F-Web célzószerkezetéhez, hogy aktiválja a löveget. Han akkor lőtte le, amikor a pasas rátette kesztyűs kezét az elsütőbillentyűre. Ha azzal sorozza meg a felső szintet, nekik végük.

A pillanatot kihasználva Csubakka máris átszökkent a korláton, hogy hatalmas dobbanással padlót érve elképesztő lendülettel az ágyúhoz rohanjon. Az egyetlen életben maradt BR – sebesülését feledve – előráncigálta tokjából az oldalfegyverét, mire a vuki fejbe lőtte. Solo ezt látva élesen visszakiáltott a folyosón lapuló társainak:

- Rekkon! Nyomás!

Aztán a magasságot felmérve inkább tokjába csúsztatva pisztolyát és átmászott a korláton. Háttal a mélységnek leugrott, de minden igyekezete ellenére rosszul érkezett le a három méteres magasságból és felszisszenve négykézlábra rogyott, majdnem kiterülve a mozaikpadlón. Fájdalmát feledve máris feltápáskodott és késlekedés nélkül csatlakozott a társához, hogy segítsen neki eltávolítani a halott BR-eket a sugárágyútól.

Felpillantva a balkonra meglátta Tormot, aki késlekedés nélkül követte őket. Súlya dacára könnyedén vette az akadályt, átugorva a korlátot, mint egy akrobata. Talpra érkezett és bár elesett, egy átfordulást követően rögtön felállt, hogy csatlakozzon hozzájuk. Ragadozókra jellemző, kecses mozdulattal már lendült is utána Atuarre. Kölyke

szintén elrugaszkodott a korlátról, mancsaival, farkával kormányozva magát és vidáman szaltózott egyet a levegőben, majd pontosan az anyja mellé érkezett. Atuarre azon nyomban lekevert neki egy anyai pofont, mintegy jelezve: sem a hely, sem az idő nem alkalmas a cirkuszi mutatványokra. Utoljára Rekkon veselkedett neki a mélységnek. Mesteri mozdulattal vetette át magát a korláton, mintha egész életében ezt gyakorolta volna. Ő is négykézlábra érkezett, de ruganyosan pattant föl, akár a gumilabda. Han kezdett kíváncsi lenni, ezt a mozdulatot vajon melyik egyetemen oktatják? A tudós mindenkit maga elé terelt, így gondoskodva róla, nehogy valamelyik lehetséges kém a háta mögé kerüljön.

Torm elviharzott az F-Web mellett, majd hirtelen megtorpant az erőtéraknánál. Ez volt a szerencséje, különben lezuhant volna, ha óvatlanul belép a csőbe.

- Nincs energia! Az erőter nem működik! - kiáltotta hátra.

Rekkon és Atuarre egy pillanattal később érték oda. Lenéztek, majd a vezérlőpanelt kezdték babrálni kapkodó mozdulatokkal. A tudós vaskos ujjai megragadták a műanyag fedőlap szélét és minden látható erőfeszítés nélkül leszakították azt, hogy a macskanő hozzáférjen az alatta megbújó vezetékekhez és áramkörökhöz.

Kiáltások és általános hangzavar hallatszott a felső szinti folyosó irányából. Han lekuporodott a sugárágyú mögé állított tábori székre, megtámasztotta lábát a háromágú állványon és bekapcsolta a védőpajzsot.

- Fentről jönnek! - figyelmeztette társait. - Vigyázzatok!

Egy csapat barna páncélatú BR bukkant fel a balkonon, BlasTech lézerkarabélyokkal és pisztolyokkal felszerelve. Nyilván hallották a segélykérő rádióüzenetet, mert nem is néztek körül, tisztázandó a helyzetet, csak vadul tüzelni kezdtek lefelé. Lövedékeik azonban ártalmatlanul szétporlottak az F-Web láthatatlan taszítómezején. Torm, Rekkon és a többiek épp a löveg mögött állva babrálták a vezérlőpanelt, így a fegyver domború erőtere őket is védte. Csubakka a társa mögött állt és a pajzs mögül kilógatva nyílpuskáját, folyamatosan kaszált vele fölfelé. Flintája hamarosan kiürült, de újabb tárat húzott elő hevederéből. Ez alkalommal tömpe orrú robbanógolyókat rakott be és habozás nélkül ismét tüzelni kezdett. A robbanások kavargó füsttel és elképesztő robajjal töltötték meg a galériát, leszaggatva odafent a fal egy részét.

Han pár másodperc alatt kiismerte magát a korszerű BlasTech sugárágyú kezelőrendszerén, majd gyorsan felfelé irányozta csövét és szélében végigsöpört vele a korláton. Vaskos, tűzvörös energianyalábok süvítettek és sziszegtek a helyiségben; mire a fémkorlát egy része szétrobbant, elolvadt vagy lángolni kezdett. Néhány BR-t találat ért, a páncélatuk sem védte meg őket a nehézfegyver tüzétől. Ezek holtan estek össze, a többiek pedig sietve visszavonultak a tűzvonalból.

A csata visszhangjai fülsértő módon verődtek vissza a falakról. A felcsapó lángok és a csípős füstpamacsok elborították a felső szintet. Solo hosszú sorozatokat lőtt a zsákmányolt ágyúval, nem takarékoskodva az energiával. Amellett, hogy kikukkantani sem engedte a BR-eket, folyamatosan rombolta a balkont és meg-megperzselte, sőt kilyukasztotta a közfalakat is. A galéria szemközti része úgy felhevült a becsapódó lövésektől, akár egy kazán. Vörös sugárkötegek villogtak oda-vissza, de Han tudta, hogy az F-Web védőpajzsa akár a végtelenségig kitart ilyen csekély erejű becsapódásokkal szemben. Amíg nem hoznak a zsernyákok is egy hasonló kaliberű löveget, gyakorlatilag biztonságban vannak.

Egy osztag páncélos alak trappolt végig a lenti folyosón, azon, amelyik közvetlenül a terembe vezetett. Ezek máshonnan érkeztek és segíteni próbáltak a fent megrekedt társaiknak. A koréliei odafordította az ágyú csövét és megszórta őket pusztító tűzzel. Páran orra buktak közülük, a többiek gyorsan visszavonultak. De akár a fentiek, nem mentek túl messzire és valahányszor alkalmuk nyílt rá, azonnal visszalóttek. Atuarre,

Pakka és Torm csatlakoztak Hanhoz és Csubakkához, bekapcsolódva a tűzharcba a löveg két oldalán, miközben Rekkon az erőterakna vezérlésén ügyködött.

- Mi lesz már?! Ha nem tudod működőképes állapotba hozni, nekünk annyi! - üvöltött hátra Han a válla fölött.

Egy biztonsági rendőr hajolt ki merészen a balkonról és megeresztett egy lövést, mielőtt Atuarre leszedte volna. A sugár szétolvadt az ágyú energiapajzsán, s egy meglepő erejű hőhullám csapott át rajta Han felé. A férfi ebből hamar felismerte, hogy a fedezéke rohamosan gyengül. Az Eksoan áramfejlesztőre pislantott, a zöld helyett sárgán, majd pirosan hunyorgó kijelzéseket vizslatva. No persze, ekkora fogyasztás mellett nem fogja az akku egy-két percnél tovább bírni. A kapitány ezért igyekezett visszafogni a ravaszon feszülő ujját, hogy takarékoskodjon az energiával. Csak akkor lőtt vissza, ha mozgó célpontot látott az elektronikus irányzékban. Még jó, hogy amazoknak nincsenek kézigránátjaik, különben gyorsan túlterhelhetnék velük a pajzsukat, sőt át is dobhatnának néhányat fölötte, hogy darabokra szedjék a behatolókat.

- Nincs értelme! – állapította meg Rekkon rövidesen, miközben érzékeny ujjai nyugtalanul babráltak a vezérlőpanel drótjaival. - Találnunk kell egy másik utat!

- Csak arra mehetünk! - kiáltotta Solo anélkül, hogy hátrapillantott volna.

Csubakka mérgesen elbődült. Nem tetszett neki a dolgok ilyen alakulása.

- Akkor ugorj te elsőnek! - üvöltötte vissza Torm mérgesen.

Han válaszáat elnyomta a távolban felcsendülő, éktelen elektronikus szirénázás, ami majdnem megsiketítette őket és amitől rémület markolt a szívükbe. Szerinte a galaxisban mindenki ismerte ezt a fajta sztenderd vészjelzést.

- Radioaktív szivárgás! - ordította Rekkon, ahogy a torkán kifért. - Ezt a vészjelet nem Max kezdeményezte!

Mi több, gondolta Han, úgy hangzott, mintha a galériába vezető alsó folyosóról jönne... Izzadó hátán, az ing alatt végigfutott a jeges borzongás, miközben az erkélyt beborító füstfelhőn próbált keresztüllátni. Vajon mit találhatott el, ami bekapcsolta a szirénát? Talán nem kellett volna olyan vadul lődöznie az ágyúval egy ismeretlen helyen. De most már késő ezen rágódnia. Ha a sugárzás valóban onnét származik, nem sok esélyük van rá, hogy élve megússzák. Sőt valószínű, hogy máris halálos dózist kaptak. A pilóta magában szitkozódva kioldotta a TR-62-es állványzat tapadókorongjait és kiteszította az ágyú kerékfejeit, hogy a szerkezet gurítható legyen. Felegyenesedett üléséből és megmarkolta az irányzókarokat.

- Készüljetek! Kivágjuk magunkat innen a lépcsőház felé, különben végünk!

- Várj...! - rikoltotta túl Atuarre a szirénavijogást. - Odanézzetek!

Han lendületesen máris fordult a löveggel, tüzelésre készen abba az irányba, amerre a nő mutatott. Azonban nem egy BR közeledett feléjük, hanem egy merev, nyikorgó léptű alak, aki vízszintesen kinyújtott kezében tartott valamit.

- Kuka! - kiáltotta Torm eltorzult arccal.

Tényleg a droid volt az. Merev léptekkel jött a galéria gyér fényében, keresztül a nyaldosó lángokon és a mindent elborító füstön, majd átbukdácsolt a leomlott balkon izzó maradványain. Fogókarja egy tölcser alakú hangszórót markolt. A készülékből vezetékek futottak a droid nyitott mellkasába és Kék Max „perselyéhez” csatlakoztak. A hangszóróból éktelen sugárveszély riadó süvöltött.

A behatolók összecsődültek Kuka körül, amint odaért hozzájuk. Sztenderd, vuki és trianii nyelven üdvözölték, ám a szirénázás miatt senki nem hallott semmit. Hannak megfájdult a feje, de nem törődött vele: egyszerűen örült, hogy még él.

Aztán a szirénázás hirtelen abbamaradt. Kuka leeresztette a hangszórót és türelmesen kihúzgálta a kábeleket magából, miközben a többiek ordítva követeltek magyarázatot. Mintha nem lenne elég világos, mi történt...

- Elégedett vagyok, hogy a tervem bevált, hölgyeim és uraim! De bevallom ez csupán Max riasztásának kihangosítása volt. – harákolta Kuka körülményesen. - A hálózatban tanulta el. Az ő ösztönzésére vandál módon eltávolítottam ezt a hangszórót a falról és rákapcsoltam a társamra. A folyosó most üres. A BR-ek páncélja tudtommal csak a sugárvető lövedékek ellen véd valamennyire, a radioaktív sugárzástól azonban nem. Úgy tűnik, ellenfeleink sietve visszavonultak.

- Vidd Maxot az erőteraknához! - vágott közbe Han. - Ha nem bírja beindítani az egyiket, póru járhatunk!

Türelmetlenül a mondott irányba taszigálta Kukát.

- Az összes akna működésképtelen, igaz? - csipogta Kék Max optimistán. - De semmi pánik, kapitány!

- Bekapcsoltad már őket, mi? - mordult rá Han, aztán hozzátette: - Mit tud egy ilyen kis tökmag a pánikról?

- Csak ami az értelmező szótárban szerepel...! - bölcsekedett a kis komputer teljes őszinteséggel.

Kuka késedelem nélkül az ajtóhoz száguldott és megvizsgálta a szétszedett vezérlőpanelt. A csatlakozó bemenete sajnos túl alacsonyan volt, ezért Csubakka, aki a legközelebb állt, vállára akasztotta nyílpuskáját, kivette Maxot a helyéről és odatartotta a konnektorhoz. A robot adaptere kinyúlt és becsúszott a fogadónylásba. A fém forgórészek visszarándultak, elfordultak, aztán ismét beljebb csúsztak. Az erőterakna világítani kezdett.

- Működik! - kiáltotta Rekkon megkönnyebbülten. - Kövessetek, mielőtt valaki észreveszi és lekapcsolja az egészet!

Villámgyorsan odaintett Hannak. Rajtuk kívül ezt senki sem látta, de a pilóta tudta, hogy ő marad utoljára. Rekkon még mindig nem bízott az emberei lojalításában. Kukát előrelökve beugrott az erőteraknába, Atuarre szinte azonnal utána. Aztán Pakka következett, pörgött, forgott, saját farkát üldözte az akna zuhanást lassító erőterében. Majd Torm ugrott be, fegyverrel a kézben.

Bakancsok dobogása hallatszott az emeleti folyosó felől. A BR-ek nyilván rájöttek, hogy az adatközpontban nincsenek radioaktív anyagok. Kék Maxszal a hóna alatt Csubakka is bevetette magát a gravitációs csúszdába. Han egész sokáig maradt vissza, búcsúzóul egy hosszú sorozattal pásztázva végig a földszinti, majd az emeleti folyosót, hogy időt nyerjen a csapatnak. Aztán az aknához hátrált a löveggel, közvetlenül előtte kitámasztotta és fogcsikorgatva rálőtt pisztolyával az áramfejlesztő láda védtelen oldalára a legsebezhetőbb pontján. A jó szolgálatot tett berendezés sercegni kezdett, ahogy az amúgy is forró energiatelep vészesen túlhevült. Han megperdült és a térd sűrűtő bömbölésének engedve fejjel előre bevetette magát a lassítómezőbe. Fölötte a hordozható ágyú hatalmas robbanása hallatszott. Törmelékek záporoztak befelé az aknába, de mivel azokat is megfogta az erőter, szerencsére nem zúdultak a menekülők nyakába.

Kukát és Rekkont követve lebegtek alá a csőben, változatos testtartásban. Forgatták a fejüket és idegesen várták, hogy mikor csapódik be közéjük az első sugárnyaláb fentről vagy valamelyik elhagyott szint irányából, de ilyesmire nem került sor. Han arra gondolt, a BR-eket késlelteti kissé a felrobbant ágyú. Remélte, beletelik némi időbe, mire rájönnek, hogy az akna működik. Akkor persze megpróbálják majd kikapcsoltatni a központon keresztül. Tudta, hogy bármelyik pillanatban bekövetkezhet a gyomrot felkavaró zuhanás, és akkor ő, Csubi meg a többiek összezúzzák magukat a mélyben. Még úgy is, hogy az üzemzavar esetére odahelyezett biztonsági hálóba esnek, mert egymásra érkezve mindenképp meg fogják ütni magukat. Főleg az, aki Kuka fémtestére fog zuhanni.

Mégis baj nélkül lelebegtek egészen a garázsszintig. Rekkon végre kiugrott a lassítótérből és intett, hogy kövessék. Egy hatalmas parkolóterületen találták magukat,

több szinttel magasabban annál, ahol a suhanójukat hagyták. A távolban szirénák vijjogtak, de senki sem mutatkozott a környéken.

- Abban bízom, lesz itt valami repülő alkalmatosság! – mondta Rekkon fanyarul. - Hát, nincs szerencsénk!

- A lassítótérbe már nem léphetünk vissza, az egyszer biztos! – állapította meg Han, visszakukucskálva az aknába, ahol számos BR tűnt fel, lefelé fordítva stukkertét.

- Ott egy suhanó! Vigyük azt! Abban a típusban nincs elektronikus indításgátló, sem helyzetjelző! - javasolta Atuarre, jó érzékeléssel mutatva a számukra legmegfelelőbb járműre.

Beugráltak a sötétzöldre festett platós kocsiba, aminek oldalán egy takarítócég emblémája díszelgett. Han a kormányhoz lendült, habozás nélkül letépve az indítórendszer műanyag burkolatát, hogy összekösse a megfelelő vezetékeket. Rekkon melléje telepedett, egyszerűen kidobva az anyósülésen felejtett fekete kezitáskát. Csubakka a nyitott raklapra kuporodott egy karton bontatlan tisztítószer mellé, háttal a társának, szemben a többiekkel. Új tárat illesztett kashyyyki gyártmányú lézervetőjébe. Mielőtt a vuki a nyakában lógó Maxot visszatuszkolhatta volna Kuka mellkasába, Solo mozgásba lendítette a suhanót.

- Indulunk! - harsogta figyelmeztetően.

A kocsi durván megugrott, kifarolt a parkolóhelyéről és keresztülszánguldott a csarnokon. A kapitány izgalmaiban kicsit elszámította magát, mert a feljáróhoz érve nem fékezett le eléggé és épp, hogy be tudott fordulni a rámpa kanyarulatába. Centiken múlt csupán, hogy elkerülték a szürke vasbeton falakat. Kénytelen volt keményen megmarkolni a botkormányt és amint egyenesbe jöttek, teljesen előrenyomta. Türelmetlenségében egyre fokozta a sebességet és már-már túllépte a biztonságos határt, amelyen túl a járműbe épített elektronikus menetszabályzó működésbe lépne, hogy korlátozza agyalágyult sofőrjét.

A rámpa csigavonalban szánguldott körbe és felfelé. A falak elsuhantak mellettük, ahogy a gép hajmeresztő sebességgel repesztett, erőlködve bőgő motorral. Rekkon azonnal belátta, milyen okosan tette, hogy átengedte a vezérést a fiatalabb férfinak. Ő nem tudta volna ilyen nyaktörő módon kormányozni a suhanót. Han csupán remélte, hogy senkinek nem jutott eszébe bezárni a komputer-komplexum garázskapuját. Ezzel a könnyű siklóval még teljes sebességgel sem tudnák áttörni az acélrácsokat, csak összezúznák magukat rajta.

Imája úgy tűnik meghallgatásra talált, mert két emelettel följebb a kijárat tárva-nyitva állt. Erről Kék Max gondoskodott, még akkor, mikor a város biztonsági hálózatát elárasztotta hamis jelentésekkel. Az utcai lázongástól a bankrablásoktól a végrehajtók klubjában történt részeg rendbontásig mindenféle álhírral próbálta lekötöni a hatóságokat, láthatóan sikerrel. A dezinformálásnak köszönhetően a Biztonsági Rendőrség elvezényelte az adatközponttól az egységei egy részét, így senki sem őrizte a mélygarázs kijáratát. A suhanó rakétaként vágódott ki a kapun, darabokra törve a műanyag sorompót, ami valamiért nem óhajtott fölemelkedni előttük. Mint kiderült azért, mert Han sietségében egy olyan útvonalon távozott, amely fölött kívül a jól látható BEJÁRAT felirat állt. Egy forgalomfigyelő letapogató kötelességszerűen feljegyezte a suhanó rendszámát, hogy a pilótáját később közlekedési kihágásért bíróság elé idéztethesse.

- Kapaszkodjatok!

A sikló ráfordult a sugárútra és keresztülszánguldott a városon, legalább fél tucat közlekedési szabályt szegve meg közben, amikért nyilván súlyos büntetésre számíthat majd a járgány mit sem sejtő tulajdonosa. Hol Rekkon utasításaira, hol a pilóta ösztöneire hagyatkozva haladtak kifelé a településről, dinamikusan váltogatva a sávokat és fütyülve a táblákra, jelzőlámpákra. Így elkerülhetetlen volt, hogy felhívják magukra a forgalomirányító rendszer, valamint a riadókézülségben lévő BR-ek figyelmét.

Három saroknyira a toronyháztól egy kékre festett rendőrségi terepsikló kanyarodott ki az út menti parkolóból és eredt a nyomukba, felvillantva megkülönböztető jelzéseit. Éktelenül szirénázva próbált felzárkózni mögéjük, ügyesen szalamozva a forgalomban.

- Már csak ez hiányzott! - állapította meg Rekkon, hátrapillantva üldözőjükre.

- Csubi! Intézd el őket! - kiáltotta Solo, meredeken bevágva egy sárga gumikerekes furgon elé.

A vuki elbődült és térdeit felhúzva, két könyökét megtámasztva rajtuk becélozta puskájával a vijjogó terepsiklót. Annak utasai ezt látva ugyancsak fegyvert rántottak és az oldalsó ablakokat leeresztve tüzet nyitottak rájuk. Ám az antropoid nyílvetője egy másodperccel korábban sült el, telibe találva az Ubrikkian motorházát. A lövedék feltépte a burkolatot és valami fontosba ütközhetett, mert fehérös füst csapott ki a karosszériából és a jármű elvesztette lendületét. Csubakka tovább tüzelt a suhanóra, kilyuggatva a szélvédőt, majd lerobbantva a kocsit tetejéről a piros és kék fényű villogókat. A járórgép rövidesen imbolyogni kezdett, nekiütközött a sárga furgon oldalának, végül fékezni kényszerült és lemaradt mögöttük.

- Szép munka! - dicsérte meg Torm a behemótot elismerő vigyorral.

Han a belső sávba húzódva egyenesbe hozta a lopott suhanót és kifújta magát. Remélhetőleg több fogdmeggel nem találkoznak az úton. Feltéve, hogy Kék Max jó munkát végzett a figyelemeltereléssel.

Hamarosan maguk mögött hagyták a városhatárt és a műút fölött döngettek nagy sebességgel, folyamatosan előzve a többi járművet. Solo örült, hogy még a munkaállomás ablakából felmérte a környéket, mert így könnyebben betájolhatta magát az ürrepülőter irányába a dombok között. Mivel a sikló kabinja nyitott volt, a szél keményen a menekülők arcába csapott, megcibált hajat, bundát és ruházatot. Nem értették egymás szavát a motor sívításától és mindenki úgy kapaszkodott, ahogy csak bír.

Ám az úrkikötő felé közeledve az utolsó kanyarban Hannak rá kellett döbbsennie: a bürokraták egyike mégis jól okoskodott. Majdhogynem belerohantak egy útlezárásba, ami előtt máris feltorlódtak az érkező járművek. Suhanókat megállító energiaháló lebegett az út fölött, két frissen felállított antennaoszlop közt vibrálva. Alatta szöges abroncslyukasztó acéllánc húzódott, ami előtt egyenruhások igazoltatták az arra járókat. A kordon mögött egy sötétkékre festett BR kommandós légikocsi parkolt keresztben. A GX-12-es tetején forgó ágyútorony ikercsővei azonnal a feltűnő sebességgel közeledő célra tapadtak.

A csempész elrántotta a botkormányt, rátaposott a pedálokra, s a kis jármű lezúgott velük az útról. Átsiklott egy fűvel benőtt, sekély vízelvezető árok fölött, majd két bokor közt belevágott a fodrozódó gabonátlába és letiporva a haszonnövényeket, eszeveszetten száguldott tovább. A hajtómű rezonálni kezdett a terheléstől; nem ilyen igénybevételre tervezték a szerkezetet. A gabona (arconi többször termő hibrid, hosszú kalással a tetején) olyan magasra nőtt, hogy nyomban elnyelte és elrejtette őket a rendőrök szeme elől. Han ettől függetlenül cikkcakokban haladt, hogy segítse szerencsáját. Mert abban biztos volt, a zsaruk mindenképp löni fognak. Még akkor is, ha nem látják a célt; ha másért nem, hát csalódottságból. Tudta, hogy a kommandós légikocsinak a talaj közelében kell haladnia, nem követheti őket a gabonátlábla fölött repülve. Ez azt jelenti, ha üldözni akarják, igencsak fel kell kötniük a gatyájukat...

Csak ágaskodva látott valamit a szélvédőn túl a nagy rohanásban, de még így is csupán sejtette, merre járnak. A suhanó veszetten száguldott a sűrű hibrid gabonaszorok között. Amerre a menekülők elhaladtak, kitépett, lelapult asztag maradt mögöttük. Solo résnyire szűkült szemmel próbált keresztüllátni a gabonahurrikánon, de nem járt sok sikerrel. A jármű hűtőrácsát és belső kárpitját ellepte a búzatörök, s ettől úgy nézett ki, mint valami furcsa mezőgazdasági gép.

Csubakka felállt, megfogta társa vállát és kurta bődülésekkel próbálta felhívni a

figyelmét valamire. A koréiai kérdés nélkül irányt változtatott. Erősen oldalra kellett rántania a kormányt, hogy ki tudja kerülni az eléjük kerülő sárga fémmonstrumot. Egy roppant méretű betakarítógépet, mely lassan, türelmesen végezte munkáját az Orron III. földjeinek e zugában.

Az aratógépet szinte érintve hirtelen nyílt területre jutottak. Itt már levágták a búzát, a friss tarlón immáron semmi sem takarta el őket üldözőik elől. Han széles ívben megfordította a suhanót, irányba állt az űrkikötő és az ott horgonyzó bárkák gigászi sora felé. Gázt adott.

Ebben a pillanatban a kommandós légikocsi is kibukkant a gabonatóblából, de jóval távolabb, az űrkikötővel ellentétes irányban. Hannak nem volt ideje szemmel tartani a visszapillantó tükörben; cikkcakkban repült, nehogy a BR tűzér befogja. Erőtlen sugárnyalábok csapkodtak a suhanó körül, kis tüzeket okozva a learatott gabona kupacai között.

Solo éles fordulót vett, próbált kitérni a tűzvonalból, de a GX-12-es ikerágyúinak sugárnyalábjai jobb felől egyre közelebb és közelebb csapódtak be. Dühödten téptékszaggatták a tarlót, por és füstfelhőket vetve a magasba. A pilóta ekkor teljesen balra rántotta a kormányt – a BR tűzér azonban megsejtette a manővert, s a következő pillanatban a talaj szinte a suhanó alváza alatt robbant fel.

A menekülő jármű hatalmasat billent, orra a televényt szántotta, ahogy a detonáció felfelé lökte a farát. Füst szállt a hajtóműből, majd egy hirtelen hörrenéssel leállt a motor. A kis jármű a földhöz csapódott, mély árkot húzva lassult tovább. Han küszködve próbálta visszanyerni uralmát fölötte, de az utolsó pillanatban a keze lecsúszott a kormányról. Tiszta erőből lefejelte a szélvédőt, ahogy a gép hirtelen megállt. A nagy sietségben elfelejtette bekötni magát, a légszák pedig valamiért nem aktiválódott, így most akadálytalanul kirepült a kabinból, átszakítva az ablaküveget. Tehetetlenül bukfacezve a levegőben, keményen a hátára esett. Körülötte üvegszilánkok ezrei pattogtak csilingelve, betérítve a környéket.

Iszonyú fájdalom öntötte el egész testét, de főleg a kobakját és a hátát, ahogy pár pillanatra elbódult a sokkhatástól. Nem tudta hol van, s mi történik vele. Az Orron III. egét bámulta, mely mintha lustán forgott volna fölötte. Zsibbadó aggyal azon tűnődött, vajon tényleg konfettivé vált-e a teljes csontváza? Mert nagyon úgy érezte.

- Hoppá! - nyögte szédelegve, s az oldalára fordulva megpróbált talpra kecmeregni. - Legyetek szívesek utánam szállni...!

A többiek addigra kikászálódtak a suhanó roncsai közül. Han arra eszmélt, hogy könnyedén felkapják, akár egy gyereket. Rekkon sötét marka ragadta fel a zubbonyánál fogva. Örömmel tapasztalta, hogy többé-kevésbé egyben maradt. Csak a koponyája ne sajogna olyan kegyetlenül!

- Nyomás az űrkikötő kerítéséhez! - parancsolta Rekkon a csapatnak.

A BR légikocsi egyre közeledett a baleset helyszíné felé, átmenetileg abbahagyva a tüzelést. Személyzete nyilván élve akarta elfogni a szökevényeket.

Han lerázta magáról az ütközés okozta kábulatot. Most nincs idő a sebeket nyalogatni, minden perc számít. A tudós berántotta a suhanó orrának fedezékébe és munkához látott túlméretezett lézerpisztolyának szabályzóin. Példáját követve a csempész is előhúzta saját sugárvetőjét, nem tudva még, mihez fognak kezdeni, ha ideérnek a rendőrök.

- Csubi, vidd őket! - kiáltotta reszelős hangon.

A bömbölő vuki, aki még mindig Kék Maxot lóbálta karjában, lökdösve mozgásba lendítette a többieket. Atuarre és Pakka máris elrohantak, a trianii nőstény félig húzta, félig cipelte kábán nyögdecslő kölykét. Torm alig maradt el mögöttük, kissé bizonytalanul állva a lábán. Még Kuka is nagy sebességgel vágatott, hosszú ugrásokkal, melyeket a nehéz munkára készült sűrített levegős felfüggesztőrendszer tett lehetővé számára. A droid mit

sem törődött azzal, hogy az egyenetlen talajon megsérülhetnek a lengéscsillapítói és rázkódásgátlói. Csubakka ment leghátul, gyakorta pillantgatott vissza a válla fölé. Aggódott a társáért, mert látta mekkorát esett a suhanó felborulásakor. Előttük újabb gabonátábla emelkedett, melyen egy másik gigászi aratógép dolgozott – túlhan pedig az úrkikötő drótkerítése magasodott.

Han melegséget érzett a homlokán, szétmázolta, s meglátta véres ujjait a szélvédő repedt tükrében. Arcát lassan elborította a vér, a szemébe csorgott, hát próbálta félresöpörni, hogy tisztán lássa a közeledő ellenséget. Rekkon közben végzett a fegyverének beállításával, s türelmesen várta, hogy a légikocsi lőtávolságba érjen. Az meg is jelent: ijesztő sebességgel vágatott a tarlón.

A GX-12-es vezetője meglátta a kerítés felé futó embereket, de nem vette észre a roncs mögött rejtőzködőket. Amikor a sikló elég közel ért hozzájuk, Rekkon megtámasztotta alkarját a suhanó orrán és lőtt. A teljes fokozatra állított kézifegyver egyetlen hatalmas energiasugárban kiürítette a tárát. Han eltakarta az arcát, mert tudta, milyen kockázatos dolgot művel a férfi. A stukker könnyen felrobbanhatott volna a kezében, s ha ez bekövetkezik, másodpercek alatt halálra égnek mindketten.

Az energiasugár kiröppent, telibe találta a légikocsi áramvonalas szélvédőjét és áthatolt rajta. Egy ilyen erejű lövést még a páncélüveg sem tudott teljesen megállítani. És alighanem eltálasztotta a sofőrt odabent, mert a kommandós jármű jobbra billent, a tarlót súrolva megperdült és több méteres csúszás után az oldalára borulva, keményen a talajba fúródott.

Han elvette kezét a szeme elől. Látta, hogy Rekkon fegyverének csöve fehéren izzik, s a tudós arca egy merő izzadtság és korom. A férfi elhajította használhatatlanná vált DL-22-esét, főként mert igencsak sütötte tenyerét az olvadozó markolat.

- Kemény iskolád lehetett! – jegyezte meg a koréiai krákogva, miközben feltápáskodott, nekikészülve a futásnak.

Rekkon a felfordult légikocsit figyelte, meg sem hallotta társa szavait. A szállítójárműből teljes páncélzatú BR-ek másztak elő, kissé szédülten, de mindenképp harcra készen, hogy gyalogosan folytassák az üldözést. Az ikerágyú csövei elgörbültek a talajnak csapódáskor és láthatólag felmondta a szolgálatot. Mindketten hátrálni kezdtek, el a suhanó füstölő roncsától.

- Ideje távozni, Solo kapitány!

Han megeresztett néhány lövést a tucatnyi kommandós felé. Bár nagy távolságra állította be fegyvere célzórendszerét, képtelen volt szédelgő fejjel találatot elérni. Amazok hasra vágták magukat és néhány szórványos lövés után visszakúsztak a kocsijuk mögé. Nem érezték sürgősnek, hogy hősi halált haljanak a tarló közepén. A pilóta erre leszegte fájdalomtól lüktető kobakját és rohanni kezdett Rekkon után. Azon tűnődött, vajon a BR-ek lőtávolságba belülre érnek-e, mire a menekülők átjutnak valahogy a drótkerítésen. Mindent összevetve úgy döntött, hogy jó pénzzel fogadna az üldözőikre.

Hosszú pillanatokig semmi mást nem tett, csak loholt Rekkon villogó szandálja után és várta, hogy egy sugárnyaláb fúródjon a lapockái közé. Úgy érezte, idegesítően könnyű célpontot nyújt így, kint a pusztai mezőn. Homlokából még mindig csepegett a vér, nyomot hagyva a szűrő tarlón. Aztán felemelte fejét és lélegzet után kapkodott. Úrhajós volt, nem futóbajnok. Az ilyen kis kiruccanások a természetbe bizony próbára tették változó gravitációs viszonyokhoz szokott lábizmait.

A roppant méretű aratógép, amivel korábban találkoztak, most visszafelé tartott a soron, tíz méter széles rendet vágva, miközben a gabonát a hozzákapcsolt tárolókocsiba töltötte. Han és Rekkon széles ívben kikerültek. A koréiai az előttük lévő területet fürkészte. Látta a távolban rohanó alakokat, de egyiküket sem ismerte fel.

Egy sugárnyaláb csapódott be tőlük balra. Földgörgöngyök szálltak a lángok közül,

bizonyítva, hogy a hivatásos zsaruk nem adták fel az üldözést. A két férfi jobb felé kezdett rohanni, hogy a gigászi agrár robot takarásába kerüljön. Késlekedés nélkül bevetették magukat a táblába, remélve, hogy ott menedékre lelnek a lövések elől. Aranylóan vörös szálak között szökelltek, s csak néha pillantották meg a távolban valamelyik társukat.

Jó száz méter megtétele után Han végül megvetette lábát, átmenetileg megtorpanva. Rekkon, aki mellette szaladt, ezt látva szintén megállt. Mindketten erősen ziháltak és fejüket forgatva próbáltak tájékozódni a sűrű növényzetben.

- Hol... van... Csubi? - tudakolta Solo az oldalát fogva.

Kezdte unni a futkározást. Inkább egy jó kis lézerpárbaj, minthogy tovább csatangoljon a szántóföldön.

- Előttünk... valahol oldalt...! Ki tudná megmondani... ebben a gabonadzsungelben...?

- Nincs ott...! Ő az egyetlen, akit... könnyű lenne... kiszúrni még itt is...!

Han lihegve kiegyenesedett, pedig az oldala durván nyilallt. Fogalma sem volt, merre mehetnének.

- Ez azt jelenti, hogy mögöttünk van...!

Támolyogva megindult arrafelé, amerről jöttek, mit sem törődve Rekkon kiabálásával.

- Nem! Nem...! Tévedsz...! Rossz felé mész, kapitány...!

Amikor kiért a nyílt területre, azonnal meglátta, mi történt. Csubakka rájött, hogy a BR-ek jó eséllyel beérik a társait, mielőtt azok eljutnának az úrkikötőig és átmásznának a kerítésen. Valami látványos figyelemelterelésre volt szükség, hogy megmentse övéi életét. Így hát a vuki megtorpant, hogy bevesse magát az egyenlőtlen küzdelembe.

Amikor Han ráordított, hogy azonnal jöjjön vissza, ő – vállán a nyílpuskájával, hosszú karjában Kék Maxszal – éppen felhúzódkodott a hatalmas aratógép oldalára. A kombájn közben rendíthetetlenül haladt előre beprogramozott útján. Már túljutott a BR-ek felé vezető út felén, mikor a kashyyyki felkapaszkodott a legtetejére. Oda, ahol az irányítórendszer doboza helyezkedett el.

Rángatni, cibálni kezdte a vezérlőegységet fedő súlyos fémlemezt. A borítás szuper tartós, időjárásálló ipari acélból készült, szóval nem egykönnyen adta meg magát. Han és Rekkon csodálkozva nézték, ahogy a behemót fogást keres rajta, minden erejét beleadva felszakítja, majd messzire dobja. Dühös sietséggel kezdett dolgozni. Vezérlőkártyákat, kábeleket szedett ki, hogy helyet csináljon Kék Maxnak. Lehetetlen volt meghallania társa kiáltásait az aratógép dübörgésétől. Ebből a helyzetéből azt sem látta, hogy három loholó kommandósnak sikerül elkapnia egy-egy karbantartólétrát, s most ezeken kapaszkodnak felfelé mögötte.

Han túl messze volt ahhoz, hogy lőhessen; a BR-ek viszont gyorsan haladtak, felhúzódkodva a gép tetejére. A hatalmas kombájn hirtelen oldalra fordult, összevissza billegett, mikor Max átvette a vezérlést és megpróbálta irányítása alá vonni. Épp abban a pillanatban, mikor a zsernyák felértek a tetejére és fegyverüket lövésre emelték, az aratógép egy minden eddiginél hatalmasabbat rándult.

Az egyik BR majdnem leesett és nyilván felordított, mert Csubakka odakapta fejét. A három támadó kénytelen volt kapaszkodó után nyúlni és ezzel időt adtak a vukinak a cselekvésre. A csempész lézervetője mellbe találta az első férfit, aki megtántorodott és legurult az aratógép oldalán. Am a fordulás és a lövés lendületétől a Falcon első tisztje is elvesztette egyensúlyát. A gépezet élesen elfordult, mire az antropoid kétségbeesetten kapott egy merevítővas után – sikerült megragadnia, de közben elejtette nyilvetőjét.

- Csubi! - bömbölte Han és habozás nélkül megindult visszafelé.

Rekkon azonban elkapta vállait és keményen megtartotta.

- Nem tudsz odajutni hozzá! – kiáltotta az arcába könyörgően.

Ez nem volt kérdéses. Mostanra még több BR nyüzsgött a lassan mozduló aratógép körül. A fegyvertelen Csubakka visszanyerte egyensúlyát és rávetette magát a két

megmaradt BR-re, mielőtt azok fedezékbe vonulhattak volna. Egyiket halálos ölelésbe fogta a nyakánál, a másikat pedig megrúgta, mielőtt felemelhette volna fegyverét. Ám annak sikerült megkapaszkodnia a vuki lábában. Erősen markolta, s próbálta lerántani a járműről.

Kék Max most már teljesen uralta az aratógépet. Egy helyben megfordította a monstrot, hogy legázolja a csatárláncban közeledő egész BR osztagot. Békés számítógép lévén, a programozása miatt nem okozhatott kárt semmiféle élőlényben, de úgy gondolta, a jármű elég félelmetes látvány ahhoz, hogy megfutamodásra kényszerítse üldözőiket. Azt ugyanis semmiféle program nem tiltotta meg neki, hogy blöfföljön. Azonban a kombájn primitív érzékelőrendszerével nem látta át a vuki kétségbeejtő helyzetét. A váratlan pördülés kibillentette Csubakkát és a két BR-t az egyensúlyából. Bukfencelve zuhantak alá a szűrős tarlóra. A kashyyykinak sikerült a másik kettőre érkeznie, de így is jókorát estek. Mire a kába antropoid feltápászkodhatott volna, tucatnyi BR sugárvető csöve meredt rá fenyegetően.

Han közben erővel próbált kiszabadulni Rekkon fogásából. Annyira remegett felindulásában, hogy a fogai is összekoccantak tőle. Ez nem lehet igaz! Csubit elfogták!

- Rengetegen vannak! - sziszegte Rekkon. - Esélyed sincs ellenük! Jobb élni, szabadon maradni és később segíteni a vukinak!

Solo erre megperdült és habozás nélkül ráfogta sugárvetőjét a férfira.

- El a kezekkel! Komolyan beszélek!

A tudós látta a szemén, hogy tényleg nem tréfál és hogy képes megölni bárkit, aki közé és Csubakka közé áll. A fekete lapátkezek azonnal lehullottak Han válláról. A koréiai fegyverrel a kézben indult a BR-ek felé, hogy kimentse bajtársát a fogságukból.

Fogalma sem volt róla, Rekkon hogyan ütötte le. Mintha az egész gerincoszlopa meggyulladt volna, vakító bénulás ereszkedett rá. Valószínűleg valamelyik idegre mért ütést a fickó, esetleg egy olyan pontot célzott meg, melynek magasabb a hidrosztatikus értéke. Bárhogy volt is, a pilóta összerogyott, akár egy rongybaba.

Az aratógép – most már sokkal gyorsabban mozogva – nagy körben megkerülte a BR-eket. Azok folyamatosan tüzeltek rá, de egy ilyen hatalmas, ugyanakkor viszonylag egyszerű gépezetet nem könnyű kézfegyverekkel megállítani. A burkolat és a vágólapok jelentéktelenebb részei leváltak a lövések nyomán, a kombájn mégis simán gördült tovább hatalmas gumikerekein. Néhány BR, aki nem tudott elég gyorsan elugrani a sűrű gabonában, eltűnt a gép alatt. Bár Kék Max leállította a gabonavágó forgókéseket, nehogy bajuk essen, valószínűleg igencsak megüthették magukat az alvázban, mert dühösen üvöltöztek, amíg a jármű tovább nem robogott fölöttük.

Max végre észlelte Csubakka helyzetét és úgy mozgatta a gépet, hogy a vukinak legyen esélye felugrani rá. Ám a vukit, akinek végtagjai ernyedten lógtak a hátába kapott kábító lövedékektől, addigra lerohanták a kommandósok és megbilincseltek. Kék Max nem akart rájuk támadni, mert félt, hogy kárt tesz valakiben az esetlen aratógéppel, főként a tehetetlen első tisztben. Ráadásul a BR-ek tüze egyre koncentráltabbá vált. A kis komputer kétségbeesetten kívánta, bár vele lenne Kuka, hogy megmondja neki, mit tegyen. Ő – fiatal szerkezet lévén – nem érezte magát elég operatívnak ahhoz, hogy önállóan eldöntse, ilyen helyzetben mi a teendő.

Mivel más lehetőséget nem látott, alapos elemzés (körülbelül másfél másodperc) után úgy döntött, csatlakozik a többiekhez. Megfordult a dübörgő monstrogrammal, sebességet váltott és veszett robogásba kezdett feléjük.

A tarlón heverő Han csak homályosan érzékelte, hogy Rekkon felnyalabolja és nehézkesen a vállára kapja. Éppen csillagokat látott elhomályosodó szemei előtt. Kis, ezüstös pontocskákat, amik élesen ragyogtak körötte a levegőben. Rég érezte már magát ennyire elgyötörtnek. Ez rosszabb volt, mint az a nagy kocsmái verekedésük a Nar

Shaddaan évekkel ezelőtt. Akkor csak Csubinak köszönhette, hogy nem páholták el alaposan a kártyaparti után csalódott csempész kollégák.

Ahogy Max mellé ért, Rekkon tett pár hatalmas lépést, a levegőbe szökkent és elkapta a kapaszkodót a gép oldalán. Felhúzódkodott a rövid létrán, nyögve lerakta Solót egy keskeny fémlemezre. A koréliainak valahogy sikerült felemelnie erősen szédülő fejét. A döcögő, ugráló gépezet tetejéről látta, amint egy csapat BR fogolyként kíséri barátját az odaérkező újabb rendőrségi suhanók felé.

Han végigkarmolta maga alatt a fémet. Kétségbeesésében már le akart ugrani, hogy visszarohanjon a vukiért. Nem hagyhatja cserben a társát! Rekkon a következő pillanatban rávetette magát, ijesztő erővel és heveséssel szorította le a pilóta karjait.

- Engedj! Az ott a barátom...!

Solo arca eltorzult dühében, miközben a férfi alatt fekvő rángatózott. Majd megőrült kínjában, s nem csupán vérző sebei miatt. Hányszor megbeszéltek már Csubakkával az elmúlt években, hogy bármi történjék is, sosem hagyják cserben egymást. Ha kell, inkább együtt halnak meg, de nem fogják engedni, hogy a másik fogságba essen. Mostanáig sikerült betartaniuk bajtársi esküjüket és minden szorult helyzetből közös erővel vágták ki magukat. De ma – úgy tűnik – másként alakul a helyzet. És a férfi ezt nem tudta elviselni.

Rekkon ismét megrázta, inkább hevesen, mint erőszakosan. Nem volt kedve hosszan a lelkeire beszélni az őrjöngő csempésznek. Menekülniük kellene, nem itt vitatkozni a történten.

- Akkor segíts a barátodon! - ordította zengő basszusú hangján. - Fogd már fel a helyzetet, ember! Meg kell menekülnöd ahhoz, hogy később megmenthesd! Semmire sem mégy, ha mindkettőtök életét eldobod! Ezt ő sem akarná...!

A szorítása végre meglazult. Han azonban ernyedten fekvő maradt, mert sajgó szíve mélyén érezte, hogy Rekkonnak igaza van. Átkozott helyzet! Átkozott BR-ek! A korlátot szorongatta és fátyolos szemmel bámulta tovább Csubakka és a rendőrök összemósódott foltját a távolban.

- Ó, a sztangba...!

Végzetlenül lesütötte szemét, mielőtt könnycseppek gördültek volna le vérmaszatos arcán. A lelke mélyén úgy érezte, épp most veszíti el az egyetlen lényt a világegyetemben, aki számít neki valamit!

- Csubi...!

TIZENHARMADIK FEJEZET

Ahogy utolérte a menekülők sorát, Max lelassította az aratógépet, hogy társai felkapaszkodhassanak rá. Először Kukát érték el, aki minden erőfeszítése dacára messze lemaradt a többiektől. Megkockáztatott egy utolsó, nagy ugrást. Hidraulikája nagyot zizzent. Fémujjai találtak egy kapaszkodót, törzse kongva a gép oldalának csapódott, aztán nehézkesen felhúzódkodott a létrán. Utána Torm következett, aki odalépett a kombájn oldalához és egyetlen merész ugrással felpattant rá. Végül Atuarre és Pakka szálltak fel. A kölyök anyja farkába kapaszkodott és vicsorogva köszöntötte a megfogyatkozott társaságot. Kék Max gázt adott, s a nagy gép elporzott az úrkikötő felé, még mindig maga után vonszolva a félig teli gabonaszállító kocsit.

Rekkon továbbra is leszorítva tartotta Han kezét, de most már csak azért, hogy a szédülő és igen megviseltnek tűnő csempész le ne essen. A szántóföld ugyan simára volt boronálva, de a kombájnt nem arra tervezték, hogy holmi jött-ment potyázók kényelmesen utazhassanak rajta.

- Kapitány, be kell látnod, hogy itt többet nem lehet tenni! Csekély a valószínűsége annak, hogy az Orron III.-on ki tudod szabadítani Csubakkát. És ha már itt tartunk: kétlem, hogy sokáig itt tartanak. Nyilván elviszik kihallgatni, mint a többieket. A célunk most már közös. Szinte biztos, hogy a vukit a Fennhatóság „kiemelt” ellenségeivel együtt fogják bebörtönözni valamelyik tiltott világon. Ott, ahol a mi társainkat is...! Érted...?

Han letörölte a rászáradt vért a homlokáról és ügyetlenül mászni kezdett a karbantartó létrán előre. Bár alig állt a lábán, mégis makacsul küzdött remegő végtagjaival, hogy visszanyerje harckészségét. Most nem omolhat össze. Muszáj összeszednie magát és folytatni a küzdelmet, elvégre még korántsem menekültek meg a bajból.

- Hová mégy? - firtatta Rekkon aggódva.

- Valakinek meg kell mondania Maxnak, merre menjen! – vetette oda a koréiai dühösen.

Az úrkikötőt remekbe készült biztonsági drótkerítés vette körül. Négy méter magas volt, nagy vasbeton oszlopok feszítették ki és halálos feszültségű áram keringett benne. Egy védtelen embernek, egy vadállatnak vagy akár egy terepsiklónak sem lett volna esélye átmenni rajta. Ám az aratógép különleges védelmet kínált a rajta utazóknak, a monstnum nyers erejéről nem is szólva.

- Mindenki kapaszkodjon! - kiáltotta Rekkon. - Álljatok a szigetelt részekre!

A társai – Hant is beleértve – sietve foglalták el helyüket a gépkezelők műanyag pallóin. Max ismét mozgásba lendítette a vágólapokat és az aratógép hangosan zúgva meglódult a védett terület irányába. Átvágott a búzatábla szélén húzódó elvadult sövényen, néhány kisebb bokron, a repteret övező poros földúton, majd belerohant a drótkerítésbe. Éktelen csikorgással sercegett és szikrázott a nagy feszültségű villanyáram az óriás agrár robot körül, kisülések fűzésével koronázva szögletes vágóasztalát. A drótrácsot tíz méter szélességben szétszaggatták a monstnum motollái, ezzel szabaddá vált az út befelé. Az úrkikötőt övező energiamező egy kilométeres szakaszon elenyészett. A gigászi gép kigördült a simára döngölt leszállóterületre, maga után vonszolva a drótkerítés több méteres darabjait, amik rácsavarodtak az elejére és megakasztották a vágópengéit. A betonon súrlódó fém miatt fülsértő volt a csikorgás, Pakka rémülten befogta füleit az idegesítő zajra.

Han feltornázta magát a toronyhoz, lepillantott a vezérlőegységbe ékelt Maxra.

- Be tudod programozni ezt a ládát, hogy nélküled is menjen?

A komputerszonda fotoreceptora körbefordult, rámeredt.

- Épp ilyesmire készítették. De csak egyszerű dolgokat képes megjegyezni, kapitány. Ahhoz képest, hogy gép, meglehetősen ostoba.

Solo számba vette lehetőségeit, feltételezéseit és a biztonsági rendszerekről szerzett speciális ismereteit. Az úrkikötő irányítóközpontjában már vadul kalamolnak a riasztók és a toronyból távcsöves emberek kémlelik a területet. Nincs sok idejük kijátszani a feléjük indított járőrökocsikat.

- A BR-ek meg fogják szállni a kikötő utasrészlegét. Ha minden jól megy, eszükbe se jut, hogy nekünk a teherbárházak is megfelelnek. Ezt a teknőt nyilván figyelni fogják, Max...! Úgy állítsd be, hogy legyen néhány másodpercünk lekászálódni róla a Falcon közelében, aztán irányítsd egyenesen az utaskikötőbe!

Pár másodperccel később odakiáltott a többieknek:

- Végállomás! Mindenki hagyja el a járművet!

Kék Max felől halk zümmögés, sípolás és kattogás jelezte, hogy a kis készülék munkálkodik. Néhány idegesítően hosszú pillanattal később büszkén jelentette:

- Kész, kapitány! Ideje távoznunk...!

Lekapcsolta magát az aratógép vezérlőberendezéséről. Han lenyúlt, kihúzta a konnektorból, ahová még Csubakka dugta be és kiemelte a fülkéből. Max fejrészére

hordozószíjat rögzítettek, ennél fogva emelte fel, hogy a vállára akassza.

Mire leugrott a gépről, Rekkon és a többiek már a vasbeton dokkolóállványzat előtt toporogva várták. Mindannyian hátraléptek, amint az aratógép ismét mozgásba lendült, kissé elfordult és eldübörgött két bárkasor között.

Han már a kombájnról kiszúrta a közelben várakozó csali hajótestet, mely a Falcont rejtette magában. Elülső részénél azonban egy sokkarú droid irányította gabona elevátor működött zúgva, kattogva. Ömlesztett búzát rakodott át a mellette sorakozó teherautókról a szállítóhajó gyomrába. Még ez is! A kikötői irányítás nem tétlenkedett, amíg ők oda voltak. Elkezdték feltölteni a robothajót szemes terménnyel. A koréliei elfojtott egy szitkot és Kék Maxot hátranyújtotta Kukának. Aztán hanyatt-homlok rohant szeretett hajója felé. A többiek követték, ahogy a lábuk bírta.

A sebtében kialakított külső fedélzeti nyílás természetesen nem volt lezárva. Biztos a fertőtlenítő brigád hagyta úgy, hogy kiszellőzzön belőle a rágcsálók és rovarokat elpusztító ideggáz. Han ingerülten félretolta a vaskos fémajtót, majd odasietett az YT-1300-as leengedve hagyott rámpájához és kinyitotta a belső fedélzeti nyílást. Belépett a csészealjba és stukkerét maga elé tartva körbeszimatolt a sötétben. A Millennium Falconon láthatóan minden rendben volt, eltekintve az irtógáz alig érezhető, fanyar illatától. Nem úgy nézett ki, mintha a fertőtlenítő csapatot picit is érdekelte volna, miféle második hajótest búvik meg a gabonaszállító törzsében. Főként, mert ostoba droidokat alkalmaztak a takarékos Fennhatóságiak erre a munkára is.

Egyenesen a pilótafülkébe rohant, ahol tenyerével a konzolra csapva működésbe hozta a vezérlőszerkezetet, s közben hátraüvöltött a társainak:

- Rekkon! Szólj, ha mindenki a fedélzeten van! Vigyázzatok a családi ékszereitekre! Pillanatokon belül elpályázunk innét!

Feltette fejhallgatóját, s nem bajlódott a szokásos start-protokollal. Pokolba az előmelegítést is! Vészindítás! Azonnal maximális meghajtásra kapcsolta a szállítóegység hajtóműveit, s forrón remélte, hogy nem robban fel, nem hull darabjaira felszállás közben az egész ócskavasrakás.

Menekülési tervét a bürokrácia galaxis szerte ismert természetére alapozta. Valahol a bolygót övező űrben nyilván több fennhatósági hadihajó kering, utasításokra várva. Az őket üldöző felszíni BR csapatok vezetője most próbálja rádión elmagyarázni a fővárosban tanakodó feletteseinek, hogy mi történik idekint, a kikötőnél. Azok értesítik a Biztonsági Rendőrség ügyeletes parancsnokát, aki átadja a jelentéseket a flotta irányítóisztjeinek, hogy lépjenek kapcsolatba a cirkáló kapitányokkal. Ők szintén elvégzik a maguk helyzetelemzését és miután rájönnek a rengeteg eszükkel, hogy valakik épp szökni készülnek az Orron III.-ról, az űrkikötő fölé rendelik az összes bevethető egységüket. Mivel a parancsláncolat meglehetősen hosszú, a Falcon esélyei jónak mondhatók.

Han felhúzta pilótakesztyűjét vérmaszatos kezére. Erős hiányérzettel küszködve, sietve végezte el a vészindításhoz szükséges minimális előkészületeket. Megszokta már, hogy mindezt kettesben csinálja Csubakkával. A felszállás minden mozzanata tükrözte barátja fájó hiányát.

Végül ellenőrizte a gabonaszállító bárka ideiglenesen ide átkötött műszereit is egy külön hordozható panelen, ami a jobb hátsó ülésen hevert és egy vaskos kábelköteggel kapcsolódott a Falcon középső konzoljához. Aztán hosszan szitkozódni kezdett az önsúlymérő adatai láttán, amint a jármű lebegni kezdett, elszakadva a talajtól. Közben Kuka lépett a pilótafülkébe, remélve, hogy segíthet a korélieinak a startnál.

- Hátról minden rendben! A zsilipet bezártam, az utasok most szíjazzák be magukat...! Mi a baj, kapitány?

- Ez az átkozott bárka a baj! Valami buzgó fennhatósági tisztviselő már feltöltötte az elülső rakterét! Orr nehezek vagyunk...!

A műszerek tanúsága szerint csaknem kétezer tonna gabona dagadozott a teherjármű gyomrában. Még jó, hogy a gépek nem tudták befejezni ilyen rövid idő alatt a feltöltést, különben most húszezer tonnával lennének súlyosabbak. Han gondolatban búcsút intett eredeti tervének, a villámgyors felröppenésnek. Ekkora teherrel nem lehet meredeken emelkedni, mert átszakadnak a válaszfalak és az elmozduló rakomány a pusztulásba ránthatja mindkét űrhajót.

- De uram...! - ámuldozott a BLX-5-ös a maga vontatott módján. - Nem tudja kiüríteni a rakteret?

- Az percekig tartana az alsó kieresztő nyílásokon keresztül, amiknek a vezérlését Jessa emberei elfelejtették bekötni ide! Csak a felső fedlapokat tudom nyitni-zárni innen! De most nincs időm ilyesmivel vacakolni! Fontosabb, hogy épségben átjussak a kikötő védművein...! És lehet, hogy egy-két járőrhajót is le kell ráznom útközben! A gabonaszállító legalább egy darabig megvéd minket a közvetlen találatoktól...! - a férfi megfordult és harsányan kikiáltott a folyosóra: - Rekkon! Menjetek a fegyvertornyokba! Mindjárt repülünk!

Szükség esetén a pilótafülkéből is vezérelhette volna a hajó hasára és tetejére szerelt lézerágyúkat, de a távirányítás sosem pótolhat egy készenlétben álló hús-vér tüzért. Amint lerobbantotta a csészealjra a bárka héjazatát, a most még fedett lövegek szabaddá válnak és forró meglepetésben részesíthetik az üldözőiket.

- Köldökzinórokat be! - förmedt a droidra. - Öt másodperc múlva start!

Bosszantotta, hogy a nagy hajó motorja sokkal lassabban melegszik fel, mint az öreglányé. Az irányítótoronyból időközben észlelték, hogy egy bárka felszálláshoz készülődik. Naivul úgy vélték, meghibásodott a robotpilótája és a start leállítását parancsolták neki. Han utasítására a bárka komputere olyan válaszok sugárzásába kezdett, mintha megkapta volna a felszállási engedélyt.

Az irányítás erre megismételte a maradásra felszólító parancsot abban a meggyőződésben, hogy komputerhibáról vagy más efféléről lehet szó... Solo pedig élt az alkalommal és teljesen felpörgette a motorokat. A bárka megmoccant és lustán mozdulva előbukkant a betonteknőből, akár egy óriási, hasas bálna. Félresodorta a leszállóállványzatot, a még mindig működő gabona elevátort és egy búzával teli teherautót, megállíthatatlanul lebegve előre a kifutó felé az intenzíven zümmögő repulzorain. A dokkot felügyelő biztonsági rendszerek persze riadót vertek, éktelen szirénázásba kezdve a balesetveszély miatt, de semmi más nem történt. Szerencsére csak rakodó droidok voltak a közelben.

A koréliei minden további okvetlenkedést figyelmen kívül hagyott. Erősen hátravonta a kormányművet, nem törődve a kintről beszűrődő éktelen csikorgással, ahogy a robothajó alja végigkaristolta a dokk oldalát. Végül is nem az övé ez az ócskaság. A lényeg, hogy a benne lapuló öreglány ne sérüljön. Majd megkésve behúzta a leszállótámokat és módosított kicsit a haladási irányon.

Ahogy lassan emelkedtek, nőtt a látóterük is. Han fél szemmel az elhagyott aratógépet figyelte, mely félúton járt a hatalmas teherkikötő túlsó vége felé, reptéri rohamkocsiktól, rendőrségi suhanóktól és önjáró tűzérési fegyverektől körülvéve. Félig-meddig szétlőttek már, mégis gépiesen engedelmeskedett az előre beállított programnak, s próbált továbbhaladni távoli célja felé.

A ráirányított energiaágyúk sorra tüzet nyitottak, ökölnyi lyukakat ütve a kombájn testébe. Végül széttroncsolták az alvázának nagy részét. A BR-ek már nem törődtek azzal, ejtenek-e foglyokat vagy sem. Az aratógép motorblokkjából hirtelen tűzlabda szökött a magasba. A gép akkora robbanással szakadt ketté, hogy a légnyomás a mellette szaladó BR-eket is hanyatt lökte, akik sikertelenül próbáltak fölkapaszkodni rá.

- Szép munka volt, fiúk! - dünnyögte a kapitány elégedetten és gyorsan körbepillantott

a műszerein.

Fölöttük elvileg szabad az ég, a radar nem jelzett más hajókat a közelükben, amik esetleg az útjukba keveredhetnének. Szerencsés percet választottak a köszönés nélküli távozásra. De a műsornak még koránt sincs vége!

Mostanra nyilván rájöttek a kikötői forgalomirányítók, hogy a kombájn és az elszabadult gabonaszállító bárka között egyértelmű logikai kapcsolat van. Ha valamelyik ügyeletesnek eszébe jut aktiválni a kozmodrómot védő energiapajzsot, a területre boruló láthatatlan kupola alá beszorulnak, mint légy az üvegbe. Han még sosem ütközött űrhajóval légoltalmi erőternek, de a Caridai Birodalmi Katonai Akadémián volt egy oktatója, aki sikeresen túlélte egy ilyen balesetet a Klón háborúban. Csupán a vadászgépét veszítette el, meg a bal lábát térdtől lefelé, a rosszul sikerült katapultálás mellékhatásaként.

Ha véletlenül bekövetkezne ez a helyzet, kevés esélyük marad a túlélésre. Még ha nem is zuhan le a bárka, teljesen összeroncsolódott orral, akkor is bajban lesznek. Egy tisztességesebb energiapajzsot űrhajóval áttörni gyakorlatilag lehetetlen. Elvileg szétlőhetné a kikötő mértani középpontjában magasodó pajzsgenerátor antennáját, de ahhoz előbb ki kéne szabadítani a Falcont az álcahajóból. Aztán leküzdeni a több tucat nehéz légvédelmi ágyút a környéken, majd jöhetnek a bulira idecsődülő elfogóvadászok, néhány ágyúnaszád és ki tudja még mi minden, amit a fennhatósági flotta fel tud vonultatni ellenük.

Szerencsére az ügyeletes személyzet nem állt éppen a helyzet magaslatán, mert az erőternek nyoma sem látszott a műszereken. Az űrkikötő védművei simán kiengedték a robothajót, nem tartva veszélyesnek az engedély nélküli távozását. Talán mert úgy vélték, ha műszaki hiba miatt lezuhan az elszabadult jármű, inkább a búzamezőre essen, mintsem valamelyik dokkra vagy raktáépületre. Amint elhagyták az energiapajzs valószínűsíthető vonalát, Han megkönnyebbülten fellélegzett.

- Megy ez, mint az olajozott nyári villám! - kacsintott a háta mögött ácsorgó Kukára, aki érdeklődve bámult kifelé az alant tovasuhanó tájra.

Ahogy a bárka – rakománya súlyától lomhán – egyre magasabbra emelkedett, Han meglátta azt a helyet is, ahol Csubakka fogságba esett. Hatósági járművek gyülekeztek a légikocsi roncsa mellett. A koréliei nem tudta megállapítani, a társa ott van-e még vagy már elvitték. A tarló úgy hemzsegett a Biztonsági Rendőrség embereitől, mintha valami járvány sújtotta volna az aranyló búzamezőt. A kommandósok rejtőzködők után kutattak a táblában. Solo elhúzta száját, s erős kísértést érzett, hogy odapörköljön nekik a pilótafülke alá beépített Ax-108-as terepszaggató ütegével. De akkor elárulná magát és a kikötőt védő légoltalmi ágyúk azonnal ráfordulnának, hogy lerobbantsák az égről. Rekkonnak sajnos igaza volt – ha visszamennek, mostanra biztosan végük.

A bárka hirtelen erősen megrázkódott. A Falcon utasai úgy érezték, mintha valaki galléron ragadta és megrángatta volna őket. Han rosszat sejtve felkapcsolta a hátsó képernyőket. A mellette kapaszkodó Kuka majdnem elesett. Úgy döntött, inkább leül a bal hátsó székbe és megkérdezte, mi a baj. Han figyelemre sem méltatta. Nem volt ideje magyarázkodni.

Az űrkikötőt védő turbólézerágyúk mégiscsak működésbe léptek, jócskán elkésve és próbálták eltalálni a gabonaszállító hajtóműveit, hogy megállásra kényszerítsék. Szerencsére már elhúztak a kozmodróm fölül, alacsony szögben emelkedve, így hamar kikerültek a lövegek hatósugarából. Viszont a robothajó egyik motorja köhögni kezdett és leállt. Tűzjelző villant a konzolon: az automata oltórendszer habbal árasztotta el a fekete füstöt eregető ionhajtóművet. Sebj, maradt még két másik, gondolta fogcsikorgatva a pilóta. Ilyen kis teherrel simán fel tudnak vergődni orbitális pályára. De a nagy bárka hiperhajtóműve tönkrement, úgyhogy a búzát mindenképpen itt kell hagyniuk a nyomukban loholó fennhatósági pribékeknek. Úgysem akartam kenyeret sütni a buli után,

morfondírozott Han a helyzetüket mérlegelve.

Átmenetileg biztonságban voltak, de amint kilépnek az atmoszférából, ennek vége. A radaron máris több pont látszott tág körben felettük, ahogy igyekeztek az általuk követett útvonalra állni. Járórhajók és elfogóvadászok voltak, orbitális pályákon. Ráadásul az űrkikötőből is felküldtek utánuk négy IRD-t a túlbuzgó irányítók, amik egy perc alatt utolérték őket és figyelmeztető lövésekkel próbálták megállásra bírni a robothajót. Mintha jobb belátásra kényszeríthetnék ezzel az ostoba gépet és a fedélzetén bujkáló szökevényeket. Solo azonban nem miattuk aggódott, hanem egy sokkal erősebb jel miatt, ami a hátuk mögött, alig száz kilométeres magasságban villogott a képernyőn.

Egy hatalmas hadihajó szökkent ugyanarra a transzpoláris pályára, amelyet ő és Csubakka választottak még a landolás előtt, ha gyorsan kellene felkötni a nyúlcipőt. Alacsony orbitális pályáról jött lefelé, óriási légörvényeket kavarva maga mögött a felső atmoszférában. A parancsnoka nem sokat tévővázott, nyílegyenesen vezette feléjük a harci egységet, ami messze a legveszedelmesebbnek látszott mind közül.

Még Rekkon sem mérte fel helyesen, milyen fokú biztonságra törekedett a Fennhatóság az Orron III.-on! Igazi monstrum követte a lassú tehergépet rendíthetetlenül. A hajóazonosító számítógép szerint egy régi, Invincible-osztályú csatahajó volt az. Több mint kétezer méter hosszú, hengeres testű szörnyeteg, telepakolva masszív lövegtornyokkal, rakétakilövőkkal, vonósugár kibocsátókkal és pajzsgenerátorokkal. Valóságos acélhegy, ami több századnyi vadászgépet szállít a hangárjában. Egy pillanattal később megállásra szólította fel a menekülőket minden kommunikációs csatornán, ugyanakkor azonosította magát: Shannador's Revenge.

Mivel Hannak eszében sem volt bájcsevegni az üldözőjével, a csatahajó Mankvim-814-es vadászgépeket indított az oldalán megnyíló dokkjából, amik szép szabályos alakzatban vetették magukat a szökevények után, mintha légi parádén lennének. Aztán ahelyett, hogy tüzelni kezdtek volna rájuk, új parancsot kapva inkább félreálltak, két oldalról kísérve a hasas teherszállítót fel az űrbe az IRD-kkel együtt. Az óriás egy perccel később lecsapott vonósugaraival a renitens bárkára, amint kiléptek az atmoszférából és elég közel kerültek egymáshoz. Ettől persze rögtön lelassultak, hiába kapcsolta a koréiai határterhelésre a megmaradt hajtóműveket. A gravitációs nyaláb meglepően erősnek bizonyult, így nem tudta kiszakítani gépét a fogságából. Ehhez képest azt a könnyűcirkálót, amivel nemrég összefutottak a Duroonon, szinte gyerekjáték volt lerázni – vélte a pilóta komoran.

- Vége a misének! – jegyezte meg halkan, a radarképernyőn szaporodó ellenséges járműveket számolgatva rosszkedvűen. - Egy biztos! Sose üldöztek még ilyen sokan!

Ahogy az várható volt, egy kisebb flottára való hadihajó futott össze körülöttük. A többségük máris lőtávolságra ért, de nem tüzeltek, a Shannador's Revengere bízva az elfogást. Úgy néz ki, muszáj lesz harcolniuk a szabadságukért. A védőpajzsok szögét maximális hárítószögbe állította, hogy a lehető legjobb hatásfokon működjenek. Amint kiszabadítja hajóját a gabonaszállítóból, a két oldalt haladó vadászgépek azonnal meg fogják sorozni őket.

Persze a csatahajó kapitánya sem fog tétlenkedni közben. Az ő fegyverzete húsz Falcon megsemmisítéséhez is elegendőnek rémlik első pillantásra. Han bekapcsolta a belső hírközlőt, hogy megörvendeztesse hátul kapaszkodó társait némi helyzetismertetéssel.

- Figyelem! Ezt a rázkódást egy vonósugár okozza! Mindenki őrizze meg a nyugalma! A helyzetünk rövidesen válságosra fordul!

Jobb, ha imádkozunk, tette hozzá magában. Nem akarta, hogy élve fogják el. Ha választhat, inkább derékba törí néhány BR szépen induló karrierjét és stílusosan távozik az élők sorából.

A gabonaszállító törzséből fojtott robbanások hallatszottak, s a tatra szerelt kamerák

képén jól látszott, hogy fémdarabok szakadnak le a vázról. Tartó- és merevítőgerendák voltak, meg néhány burkolólap. A nagy bárka felépítményének külső rétegei engedtek az erőszaknak, s leváltak a megviselt hajótörzsről, ahogy a vonósugár kitepte és visszafelé húzta őket a Shannador's Revenge felé. Ha az üldözőjük így folytatja, darabokra tépi az álcahajót, mielőtt elérhetnék a hiperűr ugráshoz szükséges távolságot a planétától.

Han ebből azonnal tudta, ideje cselekedni. Végre kiléptek a ritka felső légkörből és nyílegyenesen vágattak a mélyűr felé. Úgy döntött, kihasználja a rendelkezésére álló eszközöket. A tétek már a kártyaasztalon voltak, most ideje blöffölni kicsit, mielőtt kiterítené a lapjait.

Az Invincible-osztályú behemót már csak két kilométernyire volt mögöttük és masszív törzse feltartóztathatatlanul közeledett hozzájuk, ahogy visszatartotta vonósugaraival a menekülni próbáló járművet. Még egy perc és följük ér. Solo hátranyúlva keze ügyébe kaparintotta a Jessa emberei által összetákolt kis vezérlőpultot, ahonnan a csalihajó legtöbb funkcióját irányíthatta. A közepső konzolra tette a panelt, megragadta a raktérajtók védősapkával takart kapcsolóit és bőszen hátrakiáltott:

- Mindenki kapaszkodjon! Meglépünk...!

Bal kezével hirtelen a gyomráig húzta a botkormányt, hogy felemelje a bárka orrát, a tetejét fordítva a csatahajó felé. Közben kinyitotta a felső nyílásokat, mire kétezer tonna gabona ömlött a Shannador's Revenge vonósugarába pillanatok alatt. A sok milliárdnyi apró búzaszem a fémóriás felé suhant, lágyan szétterülve legyező alakban, mint egy üstökös uszálya. Teljesen elfedte a gravitációs mezőt, amely a vezérlő automatika hibás döntése miatt azonnal átfókuszálódott a felhőre, próbálva egyben tartani azt. A hirtelen gyorsulás az ülésbe préselte a menekülőket, ahogy a terhétől és a vonósugártól megszabadult bárka végre előrelódult.

A hadihajót teljesen beborította, érzékelőit megzavarta a váratlan gabonaáradat. Han fél szemét ellenfelén tartva látta, hogy a Shannador's Revenge gyors ütemben szeli át a búzatengert és annak ellenére, hogy átmenetileg nem látja ellenfelét, sebesen közeledik. Vonósugara még mindig a kidobott rakományt és a korábban levált burkolóelemeket tartotta. A kezelőszemélyzete úgy látszik nem volt felkészülve az efféle csempésztrükkökre, mert túl lassan reagáltak. Solo kíváncsi volt, vajon mikor ad ki a kapitány tűzparancsot. A csatahajó már jócskán lőtávolon belül volt, igaz a lézerágyúk sugarai csak erősen szóródva tudtak volna áthatolni a búzafelhőn, hogy farba pörköljék az űrbe okádó ikerhajót.

A koréliainak egyetlen lehetősége maradt csupán, mielőtt érzékeny búcsút intene felbőszített üldözőiknek. Megnyomta a szükséges gombokat, s lekapcsolta a bárka meghajtását. Majd ugyanazzal a mozdulattal meghúzta a vészfogantyút is; másik keze a Millennium Falcon főhajtóművének vezérlőpultja fölé emelkedett. Az öreglány már régen készen állt a szökésre, ugrásra kész békaként lapulva fölöslegessé váló rejtekhelyén.

A nagy bárka törzse megremegett. Az úrszerelvény sokat veszített sebességéből, miközben roppanások visszhangzottak a hajó és az azt körülvevő váz teljes hosszában. A Falcont rejtő hitvány fémburok végre darabjaira hullt. A másodperc egy törtrészával később a csempészgép hajtóművei feldübörögtek, kék tűzük kiszakította a kisebb szerkezetet a leváló burkolat börtönéből, s végzett a biztonsági reteszelés maradványával is.

Han ugyanarra a röppályára vitte a Falcont, ahol eddig haladt. Úgy manőverezett, hogy a kiürült héj közte és a fennhatósági hadihajó közt maradjon. A Shannador's Revenge megzavart műszerei képtelenek voltak érzékelni a bárka hüvelyének hirtelen lassulását. A hadihajó kapitánya épp akkor adott parancsot a vektorváltásra, mikor óriási sebességgel belerohantak a tehetetlenül sodródó fémtömegbe. A fennhatósági flotta büszkeségének előlő védőernyői fellángoltak, a rázkódáscsökkentők az ütközés pillanatában azonnal bekapcsoltak. Az óriás iszonyatos lendületével szabályosan kettészelte a lebegő

hajóburkot, ám maga is komoly sérüléseket szenvedett közben. Elülső szenzorai teljesen tönkrementek; folyosóinak hosszában csak úgy harsogtak a vészriadók és a kárjelentések. A belső zsilipajtók automatikusan csukódtak, hogy a törzs repedésein kifelé tóduló levegőből minél többet tartsanak vissza. Üldözésről ezek után szó sem lehetett többé.

A Millennium Falcon nyílegyenesen folytatta útját és fél perccel később sikerült kivergődnie a bolygó gravitációs mezejéből. Az üldöző vadászgépek ugyan heves lézertűzzel árasztották el a menekülő csempészhajót, de annak védőpajzsai elég erősek voltak ahhoz, hogy az első másodpercekben kitartsanak ellenük. Ráadásul a csészealj tetején és alján meredező Dennia-lövegek sorozatai kitérésre kényszerítették őket. Az egyik Mankvim lángolva darabokra esett egy közvetlen találattól, roncsai pörögve eltűntek a kozmosz sötétjében. A többi vadászgép ezt látva szétspriccelt, nem óhajtva áldozatul esni a heves elhárítótűznek.

A bizonyosság, hogy alaposan orrba nyomta a hadihajót és szinte reménytelen helyzetből vágta ki magát, mégsem derítette fel Han Solót. Sőt, nem javított sanyarú kedélyállapotán az a tudat sem, hogy a biztonságot jelentő hiperűr hamarosan mindannyiukat befogadja. Elméjét egyetlen, elviselhetetlen gondolat töltötte be: barátja és bajtársa a Fennhatóság szektor kopóinak fogságába esett.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Amikor a csillagok végtelen fénysávokká mosódtak össze, s a Falcon átlépett a hipertérbe, Han összeroskadtt ülésében és hosszú percekig csak arra tudott gondolni, kábán bámulva a műszerekre, hogy nem is emlékszik, mikor repült utoljára a vuki nélkül. Nyomasztó érzésnek találta, sehogy sem tudott megbarátkozni vele. Rekkonnak igaza volt a menekülés szükségességével kapcsolatban – a koréliai ennek dacára úgy érezte, cserben hagyta Csubakkát.

Tudta azonban azt is, hogy a drága időt sajnálkozásra vesztegetni bűn. Levette fejhallgatóját, kikászálódott az ülésből. Beszélnie kell Rekkonnal. A némán bámuló Kukára ügyet sem vetve megindult az utastér felé.

Már a folyosón megérezte, hogy valami nincs rendjén. Átható ózonillat terjengett a levegőben: a fegyverből kicsapó energiasugár hagy maga után ilyen molekulákat.

- Rekkon...!

Han odaugrott a játékasztalra roskadt tudóshoz. A nagydarab embert hátulról lőtték le, egy minimális energiára állított, keskeny sugárnyalábú lézerrel. A lövés zaja valószínűleg nem hallatszott ki a helyiségből. A játékasztalon, Rekkon teteme alatt egy adattábla hevert, amit a szemközti ládák egyikéből emelhetett ki a felszállás során. Mellette megolvadt fémmassza látszott, az adatközpontból elhozott lemez maradványa. A férfi valószínűleg azonnal meghalt; közvetlen közélről érte a találat.

A koréliai a technikai állomás előtti forgószéknek támaszkodott, égő szemét dörzsölgetve. Halvány gőze sem volt arról, mitévő legyen. Egyedül Rekkon segíthette volna hozzá, hogy megmentse Csubakkát és kiutat találjon ebből a kelepceből. Most, hogy a fickó elhunyt, a nehezen szerzett adatok is megsemmisültek. És holtbiztos, hogy legalább egy áruló van a fedélzeten. Solo kevésszer érezte magát ennyire magányosnak életében. Pisztolyát szorongatta, de a társalgóban és a folyosón egy lelket sem látott.

Zörgés hallatszott a függőleges összekötő alagút vaslétrája felől. Han odaszökkent, kibiztosítva stukkerét. Torm igyekezett visszafelé a Falcon hasi lövegtornyából. Kidugta vörös üstökű fejét – s egy DL-44-es feketén ásító csövével nézett farkasszemet.

- Add csak át a pisztolyodat, Torm! Tartsd a jobb kezedet a kapaszkodón és tedd

ugyanazt a ballal is...! Nyugi! Ne kövess el hibát! Az utolsó lenne!

Miután megkapta a CR-2-es fegyvert, a koréliei megengedte, hogy Dadeferon felmásson, aztán lecsatoltatta vele a derékszíját. Fél kézzel gyorsan megmotozta, de nem talált nála más veszedelmes eszközt. Intett neki, hogy üljön le a társalgóban, majd átkiáltott az aknán Atuarrenak, hogy jöjjön le ő is. Szemét egy pillanatra sem vette le Tormról. A fickó döbbenten meredt a tudós holttestére.

- Hol a nő kölyke? - kérdezte Han csendesen.

A vörös hajú kelletlenül vállat vont.

- Rekkon elküldte Pakkát, hogy keressen valahol egy elsősegélycsomagot. Nem te voltál az egyetlen, aki megsérült útközben. A kölyök elment kutatni. Gondolom, amikor azt üvöltötted, hogy mindenki maradjon a helyén és kapaszkodjon, ő is engedelmeskedett... - visszapillantott Rekkonra, mintha nem akarná elfogadni parancsnoka halálának tényét. - Ki tette ezt, Solo? Te?

- Nem. És a potenciális elkövetők száma igen csekély.

Meghallotta Atuarre könnyű lépteinek neszét a létrafokokon. Ráfogta fegyverét, miközben a macskanő mit sem sejtve lemászott a helyiségbe. A trianii arcvonásai megveszekedett gyűlöletről árulkodtak, amint szembekerült a sugárvető harapósabbik végével.

- Hé...! Fegyvert merészelsz fogni rám?!

- Hallgass, némbér! Dobd ide a pisztolyodat, de óvatosan! Aztán lépj ki az aknából és csatold le az övedet! Valaki megölte Rekkont. Ugyanúgy tehetted te is, mint bárki más. Tehát ne szórakozz velem – semmit nem mondok kétszer!

A nő szeme tágra nyílt a döbbenettől. Úgy tűnt, a tudós halálának híre elpárologtatta dühét. De hogyan tudom eldönteni, tényleg így érez-e vagy csak színlel? - tépelődött Solo bizonytalanul, miközben lefegyverezte a trianiit. Elvégre nem ismerte a macskák mimikáját. A társalgóban megállva foglyaival szemben nem érzett mást, csak elkeseredett aggodalmat, no meg a sebei sajgását. Ettől legalább a saját zavarodottsága csillapult valamelyest. Muszáj észnél lennie, különben az áruló vele is végezni fog, amint lehetőséget kap rá.

Ütemes dobbanások jelezték a folyosón, hogy Kuka érkezik a pilótafülkéből. Han oda sem fordult addig, míg meg nem hallotta a hangját:

- Kapitány!

Fürgén megperdült, féltérdre ereszkedett és odakapta sugárvetőjét. A folyosó közepén ott kuporgott a kölyök, apró pisztollyal az egyik, elsősegélycsomaggal a másik mancsában. Kétségbeesettnek tűnt.

- Azt hiszi, hogy bántani akarsz! - acsargott Atuarre és ösztönösen a kölyke felé lépett.

Solo ráfogta sugárvetőjét a nöstényre és zordan a kölyökre pillantott.

- Szólj neki, hogy dobja el és jöjjön ide hozzád! Gyerünk!

A macskanő engedelmeskedett. A kölyök tágra nyílt szemmel nézett anyjára, Hanra majd ismét az anyjára. Ő sem ellenkezett. Az elkobzott fegyverek az egyik hajósládába kerültek, aminek fedelét gondosan lezárta a koréliei a biztonság kedvéért. Aztán szembefordult a játékasztalhoz ültetett utasaival, még mindig rájuk szegezve DL-44-esét.

Torm elvette az elsősegélycsomagot a kölyöktől, segítőkészen odanyújtotta Hannak. A kapitány – mindegyre szemmel tartva foglyait – leült a technikai állomás előtti forgószékbe és ölébe ejtve felnyitotta a csomagot szabad kezével. Az érzéstelenítő pneumatikus csövét a homlokához nyomta és odaspriccelt egy keveset a sárgás folyadékból, azután az egészet letörölte egy fertőtlenítőpárnával. Később majd rendszeren ellátja sebeit a hálókabinban egy tükör segítségével, de momentán nem szabad tovább kényeztetnie megviselt ábrázatát.

Ennyit az időhúzásról. Most már bele kell vágnom...

Lerakta a csomagot a műszerpultra és szembefordult Tormmal, Atuarrral és Pakkával. Gondolatai egymást kergették. Hogyan állapítsa meg, ki tette? Mindegyiküknek volt fegyvere és alkalmuk is rá. Vagy Pakka tért vissza a keresgélésből vagy valaki más hagyta el a helyét a gyilkosság idejére. Han szinte már bánta, hogy nem csapott össze a Shannador's Revengevel. Akkor legalább tudná, melyik lövegét nem kezelték egy ideig.

Atuarre és Torm gyanakvó pillantásokat vetettek egymásra.

- Rekkontól tudom – közölte Dadeferon -, hogy téged és a kölyköt a szándéka ellenére hozott magával az adatközpontba. Azért, mert mindenáron jönni akartatok...!

- Engem? - rikoltott fel a nő élesen. - És téged?

Solóhoz fordult, harciasan villogó szemmel méregetve a férfit.

- Vagy ha már itt tartunk, mi a helyzet veled?

A kérdése megdöbbenette a kapitányt.

- Nővérekem, ha nem emlékeznél, én vakartalak ki a trágyából az imént! Mindamellett, hogy lettem volna képes egyszerre felszállni és ugyanakkor lelőni Rekkont? Ráadásul Kuka is velem volt.

Han reszkető kézzel ismét a segélycsomagban kotorászott. Miközben gondolatai vadul kavargtak, szintetikus húsflastromot húzott elő és a sebére tapasztotta. Nem volt erőssége az elsősegélynyújtás, így most bánhatta, hogy nem vett korábban a fedélzetre egy rendes orvos robotot.

- Felszállhattál komputervezérléssel is! Vagy megölhetted azelőtt, hogy én felmásztam ide! – dünyögte Torm vádló tekintettel. - És mióta jó egy droid tanúskodása? Te fogsz rám fegyvert, barátocskám?

Han félretolta az elsősegélycsomagot és a stukkerét meglóbálva felmordult.

- Mondok én neked valamit! Mindhárman egymáson fogjátok tartani a szemeteket és kizárólag nálam lesz fegyver! Ha valaki csúnyán néz rám, az lesz az utolsó pillantása! Így sportszerű, nem igaz?

Atuarre a játékasztalra boruló hullához ért, szomorúan megsimogatva izmos vállát.

- Segíték elvinni Rekkont.

- El a kezekkel! - kiáltotta Torm indulatosan. - Te ölted meg vagy a kölyköt, de az is lehet, hogy ketten együtt...!

A hatalmas teremű, vörös hajú férfi az öklét rázta feléjük. Atuarre és Pakka visszavicsorogtak rá, tüéles fogait mutogatva. Han azonban hamar lehűtötte őket. Odaintett a sugárvetővel a triónak és feltápáskodott székéről.

- Mindenki nyugodjon meg! Majd én elviszem Rekkont! Kuka segíteni fog! Ti hárman menjetek át az elülső raktérbe azon az ajtón!

Rájuk emelte fegyverét és elfojtotta tiltakozásukat. Először Torm indult el, a két trianii szabódva követte. Ők csak egymásban bíztak, érthető okokból. Han félreállt, míg utasai átmentek a félig üres raktárhelyiségbe az utastérben felhalmozott ládák és hordók között.

- Ha valaki hívatlanul dugja ki a képét, kénytelen leszek azt gondolni, hogy engem akar elkapni és szó nélkül megpörkölöm! Ha valakinek baja esik odabent, bárki marad is életben, kérdések nélkül kivágom az úrbe!

Azzal rájuk zárta az ajtót és otthagya őket, oldaltokjába csúsztatva stukkerét. Az előtérben Kuka várakozott csendesen. Kék Maxot az előbb kivette mellkasából és a technikai állomás pultjára helyezte. Mindkét droid az eseményeken rágódott, a krimibeillő helyzet megoldását számítgatva. Han a kihűlő tetemet méregette rosszkedvűen.

- Nos, Rekkon! Te minden tőled telhetőt megtettél, de nem sokra jutottál, mi? És most az egész az én ölembé zúdítottad. A társam fogságba került, a fedélzeten meg egy gyilkos van. Nem voltál rossz ember, öregem, de kívánom, bár sose találkoztunk volna! - megragadta az egyik súlyos kart és megrántotta a testet. - Kuka, fogd a túloldalon; nem éppen pihekönyű!

Aztán észrevett valami macskakaparást az asztallapon.

- Ez meg mi...?!

Ügyetlenül félretolta Rekkon testét és szemügyre vette a ceruzával lejegyzett szavakat, melyeket eddig eltakart a halott férfi karja. Az írást nehéz volt elolvasni: egy fájdalomtól elgyötört ember keze rőttá oda a szavakat, sietve és erőtlenül. A koréliei ide-oda forgatta fejét, próbálva hangosan kibetűzni az üzenetet:

- Csillag...mi? Csillagvég...! Mytus VII...?

Letérdelt és hamarosan megtalálta Rekkon véráztatta ceruzáját a padlón a játékasztal lábánál. A haldokló férfinak utolsó erejével sikerült lejegyeznie az üzenetet, amit a komputerből megtudott. Még az elmúlás árnyékában sem adta fel a küzdelmet.

- Szegény hülye! – motyogta Solo keserűen. - Vajon kinek próbált üzenni?

- Önnek, kapitány! – felelte Kuka automatikusan.

Han odafordult meglepetésében.

- Mit mondtál?

- Rekkon önnek üzent, uram. A seb arra utal, hogy lesből lőtték le, következésképp felettebb valószínű, hogy nem látta a tettest. Az egyetlen élő egyén, akiben megbízhatott a hajón, ön volt, kapitány úr. Logikusan feltételezhettem, hogy jelen lesz, amikor a testét elmozdítják. Ily módon biztosította, hogy az információ eljusson önhöz.

Han hosszasan meredt a kék ruhás tetemre. Úgy tűnik, Rekkonnak hála még sincs veszve minden. Talán a megadott címen rátalálhat Csubakkára és megpróbálhatja kiszabadítani. A lehetőség felvillanyozta. Gyorsan átkutatta a pasas zsebeit, de egy kocsikulcson, a hamisított belépő kártyáján, a személyazonossági iratain és néhány krediten kívül semmit nem talált nála.

- Jól van, te makacs öszvér! Győztél! - odanyúlt és elmázolta, gondosan letörölte kezével a szavakat. - Kuka, te nem láttál semmit, megértetted?! Játszd a hülyét!

- Kitérőljem ezt a részt a memóriámból, uram?

Han vontatottan válaszolt, mintha a droid idegesítő szokása rá is átragadt volna:

- Ne! Csak rejtsd el valahol a bádogfejed mélyén! Lehet, hogy neked kell majd továbbadnod Jessának, ha nekem nem sikerül! Gondoskodj róla, hogy Kék Max se fecsegen!

- Igenis, kapitány.

Kuka megragadta Rekkon másik karját, mikor látta, hogy Han ismét ráncigálni próbálja a tetemet. Illesztései recsegték, szervomotorjai pedig felnyűszítettek a terheléstől.

- Nagy ember volt, igaz, uram?

Solo majd megszakadt a halott súlya alatt, így félreértette a droid kérdését.

- De mennyire! Illetve... hogy érted ezt?

- Csak úgy, uram, hogy volt egy feladata. Egy célja, ami még az életénél is többet jelentett számára. Vagy nem ez az önfeláldozás teszi naggyá az embert?

- Ja! Persze...! Neked kellene megírnod a gyászbeszédét, Kuka! Én mindössze annyit mondhatok, hogy halott. És mi szépen ki fogjuk hajítani a zsilipen. Nem tarthatjuk itt a fedélzeten...! A frigóba meg nem férne be!

Szó nélkül vonszolták el Rekkon maradványait a bal oldali folyosóra, aki még a halállal is képes volt dacolni, csak hogy megadhassa Hannak a szükséges választ. Miután betették a teherhajó személyzsilipjébe, a kapitány megkérte a munka droidot, hogy maradjon mellette és dobja ki a hiperűrbe, miután kiszivattyúzta a kamrából a levegőt.

- Próbálj meg nem kiesni menet közben! - figyelmeztette zordan, mielőtt rázárta volna a belső ajtót.

Az apró kémlelőnyíláson keresztül figyelte a BLX-5-öst, ahogy komótosan elvégzi a rátestált feladatot. Rekkon hullája rövidesen eltűnt az odakint ragyogó hiperűr kékes derengésében, majd fél perccel később Kuka épségben visszatért a fedélzetre.

- Ez volt az első alkalom a hosszú pályafutásom során, hogy el kellett temetnem egy emberi lényt. - mondta a robot nyugodtan. - Igazán sajnálatos, ami történt.

- Az lenne az igazán sajnálatos, ha mi is így végeznénk! - mordult rá a koréiai rosszkedvűen.

Kukával a sarkában visszament az utastérbe és kinyitotta az elkobzott fegyvereket rejtő ládát. Sorra kivette belőle a pisztolyokat és alaposan megvizsgálta őket, de semmire sem ment a csövük szagolgtatásával. Menekülés közben mindegyiket használták a bolygón, a kallantyúik pedig maximális tűzerőre voltak állítva. Ha valamelyik stukker alacsony energiaszintű lövésre lett volna kapcsolva, máris meglenne a tettes.

Ezután odalépett a raktárhelyiség ajtajához és nagy levegőt véve kinyitotta. Atuarre, Pakka és Torm egyszerre néztek fel rá. A csupasz fémpadlón üldögéltek a különféle csomagok közt. A két trianii egymás mellett, az ember velük szemben, a másik falnál.

- Kidobtuk Rekkont! – tájékoztatta őket a koréiai közönyösen. - Atuarre, azt akarom, hogy te meg Pakka menjetek egyenesen a konyhába. A hajó közepén van, az utaskabinnal szemközt. Felrakhattok valami kaját a melegítőegységre. Torm, te gyere velem; segítségre van szükségem a felszállásnál keletkezett sérülések kijavításához.

- Én egy trianii katona vagyok! – tiltakozott a macskanő önérzetesen. - Minősített pilóta, nem pedig rabszolga! Ráadásul, Solo kapitány, az az ember áruló!

- Türtőztesd magad, cicám! - állította le Han morózusan. - A hajón lévő összes fegyvert elzártam, beleértve Csubi tartalék lézervetőjét is. Több tucat fényévnnyi körzetben én vagyok az egyetlen fegyveres és ez így marad, míg el nem döntöm, mit kezdjek veletek.

Atuarre zord pillantást vetett rá. Nem volt ínyére a helyzet.

- Solo kapitány, te nem vagy észnél!

Ennyit mondott csupán, aztán Pakkával a nyomában távozott a helyiségből. Torm is felkelt, de Han egy intéssel visszaparancsolta. Vele más tervei voltak. A vörös hajú visszahátrált a raktérbe és várt. Szemeiben mélységes bizalmatlanság tükröződött, de csak addig, míg a koréiai halkan dumálni nem kezdett neki.

- Te vagy az egyetlen, akiben bízhatok. – mondta Han nagyot sóhajtva. - Kukára nem lehet számítani. Rájöttem, ki ölte meg Rekkont.

- Melyikük tette?

- A kölyök, Pakka. A Fennhatóság fogságában volt és teljesen összezavarták. Azért nem beszél. Gondolom, agymosást hajtottak végre rajta és beprogramozták az orvgylkosságra... vagy ilyesmi. Hallottam már erről a technikáról, elég undorító. Aztán hagyták, hogy Atuarre visszakapja. Rekkonnak nem lett volna szabad senkit a háta mögé engednie.

Dadeferron zordan bólogatott. Megértette a helyzetet. Han előhúzta a férfi pisztolyát derékszíja hátrészből és odanyújtotta neki. A fegyver digitális kijelzője maximális töltést mutatott.

- Tartsd ezt magadnál! Nem vagyok benne biztos, hogy Atuarre tud a kölyke tetteről, de tovább akarok velük játszodozni, hátha sikerül kiszedni belőlük valami használható információt.

Torm gyorsan elrejtette pisztolyát a zubbonya belső zsebében. Már is jobban érezte magát, hogy visszakapta a CR-2-est.

- És most? Mihez kezdünk, Solo?

- Rekkon haldoklás közben odafirkált egy üzenetet a játékasztalra. A Fennhatóság egy bizonyos Csillagvég nevű valamiben tartja foglyait a Mytus VI.-on. Miután ellenőriztük a hajót, találkozzunk a társalgóban és végignézzük, hogy mit tudnak erről a komputerek. Talán Pakka vagy Atuarre elkövet valami apró hibát és leleplezik magukat...

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Amikor a lehetőségekhez mérten kijavították azokat a kisebb sérüléseket, amelyeket a Millennium Falcon az Orron III.-ról való szökése során szenvedett el, a hajó utasai a társalgóban gyülekeztek. A rövid étkezést követően Han négy hordozható adattáblát szedett elő az egyik hajóládából. Könnyű és vékony, téglalap alakú készülékek voltak, vezeték nélküli hálózati kapcsolattal. Sötétkék hátlapjukon az alderaani gyártó cég cirádás emblémája virított. Ezeket egy korábbi csempész akció során vételezte a saját rakományából, mert a megrendelő nem volt hajlandó lepengetni értük az előre kialkudott jutányos árat. Az orgazdához már nem vihetette vissza a cuccot, mivel időközben a fináncok lekapcsolták, így kénytelen volt félretenni őket szűkösebb időkre. Most végre hasznukat veheti ennek a zavaros bűnügynök a kibogozásánál.

Mindenkinek adott egyet, az utolsót magánál tartotta a magasított támlájú forgószékre telepedve. Kuka a dejarik asztal bal szélén ülve figyelt, Max pedig a szokásos helyéről, a droid mellkasából kukucskált kifelé.

- Csatlakoztattam a monitorokat a hajó komputeréhez. – magyarázta Han a csapatnak.
- Mindegyiket egyféle típusú információ keresésére fogjuk használni. Én próbálkozom a navigációs atlással, Atuarreé a Lakott Bolygók Katalógusa. Pakka a Fennhatóság nyilvános adminisztrációs anyagait fogja átnézni, Torm pedig a Jessa technikusaitól kapott adathalmazt. Oké, álljatok rá a Csillagvég támaszpont és a Mytus naprendszer kulcsszavakra és kezdjük!

Mindhárman engedelmeskedtek és a következő másodperceket az érintőképernyők nyomogatásával töltötték. Dadeferron megjelenítője a betáplált kulcsszavaktól eltekintve üres maradt. Atuarreé szintén. A macskanő felnézett, mint mindannyian és meglepve látta, hogy Han a saját monitora fölé hajol kifürkészhetetlen tekintettel.

- Nos. Az előbb füllentettem egy kicsit. A ti készülékeitek nincsenek rákapcsolva a fedélzeti számítógépre. – közölte velük összevont szemöldökkel. - Csak az én gépemre, hogy lássam, mit műveltek. Atuarre, mutasd meg Tormnak a képernyődet!

Az asszony értetlenül engedelmeskedett és úgy fordította monitorát, hogy a vörös hajú is láthassa. A táblán mindössze a keresés kulcsszavai virítottak: Csillagvég, Mytus csillag bolygói.

- Most te is, Pakka! - utasította a kölyköt Solo.

A ő képernyőjén a Csillagvég támaszpont, Mytus naprendszer szavak álltak.

- Figyeljétek csak, milyen képet vág! – szólt oda Han a többieknek Dadeferron felé intve, aki egészen elsápadt hirtelenjében. - Most már rájöttél a hibadra ugye, Torm?! Mutasd meg mindenkinek a képernyődet...! Mytus VII. áll rajta, pedig én azt mondtam neked korábban, hogy a Csillagvég nevű objektum a rendszer hatodik bolygóján található. Tehát csak akkor tudhatod, hogy a hetes számú planétáról van szó, ha elolvastad Rekkon válla fölött, amikor megölted! Igaz?

Hangja elvesztette megjátszott könnyedségét. A bújócska véget ért. Ideje leszámolni a gyilkossal.

- Jól mondom, áruló?

Torm mehökkentő fürgeséggel talpra szökött és pisztolyt rántott a fenyegetően bámuló koréliaira. Atuarre vicsorogva a szerszámos övében lógó táskához kapott és kihúzta belőle saját fegyverét, amit valahogy sikerült visszaszereznie a ládából, amíg a férfiak a hajó másik végében foglalatostkodtak a javításokkal. Ráfogta Dadeferronra és habozás nélkül meghúzta a ravaszt. De sem Torm, sem Atuarre stukkere nem sült el. Két závár kattant halkan az asztal fölött, aztán döbrent, jeges csend telepedett a helyiségre egy pillanatig...

- Hoppá! Mindkettő csütörtököt mondott? - érdeklődött Han ártatlanul vigyorogva. Szép kényelmesen előhúzta sugárvetőjét és a megdöbbenet férfira irányozta.
- Lefogadom, hogy az enyém működik, Torm!

A pasas vadul hozzávágta használhatatlan pisztolyát, jobb ötlete nem lévén. Solo egy vérbeli űrpilóta reflexeivel reagált; baljával elkapta a fegyvert a levegőben. Dadeferon a figyelmetlenségét kihasználva máris megperdült és bundájánál fogva megragadta a meglepett Atuarret. Bal öklével durván a nő arcába vágott, amitől az elkábult egy pillanatra, majd maga elé rántotta elernyedő testét. Jobbjával a hóna alá nyúlva elkapta a nyakszirtjét és kegyetlenül leszorította. Láthatóan kész volt egyetlen mozdulattal kitörni az asszony nyakát. Mikor az felnyögve ösztönösen megpróbált ellenállni, Torm hátracsavarta a karját és lefelé szorította fejét az asztalra. Egészen a nyaktörés határáig, míg végül a nő teste elernyedett; beszüntette a küzdelmet.

- Tedd le a sugárvetőt, Solo! – harsogta a gazfickó ide-oda cikázó tekintettel.

A menekülés útját kereste a hirtelen csapdává váló teherhajó fedélzetén, miközben elháralt a dejarik asztaltól a jobb oldali főfolyosó felé igyekezve.

- És emeld magasra a kezed, különben...!

Nem folytathatta, mivel Pakka egy látványos ugrással rávetette magát oldalról. Nyakába mélyesztette agyarait, éles karmait a szemébe vágta, hajlékony farkával az áruló torkát ragadta meg. Torm kénytelen volt elengedni áldozatát, különben a karmok megfosztották volna szeme világától. Atuarre azonnal megperdült és ráugrott a férfira, hogy segítsen a kölykének. A válságos pillanatban még Kuka is felpattant, bár nem nagyon tudta, mit tegyen. Az éberen figyelő Kék Max közben kielemezte a helyzetet és a belső kapcsolatukon keresztül javasolta neki, próbálja elkapni az áruló karjait és lefogni, nehogy kárt tegyen a többi szerves lényben.

Dadeferon hatalmasat rúgott Atuarreba. Súlya és ereje Hannak repítette a felhördülő macskanőt, pedig a koréliei épp lőni próbált. Ahogy Solo megkerülte a fájdalomtól összegörnyedő trianiit, Torm letépte a vállába csimpaszkodó Pakkát és egyszerűen félredobta. A kapitány már-már tüzelt, ám most Kuka került az útjába, nem bírván egy helyben maradni. A kölyök közben nekivágódott a főfolyosó párnázott oldalfalának és torz grimasszal nyávogva a földre zuhant. Az áruló addigra megperdült és elrohant a jobb felé kanyarodó folyosón.

Úgy futott, amilyen gyorsan csak bírt. Döngő léptekkel elszaladt a pilótafülkébe vezető átjáró és a főbejárat mellett. Hátrafelé tartva benézett a gépházba, majd a konyhába és a hálókabinba. Egyik helyiség sem ígért még átmeneti biztonságot sem, főleg a könnyen átlőhető ajtók miatt. Közben mindvégig tisztán hallotta maga mögött Han Solo dobogó lábait a fémpadlón. Végül a következő kanyarban beugrott az első helyiségbe, ami az útjába került és úgy tűnt, egy vastag acélajtóval lehet lezárni. S átkozta magát, amiért korábban nem fordított gondot a hajó elrendezésének tanulmányozására. Amint bent volt, rácsapott az ajtó vezérlőgombjára. A helyiség üresen állt, nem akadt benne semmilyen szerszám vagy olyasmi, amit fegyverként használhatott volna. Abban reménykedett, hogy egy mentőkabinba jut, de szerencséje ez alkalommal cserbenhagyta.

Legalább szusszanhatok egyet, gondolta zakatoló szívvel. Talán sikerül időt nyernie és esetleg elszedheti valamiképp a sugárvetőt Solótól. Gondolatai oly gyorsan cikáztak, hogy hosszú másodpercekig nem fogta fel, hová vetődött. Amikor végül rádöbben, teljes erejéből arra a fedélzeti nyílásra vetette magát, amelyiken bejött, s trágárságokat üvöltözött közben.

- Ne vesztegesd az idődet! – hallatszott a kapitány hangja a fedélzeti hírközlőből. - Kedves tőled, hogy épp a szükségzsilipet választottad, Torm! Mindenképpen itt végeztet volna!

Han benézett a bal oldali zsilipkamrába az ajtó közepén lévő apró kémlelőnyíláson.

Futás közben még azon aggódott, mi lesz, ha a fickó beugrik az egyetlen megmaradt mentőkabinba és katapultál, megúszva a felelősségre vonást. De Torm valamiért – ostoba módon – a Rekkon úrbetemetésére használt zsilipet választotta. Bár, ha jobban meggondoljuk, végül is ez az út is a szabadba vezet – ismerte fel kárörvendően.

Amint odaért, elégedetten blokkolta a belső ajtó áramkörét, hogy Dadeferron biztosan ne tudjon visszajutni. A Falcon zárait csak belülről lehetett vezérelni. Erről még a korábbi tulaj, a szerencsejátékos Lando Calrissian gondoskodott, hogy megnehezítse azon ellenségei dolgát, akik erőszakkal próbálnának a kedvence fedélzetére jutni. Bölcs emberre valló elővigyázatosság volt ez a részéről. Solo nem először és nem utoljára áldotta érte a barátját. Megérte mindent kockára tennie azon a felhővárosi szabakk kártyapartin, hogy megszerezze magának az öreglányt!

Dadeferron próbálta megnedvesíteni ajkát nagyon is száraz nyelvével. Tudta, hogy vesztett, mégsem akarta feladni a harcot ilyen egyszerűen.

- Solo, várj! Gondolkodj egy kicsit!

- Ne fáradj, Torm! Hamarosan minden korty levegőre szükséged lesz...! Mert hipergyorsan fogsz elúszni innen!

A zsilipben természetesen egyetlen úrruha sem akadt. A vörös hajú szeme tágra nyílt a félelemtől. Újra körbepillantott a pár négyzetméteres fülkében, de semmi reménykeltő dolgot nem látott. Szemközt ott volt a külső ajtó, egy pár centi vastag fémlemez, ami elválasztja őt a világűr jeges vákuumától és a hiperűr kékes derengésétől.

- Solo, ne! Én sosem ártottam neked! Nem jöttem volna veled, de az a szemét Rekkon meg a trianii állandóan szemmel tartottak! Ha próbáltam volna meglépni, biztosan lelőnek...! Megérted, ugye? Valamit csak tennem kellett...!

- Így hát lelőtted Rekkont! – mondta a koréliei egészen halkan, inkább csak magának.

Nem kérdezte, állította mi történt.

- Meg kellett tennem! Ha továbbítja a hírt a Csillagvégről, az a fejembe kerül! Te nem ismered ezeket a Fennhatóságiakat, Solo! Ők nem viselik el a kudarcot! Vagy Rekkon, vagy én!

A görnyedező Atuarre jelent meg Han háta mögött, még mindig a gyomrát markolászva fájdalmában. Valamivel hátrébb Pakka és Kuka közeledett kíváncsian. A kölyök felmászott a droid hátára, hogy jobban lásson.

- De Torm! – mondta Atuarre haragosan. - Rekkon amikor megtalált, a bizalmába avatott téged! Az apád és a bátyád valóban eltűntek!

- Eltűntek, naná! - tette hozzá Han anélkül, hogy hátrafordult volna. - Apád és a bátyád, igaz, Torm? Nézzük csak, véletlenül nem te lennél a Kail-hegylánc örököse?

Az áruló arca viaszfehérre sápadt a kémlelőnyíláson túl.

- De igen, ha teljesítem a Fennhatóság óhaját! Solo, ne ítéld meg fölöttem! Azt mondtad, üzletember vagy! Annyi pénzt adok, amennyit csak kérsz...! Vissza akarod kapni a barátodat? A vuki mostanra már úton van a Csillagvég felé! Csak akkor láthatod viszont, ha alkut kötsz velem! A Fennhatóságnak semmi baja veled; nevezd meg az árat!

Dadeferron nagy nehezen erőt vett magán, s megpróbált lehiggadni. Olyan alkut kínált az önző csempésznek, amit egészen biztosan nem fog visszautasítani. Nem dobhatja ki őt egy ilyen ajánlattal a zsilipen!

- Azok az emberek megtartják a szavukat, Solo! Még a neveteket sem tudják! Titkos ügynökként tevékenykedtem és megtartottam magamnak a megszerzett információkat, hogy jó árat kérhessek értük! Kössünk üzletet! A Fennhatóság ugyanolyan megbízható ügyfél, mint te vagy én! Visszakaphatod a vukit és annyi pénzt, amennyiből akár új hajót is vehetsz magadnak!

Nem kapott választ. Han pillantása saját képmására esett, mely a zsilip üveglakáról tükröződött vissza. Torm közben öklével verte az ajtót tiszta erőből, mintha ezzel elérhetne

bármit is nála. A Falcon belsejében tompa döndülések visszhangzottak végig.

- Solo, mondd meg, mit akarsz! Én megszerzem neked, esküszöm! Te elsőrangú fickónak látszol! Talán nem vagy az, Solo?

Han rámeredt a saját beesett arcú, sebzett homlokú tükörképére. Ha egy idegent lát, azt mondja: ez a szempár hozzászokott, hogy minden érzelmét elrejtse és csak a cinizmus tükröződjék benne. Gondolatai szinte visszhangozták Dedeferron iménti szavait. „Azt mondtad, üzletember vagy!” Szóval ilyen vagyok? Valóban egy lelketlen kufár lennék? Akit csak a pénz érdekel? Visszanézett Torm arcára, mely feszülten fordult feléje.

- Kérdezd meg Rekkont! – sziszegte összevont szemöldökkel.

És egy mozdulattal oldotta a külső zárat.

A zsilipajtó kivágódott. A fülkéből robbanásszerűen távozott a levegő, magával ragadva Tormot, aki szétvetett végtagokkal pörögve a hiperűr kaotikus óceánjába hullt. Amint kikerült a Millennium Falcon energiapajzs buborékából, mely a mikrometeoroktól és porszemektől volt hivatva védelmezni az űrhajót, azok az atomok és molekulák, melyek gyarló testét alkották, egy pillanat alatt megszűntek összetartozni.

TIZENHATODIK FEJEZET

- Solo kapitány! – szakította félbe Atuarre a koréliai tűnődését, kíváncsian bekukkantva a pilótafülkébe. - Közel tíz szabvány napja rostokolunk itt, de a megoldáshoz egy lépéssel sem jutottunk közelebb! Nem gondolja, hogy döntenünk kéne végre?

Han egy percre elfordult a csillagok közt derengő apró folttól, a Mytus VII.-től. A Millennium Falcon körül éles szirtek, szabálytalan kőhalmok emelkedtek ki a szürke felszínből. A menedékül szolgáló aszteroida „hegycsúcsai”.

- Atuarre, én nem tudom, hogy viseli egy trianii a várakozást. Ami engem illet, mindennél jobban gyűlölöm. De semmi más nem tehetünk azon kívül, hogy ülünk és malmozunk.

A macskanő nem hagyta ennyiben a dolgot. Résnyire szűkült szemmel méregette a férfit, próbálva valahogy a lelkére hatni.

- Máshogy is cselekedhetünk, kapitány. Újra kíséreljünk meg kapcsolatot teremteni Jessával!

Han testhelyzetet változtatott a pilótaülésben, hogy jobban láthassa útítársát. Ezt olyan gyorsan tette az alacsony gravitáción, hogy Atuarre reflexszerűen elhátrált tőle és megkapaszkodott a pilótafülke ajtajában. A koréliai kesernyésen elmosolyodott az ijedelmén.

- Máris rengeteg időt elvesztegettünk azzal, hogy Jessát kerestük. Miután rajtaütöttek a bázisán, ő és a csapata felszívódott. A Falcon képes akár tízezerszeres relatív fénysebességgel haladni a hiperűrben, de még így is egy hónapunkba került, míg az összekötőit kerestük tucatnyi világon. Mégsem találtuk meg őket, úgy eltűntek a szektorból. Lehet, hogy a hír valamiképp mégis eljut Jessához. Például valamelyik találomra kibocsátott jelsorozat vagy a csempész ismerőseim révén, de erre nem építhetünk. Én most nem számítok senki másra, csak magamra. Ha egyedül kell kihoznom a börtönből Csubit, akkor is belevágok!

A macskanő feszültsége érezhetően alábbhagyott. Megértette a férfi érzelmeit. Az elmúlt hetekben bőven volt idejük beszélgetni és valamelyest megismerték egymást, összezárva a teherhajó fedélzetén. Ennek köszönhetően a koréliai egy ideje már nem potyautasokként tekintett a trianiikra, hanem társakként az együtt vállalt küldetésben.

- Nem vagy egyedül, Solo kapitány! A párom is ott raboskodik a Csillagvégen! A te

harcod Atuarre harca is! - kinyújtotta keskeny, éles karmú kezét a pilóta felé. - Most gyere! Enned kell valamit. Azzal nem sokra mész, hogy a Mytus VII.-et bámulod. A látvány eltéríthet minket a helyes megoldástól.

Han feltápáskodott az ülésből, mivel egy ideje igencsak korgott már a gyomra. De azért még – a figyelmeztetéssel dacolva – vetett egy bánatos pillantást a távoli planétára. Oly közel, s mégis elérhetetlenül távol lebegett tőle a megoldás, hogy szinte beleőrült a tehetetlenségbe.

A Mytus VII. a navigációs atlaszban talált szűkszavú hivatalos bejegyzés szerint egy értéktelen világ volt, mely egy teljesen szokványos nap körül keringett a Fennhatóság szektort alkotó csillaghalmaz peremén. Szó szerint Csillagvég, távol a forgalmas hajózási útvonalaktól és fényévekre minden más rendszertől. Elég csekély a valószínűsége annak, hogy bárki is megtalálja itt a Fennhatóság titkos börtönét – hacsak nem egyenesen emiatt érkezik a vidékre.

Mivel a Mytus VII. a térképek szerint rendszerének legkülső bolygója volt, Han tíz szztenderd nappal ezelőtt itt lépett be a normál űrbe, jócskán kívül bármely általa ismert BR szenzor hatótávolságán. Az ekliptika síkjára merőlegesen közelítette meg a rendszert hajójával. Behatolt a sűrű aszteroidaövezetbe, mely félúton keringett a Mytus VI. és VII. közt és rövid kutakodás után megtalálta, amit keresett: ezt a csupa kráter kődarabot. Nem túl nagy, nem túl kicsi, egyszóval pont megfelelő az álcázáshoz. A leszállókarmokkal megkapaszkodva rajta és tolohajónak használva a Falcont óvatosan új pályára terelte az aszteroidát. Így az erősen tagolt felszínén rejtőzve közelebből is szemügyre vehette a Csillagvéget anélkül, hogy a Fennhatóságiak szenzorai gyanút fogtak volna. Ugyan, ki foglalkozik egy ilyen helyen holmi kóbor sziklatömbbel...?

Ezután ideje legjavát azzal töltötte, hogy a bolygó körül zajló kommunikációt szondázta és figyelte a nagy néha megjelenő hajók jövés-menését. A rendszer többi planétája teljesen lakatlan volt, csupa légkör nélküli mazsola, melyek arra sem érdemesek, hogy körbepülje őket. Se ásványkincsek, se turisztikai látványosságok, amikért érdemes lenne landolni rajtuk.

A lehallgatott rádióadásokból nem sok minden derült ki. A BR-ek olyan titkosító algoritmusokat használtak, melyek dacoltak minden komputeres elemzéssel. Még Kék Max sem tudta feltörni őket, pedig napok óta dolgozott rajtuk, nagy kitartással. A kódolatlan üzenetek vagy hétköznapiak vagy jelentéktelennek bizonyultak. Han gyanította, némelyiket csak azért indították útnak, hogy a Csillagvéget szokványos megfigyelő bázisnak véljék az erre elhaladók. Persze kérdés, hogy mit lehet megfigyelni a nagy semmi közepén?

A koréliei követte Atuarret a társalgóba. Kuka a játékasztal mellett ült nyitott mellkassal, ahonnan Kék Max pislogott kifelé egyetlen szemével. Pakka egy röppenővel, egy antigravitációs repulzorok lebegtette szürke fémgömbbel játszott a helyiség közepén. Nemrég találta a Falcon egyik félreeső zugában és rögtön rájött, mire lehetne használni a szabadidő hasznos eltöltése érdekében. Miután a fedélzeten lévő összes holofilmet végignézték az elmúlt hetekben és rengeteget dekarizáltak, határozottan izgalmasnak tűnt a számára az edzőgömb utáni hajsza. Az ökölnyi készség kiszámíthatatlanul pörgött, bukott alá, suhant oldalra és menekült a szoba légterében. A kölyök reszkető, megmegránduló farokkal vadászott rá és szemmel láthatóan élvezte a játékot. A röppenő újra meg újra kitért előle: olyan ügyesen „küzdött”, akár egy eleven lény.

Miközben Han figyelte, Pakka majdnem elkapta a gömböt, de az az utolsó pillanatban kicsusszant a mancsai közül. Nem olyan könnyű préda, mint egy cérnagombolyag, de a testedzési kedv serkentésére primán megteszi a gyerekeknek. Lassan két hete már, hogy utoljára megálltak egy bolygón (a Faránán) Jessa összekötőit keresni és egy teljes napot töltöttek a szabad levegőn. A kölyök azóta egyre nehezebben tűrte a kényszerű

bezártságot a csupasz fémfalak között, de nem panaszkodott – még gesztusokkal sem – a zord körülményekre. Talán okosabb lett volna elvinniük a trianiki bolygójára valamelyik rokonához, ám se ő, sem Atuarre hallani sem akartak arról, hogy elváljanak egymástól. Így Solo kénytelen volt hozzászokni új útítársaihoz és még az anyanyelvüket is elkezdte tanulni üres óráiban. Ami semmivel sem volt egyszerűbb feladat, mint vukiul érteni és beszélni.

A koréliei most lustán a munka droidra pillantott.

- Kuka, te irányítod a röppenőt?

A vörös fotoreceptorok felé fordultak.

- Nem, kapitány. Max látja el röppálya számításokkal. Ő sokkal jobban ért a megelőzéshez és a természeti mozgások szimulálásához, mint én, uram. A véletlen számomra meglehetősen bonyolult koncepció.

Han jóleső elégedettséggel nézte, ahogy a kölyök egy utolsó, hosszú ugrással elkapja a röppenőt a levegőben, lerántja a fedélzetre és összevissza gurul vele örömeiben. Leült a játékasztal mellé, melyet egyben étkezőasztalként is használtak és elfogadott egy csészényi hillindor-húsleves koncentrátumot az egyre háziasabb Atuarretől. Pár nappal ezelőtt elhasználták az összes friss élelmet, amit a Faranán rakodtak be, gondolva a hosszú útra. Most a Falcon egyhangú, bár bőséges konzerv készleteiből tartották fenn magukat. Mikor a pilóta legutóbb átnézte az űrhajó felszereléseinek listáját, úgy találta, még több hétre elegendő élelmük van. De bármilyen keveset egyenek is, előbb-utóbb el kell repülniük valami lakott világra, hogy utánpótlást vételezzenek. A pénzük viszont igencsak fogytán volt és ez a felismerés sem javított a férfi hangulatán.

- Nem történt új fejlemény, kapitány? - kérdezte Kuka rövid hallgatás után.

Han feltételezte, hogy a droid tudja már a választ és csak a beleprogramozott udvariasság miatt kezdeményez beszélgetést vele. Az elavult BLX-5-ös meglehetősen szórakoztató, sőt bizonyos helyzetekben kifejezetten hasznos útítársnak bizonyult az elmúlt hetekben. Készséggel mesélte – ha hagyták, akár órákon át – a hosszú évek alatt, távoli tájakon megesett kalandjait. Gazdag készlet állt rendelkezésére örökzöld viccekből, melyeket egy korábbi tulajdonosa programozott belé. Sőt mi több, ezeket a poénokat igazi pléhpopáival tudta előadni.

- Semmi, Kuka. Abszolúte semmi.

- Javasolhatnám, hogy gyűjtsön össze minden elérhető információt és gondolja végig még egyszer a dolgot? Megfigyelésem szerint az értelmes létformák körében ez az elfogadott módja az új koncepciók felvázolásának.

- Arra mérget vehetsz! És arra is, hogy nem minden munka droid karosszék filozófus! - Han lerakta kiürült csészéjét és gondterhelten dörzsölgette borostás állát. - De sajnos jelenleg nem sok tündögni valónk van.

- Biztos benne, hogy nincs segítség? - csiripelte Max vigasztalóan.

- Ne kezd újra, oké? - figyelmeztette a férfi ingerülten. - Hol is tartottam? Na! Megtaláltuk a helyet, amit kerestünk, a Mytus VII.-et. Most...

- Mennyi a valószínűsége, hogy tényleg ez az? - tudakolta Max.

- Teszek a valószínűségre! - csattant fel Solo.

Ingerülten az asztalra csapott bal tenyerével, hogy megrezdültek rajta az evőeszközök.

- Ha Rekkon azt mondta, hogy itt van, akkor itt van és kész! Az építményt jókora trineutronium erőmű látja el energiával, szinte erődtítmény osztályú. Több fénymásodpercnnyiről kiszúrták a műszereim, akkora szórvány sugárzás árad belőle. Nem hinném, hogy a fűtésre kell nekik annyi megawatt energia...! És ha még egyszer közbeszólsz, móresre tanítalak! Na, lássuk...! Nem lebzselhetünk itt a végtelenségig, mert a készleteink egyre fogynak. De mit tegyünk?

Megvakarta homlokát ott, ahol a szintetikus hústapaszmár lefoszlott: alatta új, sértetlen

bőrfelület látszott. Még néhány nap és nyomtalanul begyógyul ez a sérülése is. Csak a szívét ne kínozná az aggodalom vuki barátjáért! Az efféle lelki sebeket sokkal nehezebb rendbe hozni – a korábbi tapasztalatai szerint legalábbis, mint a harc során szeretteket.

- Ez egy szigorúan tiltott naprendszer. – szólt közbe Atuarre feltűnően nyugodt hangon.

- Stimmt! Ha kiszűrnak bennünket és rájönnek, hogy nincs nyomós okunk itt tartózkodni, börtönbe dognak vagy valami hasonlót művelnek velünk. - Solo rámosolygott Kukára és Kék Maxra. - Kivéve titeket, fiúk! Belőletek valószínűleg alufóliát és köpöcsészét csinálnak! Vagy konzervdobozt! - idegességében előre-hátra húzgálta csizmatalpát a fedélzeten. - Ehhez még annyit, hogy nem hagyom el a környéket Csubi nélkül!

Minden eddigi kijelentése közül ebben volt a legbiztosabb. Sok hosszú órát töltött a Falcon pilótafülkéjében azon rágódva, vajon mit művelhetnek a BR-ek a vukival. Mióta itt leskelődtek, legalább százszor eljutott lélekből odáig, hogy már-már begyűjtötte a bárka hajtóműveit, hogy a Csillagvégre repüljön és vagy kiszabadítsa barátját vagy elpusztuljon az akció közben. Ám mindannyiszor visszatartotta Rekkon bölcs szavainak emléke. Napról napra több energiáját emésztette fel azonban, hogy legyőzze a heves készletet és fejfel rohanjon a falnak.

Atuarre nagyjából ugyanerre gondolhatott. Ha már idáig eljutottak, nem fordulhatnak vissza a kapuban.

- Amikor a BR-ek megérkeztek, hogy elvegyék a szülőföldünket – mondta lassan, megfontoltan -, néhány trianii megpróbált fegyveresen ellenállni. A BR-ek brutális kínvallatásnak vetették alá a foglyokat, hogy megtalálják a vezetőket. Akkor láttam először valakit, aki használta az égetést. Tudod mire gondolok, Solo kapitány?

Han tudta. Meg is borzongott a kérdés hallatán. Az égetés olyan kínzási módszer, melynél minimális energiára állított sugárvetővel perzselik-égetik le a húst a kikötözött foglyról, s csak véres csontokat hagynak hátra. Általában a lábon kezdik, mozgásképtelenné téve az alanyt; aztán centiről centire haladva „megtisztítják” a csontvázat. Más foglyokkal sokszor végignézetik a procedúrát, hogy megtörjék az akaratukat. A birodalom törvényei elvileg szigorúan tiltják az ilyen sadista módszerek alkalmazását, de a Fennhatóság szereti tágan értelmezni a csillagközi jogrendszert. Az égetés ritkán vall kudarcot; a kínzók megkapják a kívánt válaszokat – amennyiben az áldozat ismeri őket egyáltalán... Solo úgy tartotta, hogy az a lény, aki ilyen módszereket használ, nem érdemli meg az életet.

- Nem tűrhetem, hogy a párom azoknak a fenevadaknak a fogságában sínylődjön! – közölte a leghatározottabban Atuarre. - Hisz ki tudja, mit művelhetnek vele és meddig bír életben maradni a börtönben...! Mi trianii vagyunk! Szabadságra, nem rabságra született nép...! Ha harcolnunk kell, hát harcolunk és nem félünk a haláltól! Kihívjuk és szembenézünk vele, ha arra kerül a sor!

- Ez a kijelentés nem túl egyértelmű! – sipította rögtön Kék Max, az állítás logikáját firtatva.

- Ki mondta, hogy te ezt képes vagy felfogni, kis madárkalitkám? - förmedt rá Han gúnyosan.

- Ó, értem én jól, kapitány! – mondta Max és a férfi úgy érezte, némi büszkeség zeng a hangjában. - Én csak azt mondtam, hogy a hölgy szavaiból levonható következtetés...

Búgás szakította félbe a tudálékos komputerszonda fejtegetését. A rádióadásokat figyelő készülék jelzett a belső hírközlőn keresztül. Solo nyomban kiugrott székéből, s a második búgásra – ami a rövidke rádióadás végéről tájékoztatta - már félúton járt a pilótafülke felé. Épp akkor csusszant be az ülésébe, amikor az egyik monitoron megjelenő felirat a rádióüzenet automatikus kicsomagolásáról és lejátszhatóvá tételéről tájékoztatta.

- Nocsak...! – mormolta kíváncsian és mutatóujjával türelmetlenül rácsapott a lejátszó

gombra. - Egy kódolatlan adás érkezett...!

A hipertéri üzenetet takarékoságból sűrítve küldték a fennhatósági bázis számára valahonnan a távolból, a rendszeren kívülről. A számítógépnek le kellett lassítania a visszajátszást század sebességre, hogy tisztán lehessen érteni a sztenderd nyelven kiejtett szavakat.

- Üzenet: Mirkovig Hirken alelnöknek, a Fennhatóság Csillagvég nevű bázisára! – kezdte a rekonstrukció egy középkorú férfi borízú hangján. - Küldő: a Birodalmi Szórakoztató Liga központi hivatala. Tárgy: Ezúton kérjük az alelnök úr elnézését és bocsánatát, amiért az utazó társulatunk korábban betervezett megállását az önök bázisán le kell mondanunk szállítási nehézségek miatt. Az irodánk azonnal útnak indít egy másik csoportot, amint a kívánt típusú droidot sikerült beszerezni. Addig is, méltóságos alelnök úr, maradok feltétlen híve: Hokkor Long, a Birodalmi Szórakoztató Liga fellépéseket ütemező titkára. Üzenet vége.

Han ökle nagyot csattant a konzolon az utolsó mondatok hallatán.

- Ez az!

Az ajtóban megjelenő Atuarre arckifejezése zavarodottsággal vegyes kétkedést tükrözött a koréliai elmeállapotával kapcsolatban. A számára semmi különös jelentőséggel nem bírtak az elhangzott szavak.

- „Ez az”, Solo kapitány?

- Aha! Pontosan...! Úgy értem, mi leszünk azok! Bejutunk! Kijátsszuk az adu ász!

Han jobb öklével bal tenyerébe csapott és már-már összeborzolta a szomszédos ülésre telepedő macskanő dús sörényét jókedvében. Atuarre azonban elhúzódott tőle. Nem értékelte a férfi heves gesztusait, sem a hirtelen jött lelkesedését.

- Solo kapitány! Túl alacsonyra zuhant az oxigénnyomás a kabinban? Ez az üzenet előadóművészeket említett!

A férfi elégedetten felhorkant és tarkójára tett kezekkel, vidáman nyújtózkodott a hevesen nyikorgó pilótaülésben. Kis túlzással most röppenőt lehetett volna fogatni vele, úgy örült a lehetőségnek.

- Nem hallottad?! Azt mondta: tartalék előadók! Nem tudod, mit jelent ez...? Nem láttad még azokat a semmitmondó mutatókat, amiket a Liga bedob, hogy ne kelljen lemondania egy-egy előadást? Amikor csak az számít, hogy az ügynök megkapja a pénzét...?! Te nem jártál még úgy, hogy elmentél valahova, ahol minőségi szórakozást ígértek, aztán az utolsó pillanatban valami szégyenletesen gyenge produkciót dobtak be helyette...?

A koréliai csak most figyelt fel rá, hogy a kölyök és Kuka is ott tolonganak mögöttük az átjáróban, kíváncsian fülvélve párbeszédükre. A társai szemében tükröződő kételkedés alapján nem sok bizalmat remélhetett tőlük és ez kijózanította valamelyest.

- Nem. Nem jártam még úgy. - morogta a trianii nőstény a bajuszát simogatva.

- Na jó...! De hát mi mást tehetnénk? Nekem mindössze az jutott eszembe, hogy farolva repülhetnénk a Mytus VII.-ig, hátha azt hiszik, távoztunk éppen! Ez viszont sokkal fortélyosabb megoldás lesz! És hidd el, menni fog...! Lehet, hogy úgy vélik majd, büzlünk, mint a banthaürülék, de be fogják venni a mesét...! Egy darabig legalábbis...!

Látta, hogy Atuarret még messze nem győzte meg, ezért Pakkához fordult segítségért.

- Előadóművészeket akarnak, kölyök! Nem szeretnél akrobata lenni?

A trianii ugrott egyet, s fogait kivillantva, erőlködve próbált beszélni. Aztán csinált egy hátra szaltót a kabinban és megkapaszkodott egy keresztben kifeszített kábelben a térdhajlatával és a farkával. Még jó, hogy energiatakarékoságból ilyen alacsonyra állította Solo a mesterséges gravitációt, különben leszakította volna a drótokhoz kapcsolt, ideiglenesen felszerelt műszereket a plafonról.

Han elismerően bólintott a tornamutató láttán. Kettő egy ellen, mert a droidok

véleménye nem számít.

- Mit szólsz hozzá, Atuarre? Benne vagy a párod kedvéért? Tudsz énekelni? Vagy bűvészkedni? Esetleg zenélni...?

A nő zavarba jött a záporozó kérdésektől. Neheztelt Solóra, amiért megfűzte Pakkát, nemkülönben mert a párjára hivatkozott. De be kellett látnia, hogy a férfinak igaza van. Hány ilyen lehetőségük adódhat még?

A kölyök összeütötte két mancsát, hogy magára vonja Han figyelmét. Amikor ez sikerült, hevesen rázta fejét, válaszolva a kapitány utolsó kérdésére. Aztán, még mindig fejjel lefelé csüngve, a csípőjére tette mancsait és ringó mozgásokat végzett, ide-oda hintázva a levegőben.

A pilóta szeme összeszűkülött. Gyorsan megsejtette, mit akar közölni a gyerek.

- Egy... táncos? Nahát...! Atuarre, te táncos vagy!

A macskanő rácsapott a kölyök hátsó felére mérgében.

- Hé! Nyughass már! Nem vagyok... ööö, éppen képzetlen a népem... rítusaiban.

A koréiai azonnal látta, hogy zavarban van, bár próbálja palástolni. A nő dacos pillantást vetett rá és csípőre tett mancsokkal idegesen megrántotta fejét.

- És te, Solo kapitány? Te mivel kívánod elbűvölni a közönséget?

Han túl lelkes volt ahhoz, hogy efféle csekélységek a kedvét szegjék.

- Én? Majd kigondolok valamit! Az ihlet a specialitásom!

- Elég veszélyes specialitás. Talán mind közül a legveszélyesebb. És a droid? Ami az üzenetben szerepelt? Miféle gép lehet? Még azt sem tudjuk, milyen droidról van szó...!

- Á, csak egy tartalék droid, tudod...?

A csempész hadarva beszélt, hogy elég meggyőző legyen az érvelése. Kuka felé intett barátságos gesztussal, aki erre furcsa, torokköszörülésszerű hangokat hallatott. Pontosabban krakogott a meghökkenéstől. A mellkasából kikukucskáló Maxból persze önkéntelenül feltört egy „Hű!”, ahogy a koréiai tovább darálta rögtönzött tervének részleteit.

- Bármikor mondhatjuk, hogy a Liga tévedett! Lehet, hogy a Csillagvég bűvészt rendelt, vagy valami hasonlót és kap egy mesemondót. Hát aztán? Majd közöljük velük, hogy menjenek panaszra a Szórakoztató Ligához!

- Solo kapitány...! Uram, ha megengedi! – szólt közbe végre Kuka, megtalálva a helyzethez illő szavakat memóriájában. - Engedelmeivel, uram, rá kell mutatnom, hogy...

Han azonban addigra felpattant és büszkén rátette kezét a droid vállára. Szakértő szemmel méregette az elavult gépezetet, szája sarkában cinkos mosoly bujkált. Egy vérbeli kalandor vidámsága.

- Hmm! Csak át kell festeni itt-ott...! Meg amott...! Persze festék van bőven raktáron! A mi szakmánkban nem árt átfesteni bizonyos dolgokat, amiknek kétséges a származásuk. Azt hiszem piros lakkfény megteszi; öt rétegre is van időnk. És talán egy kis cicoma sem ártana neked! De semmi feltűnő vagy hivalkodó! Legfeljebb egy kis ezüst pöttyözés vagy ilyesmi! Kuka fiam, eztán nem kell aggódnod, hogy ócskának néznek! Mert aki meglát, azonnal padlót fog tőled!

TIZENHETEDIK FEJEZET

Gond nélkül közelítették meg a Mytus VII.-et bő egy nappal később.

Han megváltoztatta az eltérített aszteroida pályáját, hogy a sziklatömb kisodródjon velük a Fennhatóság műszereinek hatósugarából, aztán sorsára hagyta a Falcon ideiglenes menedékét. Amint visszatértek a csillagközi űrbe, végeztek egy parányugrást,

alig érintve a hiperteret. A koréliei számított rá, hogy a Csillagvég űrtérfigyelő rendszerei automatikusan bemérik az érkező járművek irányvektorát, ami alapján közelítő pontossággal meghatározható a kiindulási pontjuk. Ezzel a manőverrel gondoskodott róla, hogy a nyomkövetők azt higgyék, a szektor belső tartományaiból érkeznek éppen. Ráadásul a hipertérből történő belépésük Cronau sugárzást generált, amit már messziről észleltek a helyiek távérzékelői. A Mytus VII. és két kicsiny holdja mellett bukkantak fel ismét, nagyjából tíz bolygóátmérőnyi távolságra.

Az űrforgalmi irányítás felszólítására a Millennium Falcon azonosította magát, annak az engedélynek a regisztrációs számát használva, amit Rekkon adott át Solónak a halála előtt. Utasai büszkén hozzátették még a kommunikációs csatornán, hogy ők a híres Madam Atuarre vándorművészei. Az csak természetes, hogy némi habozás után megkapták az engedélyt a landolásra. Közben viszont két vadászgép szállt fel a támaszpontról, hogy elébe menjenek a vendégnek. Miután elhúztak felettük, az IRD-k megfordulva felzárkóztak a jobb oldalukhoz, hogy lekísérjék őket.

A Mytus VII. egy levegőtlen, szürkés-vöröses kősvatag volt a semmiben. A napjától való távolsága miatt homályos, hideg és sivár. Kráterek szabdalta felszínén néhol kisebb metán tavak terültek el, főleg a sarkvidéki zónákban. Vulkáni aktivitásnak, hőforrásoknak vagy az élet bármilyen formájának nyoma sem látszott a letapogatók szerint. A planéta forgásideje kicsivel meghaladta a két sztenderd napot, holdacskái nagy távolságra kerülgették jellegtelen felszínét. Ha valaki megszökött a Csillagvégről, itt bizony nem volt hová mennie. A peremvidéki rendszer többi bolygója szintén lakatlan volt és teljességgel alkalmatlan a szokványos értelemben vett életre.

A Fennhatóság bázisát egy széles síkságra telepítették az egyenlítő közelében. Han leszállás előtt gondosan szemügyre vette a létesítményt, próbálva felmérni annak jellegét, erős és gyenge pontjait. Geodéziai kupolák alá rejtett átmeneti szállások, hosszúkás raktárépületek, páncélozott őrtornyok, ideiglenesen kihelyezett légvédelmi lövegek, szögletes gépszínek, valamint az élelmiszer ellátásról gondoskodó hidroponikus növényházak alkották a település nagy részét. A talaj homorú és lyukacsos volt ott, ahol a felszín alatti építkezések folytak. Azonnal látszott, hogy a bázis még koránt sincs készen.

Egy épület azonban már állt. A bázis közepén egy hatalmas fémtorony ágaskodott, akár egy merev, csillogó penge. Lehetett vagy kétszáz méter magas, az alapjánál úgy negyven méter átmérőjű, szabályos henger alakú építmény. A hozzá vezető alagútrendszer nyilván még nem fejezték be, mert a komplexum létesítményeit szövevényes átjárócsövek kötötték össze a simára elegyengetett talajon. Hatalmas, sokszorosan redőzött műanyag tömlők, fémvázaz erősítéssel, melyek számos irányba futottak szét a dobozszerű csomópontokból. Szokványos kelléknek számítottak ezek a légkör nélküli világokon folyó építkezések alkalmával.

Mindössze egy nagy űrjármű vesztegelt a támaszpont mellé telepített ideiglenes űrkikötő barakkjai és szerelőhangárjai előtt. Egy kétszáz méter hosszú Marauder-osztályú korvett, alaposan fölfegyverezve. Kisebb gépek is sorakoztak az elegyengetett leszállópályán két sorban, főleg Etti-osztályú könnyű teherszállítók, űrkompok és IRD-k, valamint néhány fegyvertelen AG-vontató és egy kopottas daruhajó. Han ereszkedés közben alaposan körülnézett és megállapította, hogy keringő űrhajók nincsenek az űrben. Csupán négy kisebb megfigyelő műholdat észlelt a radarjával stacionárius pályán. A Fennhatóságiak láthatóan nem számítottak támadásra.

Tekintetével a jókora trineutronium erőművet kereste, melyet a műszerei határozottan jeleztek, de sehol sem látta. Arra tippelt, hogy a generátor a toronyban vagy valamelyik földalatti üregben lehet, védett helyen egy légicsapástól. Újabb kíváncsi pillantást vetett a főépületre, mert valamit furcsának talált rajta. Az acélszürke építmény oldalán két helyen látott dokkolónyílásokat. Egyrészt lent, a talaj közelében, másrészt fent, a ferde tetejű

csúcs alatt nemsokkal. A zsilipek előtt nem voltak gallérszerűen kinyúló landolóerkélyek és űrhajók sem csatlakoztak hozzájuk furcsamód. Viszont a torony alapjához számos ideiglenes alagút kapcsolódott körben.

A kapitány szeretne volna alaposabban megvizsgálni a helyet, megállapítani a magasabb rendű létformák hollétét, megkeresni a foglyokat, de nem tette. Tartott tőle, hogy a bentiek észlelnék a fokozódó szenzortevékenységet. Márpedig ha kutakodáson kapják, vége a maszkabálynak.

Közepes sebességgel közeledett a leszállópályához. Nem vetett be semmilyen trükköt, mert nem szándékozott elárulni a Falcon rejtett képességeit. A bázis köré kihelyezett turbólézerágyúk csöve precízen követte bárkája mozgását. Szemmel tartották, mint váratlan vendéget, aki nem tudni mit hoz a fedélzetén. Az IRD-k rövidesen elváltak tőle és keringeni kezdtek a bázis fölött, újabb utasításra várva.

A közeli irányítótornyból szakszerűen lenavigálták a csillaghajót a sziklás talajra. Amint elült a hajtóművek dübörgése és Solo lekapcsolta a főbb rendszereket, az egyik összekötőcső kigyózva megindult feléjük a kikötő fogadóépülete irányából. Két lánc talpas asztromechanikai droid kísérte a kereken gördülő alkotmányt, kívülről ellenőrizve a dokkolási folyamatot. A járat összehúzott keretét egyre kijebbe tágította a szervomechanizmus, ajtónyílása precízen rátapadt a Millennium Falcon törzsére, magába fogadva a hajó főbejáratát.

Han az életfenntartó rendszer és a készenléti egységek kivételével mindent kikapcsolt, hogy takarékoskodjon az energiával. Hosszú ideje voltak úton az öreglánnal és nem tudta, mikor tankolhatja fel ismét a csészealját. Egyáltalán nem biztos, hogy a Fennhatóságok hajlandók lesznek üzemanyaggal ellátni őket, főleg ha szélesebben kell majd távozniuk a Csillagvégről.

Atuarre előredőlt a túlméretezett navigátori ülésben és bajuszát rezegtetve nézett a pilótára. Az elmúlt percek szótlan elmélkedéssel töltötte a koréliek mellett, igyekezvén lélekben felkészülni az előttük álló feladatokra.

- Még egyszer mondom, Solo kapitány! Nem szeretném, ha nekem kellene beszélnem!

Han odafordította székét a macskanőhöz. Megértette a trianii aggodalmait, de úgy vélte, képesek lesznek megbirkózni a feladattal.

- Nem vagyok színész, Atuarre. Más lenne a helyzet, ha egyszerűen kiszállnánk, kiengednénk a foglyokat, aztán búcsúcsókot lehelnénk... De most szükség van a nagy dumára, meg a jópofizásra ezekkel. El kell játszanunk a szerepünket...! És én tökéletesen bízom benned...!

Megsimogatta a nőstény szőrös vállát bátorításképpen, mielőtt felállt volna helyéről. Remélte, hogy megnyugtató szavai megadják Atuarrenak azt az erőt, ami a küldetés végrehajtásához szükséges. Ellenkező esetben ők is egy cellában fogják végezni, mint a barátaik. Mindketten távoztak az elsötétedett pilótafülkéből. Társaik már a főfolyosón várták őket, türelmetlenül toporogva a kijárat előtt.

Han testhezálló fekete ruhát viselt, melyet különös jelmezzé alakított át. Egy korábbi akciója (pontosabban kártyapartija) során beszerzett katonai és civil érdemrendeket tűzött a mellkasára. Vállrészét csillogó-villogó ezüstpaszománnyal látta el, majd egy fényvisszaverő anyagból készült sárga vállszíjat csatolt fel, amihez rögzítette ezüstszőgekkel kivert, ünnepivé alakított pisztolytáskáját. Rövid haját ellenzős sapkával fedte el, amin hétágú seriff csillag díszelgett. Még a csizmáját is kifényesítette, hadd ragyogjon eredeti pompájában.

Atuarre színes szalagokkal díszítette csuklóját, nyakát, homlokát és térdét, ahogy a trianiik szokták a hagyományos fesztiválok, örömnépek idején. Felhasználta fajtájának egzotikus parfümjeit is abból a csekély tartalékból, amelyet övében hordozott, gondolva a jobb napokra.

- Én nem vagyok színésznő! – emlékeztette a férfit menet közben.

A koréliei felvonta szemöldökét, úgy mérte végig az oldalán lépkedő karcsú nőtényt. Az elmúlt hetek kalandjai során – amikor Jessáékat keresték – bőven volt alkalma kiismerni őt, így a furcsa gesztusai ellenére már biztosan tudta, mikor mond igazat.

- Tényleg? Pedig a múltkor elég ügyesen kimentettél szorult helyzetemből abban a kikötői kocsmában!

- Igen! De akkor stukker is volt a kezemben! - szerénykedett a hölgy, metszőfogait kivillantva. - Úgy könnyebb meggyőzni a közönséget...!

Solo elmosolyodott, nem aggódva különösebben a trianii képességei miatt. Lehet, hogy nem erőssége az alakoskodás, viszont nagyon ért a doromboláshoz.

- Értem! Nos... Láttál valaha igazi hírességeket?

- Mármint élőben? Csak a Fennhatóság végrehajtóit és a feleségeiket, amikor a világunkra jöttek turistaként.

Han csettintett ujjával örömeiben.

- Ez az! Önelégültek, bambák és boldogok! Ezt gyerekjáték lesz utánozni!

A folyosón várakozó Pakka ugyanúgy felcicomázta magát, mint az anyja. Ő a serdülőkorú hímek jellemző illatát használta. Odanyújtott Atuarrenak és Hannak egy-egy fémes körgallért – a macskanőnek rézszínűt, a koréliainak ibolyakéket. Ezek egy csőcsatlakozó szigeteléseként szolgáltak korábban a fedélzeten és csak be kellett festeni őket az új szerepükhöz.

A nap folyamán szakadatlanul dolgoztak, próbálva felkészülni a belépőjükre. Solo kis ruhásszekrényét teljesen felforgatták, hogy jelmezeket és egyéb kellékeket csináljanak a frissen megalakult amatőr társulat számára. A munka során főleg a méretre alakítás és a varrás okozott komoly gondokat a csapatnak. Han kétbalkezesnek bizonyult, amint szabásra került a sor, noha nemcsak tűt és cérnát, de még egy kis kézi varrógépet is tartott a hajósládájában. A trianiik sem jeleskedtek ezen a téren, hisz a fajtájuk többnyire nem viselt ruhát, legfeljebb védőöltözetet. A megoldást ezért Kuka szolgáltatta, akit számos mesterségre beprogramoztak még akkoriban, amikor egy köztársasági gyalogosezred parancsnokának tisztí droidjaként szolgált a Klón háború idején.

A kapitány egy gombnyomással leengedte a rámpát az összekötőcső belsejébe, s a külső szenzorokat figyelve meggyőződött róla, hogy odakint megfelelő a légnyomás. Már csak a fedélzeti nyílás páncéllemezét kell kinyitnia és kezdődhet a parádé.

- Sok szerencsét valamennyiünknek! – mormolta Atuarre halkan.

Összenéztek, aztán jelképesen egymáséira tették a kezüket, beleértve Kuka hideg fémmanipulátorait is, hogy kifejezzék összetartozásukat és elszántságukat az akció sikerét illetően. Ha már idáig eljutottak, nem fognak meghátrálni.

- Örülök neki, hogy velem vagytok, srácok! - mondta Han, a meghatottságtól elcsukló hangon.

- Miénk a megtiszteltetés, hogy elkísérhetünk! - dorombolta a macskanő elszántan.

- A Készítő óvjon minket! - jegyezte meg a BLX-5-ös, végigmérve őket vörös fotoreceptoraival.

Pakka nem szólt semmit, csak lelkesen bólogatott, egyetértve társaival. A csempész nagy levegőt vett és a zsilip kapcsolójához nyúlt. Ahogy az ajtó nyílni kezdett, Atuarrenak eszébe jutott még valami.

- Solo kapitány, szerintem neked kellene...!

A rámpa aljánál az alagút zsúfolva volt páncélos BR kommandósokkal, akik nehéz sugárvetőkkel, robbanólövedékes puskákkal, lángszórókkal, hordozható energiapajzsokkal és csőre töltött aknavetőkkel vonultak fel az üdvözlésükre. Lehetek vagy húszan, páncélkesztyűs ujaik a ravaszok fölött lebegtek idegesen.

Atuarre megpördült, belebámulva a fegyverek fekete csövébe egy rémisztő pillanatig.

Nem ilyen fogadtatásra számítottak!

- Ó, istenem! - bukott ki belőle egy önkéntelen sóhaj.

Aztán gyorsan megtalálta legkedvesebb hangját és összezsápta mancsait elragadtatásában.

- Micsoda gondoskodás! Kedveskéim, díszőrséget küldtek elénk!

Egyik kezével végigsimította fényes, gondosan fésült sörényét és bájosan rámosolygott a biztonsági rendőrökre. Olyan profizmussal, mint aki világ életében a hízelgést gyakorolta.

A BR-ek, akik felkészültek a könyörtelen tűzharcra, sisakjaik alól most dülledt szemekkel figyelték a nőt, ahogy kecsesen tipegve lesiet a rámpán eléjük. Szalagocskái lengtek-lobogtak mögötte, rézszínű körgallérja csillogott-villogott a reflektorok fényében. Lépteit bokacsengője hangsúlyozta, melyet Han készített neki kicsiny, de komplett szerszámkészlete segítségével pár órával ezelőtt.

A marcona kommandós csapat élén sötétbarna egyenruhás tiszt állt a folyosó közepén. Egy középkorú, őszülő halántékú őrnagy, aki fekete parádébotját a háta mögött tartotta. Egyedül ő nem vette elő lézerpisztolyát, bízva emberei támogatásában. Egyenes derék, fontoskodón várta az utasokat.

Atuarre lelépett a rámpáról, s a megkönnyebbülő BR-ek úgy vigyorogtak feléje, mintha a bolygó kulcsát készülnének átadni neki. Hatalmas ovációval fogadták belépőjét a sivár fennhatósági telepre.

- Drága, drága tábornokom! - mondta Atuarre félig énekelve.

Szándékosan előléptette a férfit, hogy minél inkább zavarba hozza emberei előtt. Ráadásul igyekezett a legnyávogósabb hangján beszélni, amivel az anyák szokták a csecsemőiket dédelgetni az ő népénél.

- Szóhoz sem bírok jutni! Igen...! Milyen kedves Hirken alelnök úrtól, hogy ennyi katonáját küldi elénk! Önnek és gáláns embereinek szívből köszöni a fogadtatást Madam Atuarre és vándortársulata!

Egyenesen az őrnagy elé sietett, mit sem törődve a puskákkal, lángszórókkal és egyéb pusztító eszközökkel. Bizalmaskodó módon egyik kezével az őrnagy kitüntetéseit kezdte babrálni, a másikkal hálásan integetett az összezsúfolódott, megdöbbent rendőröknek, mintha a rajongói lennének.

Sötét pír kúszott felfelé az őrnagy nyakán, egészen a haja tövéig. Mint akinek nincs rendben a vérnyomása és rosszul tűri az efféle rendkívüli helyzeteket.

- Mit jelentsen ez?! - hadarta idegesen, titkolni próbált zavarral szigorú képén. - Azt akarja mondani, hogy maguk azok az előadóművészek, akiket Hirken alelnök úr vár...?

A macskanő arcán ravasz, mosoly derengett fel.

- De még mennyire, tábornok úr...! Úgy értem, nem értesítették jövetelünkről a Csillagvéget? Ejnye no...! Pedig a Birodalmi Szórakoztató Liga biztosított arról, hogy felveszi a kapcsolatot magukkal! Én mindig illő fizetséget követelek, mégpedig előre! - széles mozdulattal a rámpa felé intett. - Uraim! Madam Atuarre bemutatja vándortársulatát! Elsőként a Céllovőmesterünket, a fegyverek varázslóját, aki mindenhol elkápráztatja a közönségét trükkjeivel, éles szemével és csálhatatlan lézerével!

Han csattogó léptekkel lesétált a rámpán. Próbálta játszani szerepét, közben izzadt az járat reflektorainak éles fényében. Atuarre és a többiek nyugodtan használhatták az igazi nevüket, mert nem szerepeltek a Fennhatóság aktáiban. Mivel esetében korántsem volt ennyire egyértelmű a helyzet, Solo a biztonság kedvéért az egyik hamis személyi okmányában szereplő néven szándékozott bemutatkozni az azonosítás során. A fogadtatást látva már nem volt biztos abban, hogy szerencsésen választotta meg szerepét. Amint a BR-ek megpillantották sugárvetőjét, fegyverek szegeződtek rá, s ő széles gesztussal igyekezett távol tartani kezét giccses pisztolytáskájától.

Atuarre máris tovább fecsegett, észre sem véve a zsernyákok ideges reakcióját:

- És aki elkápráztatja majd önöket látványos és varázslatos tornagyakorlataival...!
Atuarre bemutatja kedvenc csodagyerekeit...!

Han oldalra lépve feltartott egy karikát, melyet a fedélzetről hozott magával. Eredetileg az egyik mentőkabin rakétafúvókájának része volt. A koréiai galvanizálta, ellátta egy fogóval és egy távkapcsolós torzítóegységgel. Most megnyomott egy gombot, mire a gyűrű táncoló tűznyelvek, színesen lüktető hullámok kavalkádjává vált, ahogy a fénytorzító kifejtette hatását a látható spektrumban. Teljesen veszélytelen virtuális szikrákat meg lángcsóvákat vetett maga köré, beragyogva a környéket.

- ... Pakka! - fejezte be Atuarre diadalmasan.

A kölyök merészen keresztülugrott az ártalmatlan fényeffektusok között és egy tigrisbukfencsel a rámpa aljára huppant. Ott a lendülettől hajtva felpattant és az alacsony gravitációt kihasználva csinált egy dupla előre szaltót behúzott végtagokkal, majd miután leérkezett, mélyen meghajolt a meglepett őrnagy előtt. Han kikapcsolta és visszahajította a karikát a hajóba. Udvariasan biccentett a közönség felé, mintha tapsot várna a kommandósoktól.

- Végül, de nem utolsósorban – folytatta Atuarre -, a meghökkentő gépezet, az anekdotázó robot, a vidámság és a jókedv masinája... Bollux!

A droid lecsattogott a rámpán, hosszú karjait lengette és sikerült olyan benyomást keltenie, mint egy menetelő katonának. Solo jól-rosszul kikalapálta a testét éktelenítő horpadásokat, mielőtt csodásan átfestette volna. Őt réteg gyorsan száradó, élénkpiros lakkal, ahogy ígérte, s még a cicomázásról sem feledkezett meg, apró ezüstszerű csillagokat pingálva rá több helyen. A munka droid elavultból átment klasszikusba. Mellrészének egyik oldalán a Birodalmi Szórakoztató Liga álarc- és napfényemblémája díszelgett, mely – Han reményei szerint – tovább növelte hitelüket a legénység szemében.

A BR őrnagy összezavarodott. Tudta, hogy Hirken alelnök különleges előadó társaságot vár, de nem tudott arról, hogy jelezték volna közeledtüket. Hiába, az alelnök rendkívüli fontosságot tulajdonít különös hóbortjainak. És nagyon nem szenvedheti, ha megvárakoztatják. Egyáltalán nem...

Igy hát a katonatiszt szívélyes arckifejezést öltött. Olyat, amilyen mord ábrázatától csak kitelt.

- Azonnal értesítem az alelnök urat az érkezésükről, Madam... izé... Atuarre?

- Igen, pompás! - a macskanő pukedlizett, aztán Pakkához fordult. - Hozd a kellékeket, édesem!

A kölyök visszaloholt a fedélzetre és pár pillanattal később színes karikákkal, egy nagy piros gumilabdával és más segédeszközökkel tért vissza a folyosóra. Ezek egy részét átadta Kukának, aki készségesen segített a hurcolkodásban.

- Elkísérem önöket Csillagvégbe! - jelentette ki az őrnagy feszengve. - Viszont attól tartok, az egyik emberem kénytelen lesz elvenni a Céllövőmester fegyverét. Meg kell értenie Madam: nálunk ez a szokásos biztonsági intézkedés!

Han erőt vett magán és markolattal előre odanyújtotta fegyverét egy BR őrmesternek.

- Vigyázzon rá! Egyedi darab! - mondta szerényen vigyorogva.

Atuarre megértően az őrnagy felé bólintott.

- Persze, persze! Mindig be kell tartani a szabályokat, nem igaz? És most, drága tábornok úr, ha lenne szíves...!

Az őrnagy ijedten döbönt rá, a nő arra vár, hogy a karját nyújtsa neki. Végül szigorú neveltetésének köszönhetően hamuszürke arccal, de mereven megtette ezt a gáláns gesztust. A BR-ek – ismerve parancsnokuk indulatosságát – gondosan elrejtették vigyorukat. Sietve díszőrséget formáltak a cső két fala mentén, mintha csak egy parádén lennének. Han megnyomta a rámpa gombját, ami gyorsan felhúzódott, s a fedélzeti nyílás

bezárult. Nem fog kinyílni senki másnak, csak neki, Csubakkának, vagy valamelyik trianiinak.

Az őrnagy, miután előreküldött egy hírvivőt, keresztülvezette a csoportot a kikötői terminálon, egyenesen az összekötőcsövek útvesztőjébe. Innen több csomóponti állomáson haladtak át séta közben, fekete overallos technikusok bámész tekintetétől kísérvé. Lépteik zaja és Kuka zörgése végigvisszhangzott a járatokban. Az újonnan érkezettek arra lettek figyelmesek, hogy itt a gravitáció határozottan gyengébb a Millennium Falconon megszokott szabvány egy g-nél. A Fennhatóságiak nem építettek be még sehová mesterséges gravitáció növelőket, így a bázison alig fele volt a nehézkedési erő a normálisnak. Az alagutakban cirkuláló friss, kissé hűvös levegőnek határozottan hidroponikus illata volt, mely kellemes változatosságot jelentett a hajó agyonrecirkulált, állott légköre után.

Végül egy jókora páncélzsiliphez értek. A külső ajtó az őrnagy szóbeli parancsára nyílt meg előttük. Han gyors pillantást vetett a fémfelületre, mely a torony oldalfala lehetett. Az átjárócső légmentesen tapadt hozzá, biztonsági kapcsokkal megerősítve. Ilyen közről egyértelműen meg tudta állapítani azt, amit a leszálláskor már gyanúsnak talált.

Csillagvéget – vagy legalábbis a torony külső hüvelyét – egyetlen darabból álló, atomi pontosságú kötással egybenövesztett szuperpáncél borította. Ezáltal a legköltségesebb épületek közé tartozott a galaxisban – azaz a legdrágább építmény volt, amit Solo valaha látott. A tömör fémet ilyen tökéletes kötással megerősíteni igen sokba kerül. Han sohasem hallott olyasmiről, hogy a módszert ipari méretekben alkalmazták volna. Pláne egy ekkora monstrumon. Hacsak nem találtak fel időközben a mérnökök valami olcsó megoldást.

Beérve a toronyba hosszú, tágas folyosón mentek végig a közepe felé, ahol a fő tartóoszlopok közt egy függőleges közműalagút húzódott, benne kábelekkal, csövekkel és liftaknákkal. Sietve haladtak, nemigen volt alkalmuk a nézelődésre. Fennhatósági technikusok és BR-ek sürgölődtek körülöttük az épületben. Csillagvég nem tűnt túl népesnek, és ez sehogy sem illett ahhoz az elképzeléshez, melyet a jövevények a rettegett börtönbázisról előzetesen kialakítottak magukban.

Az őrnagy és pár embere kíséretében beszálltak egy tükörfalú turbóliftbe. Nagy sebességgel suhantak felfelé, az ajtó fölé szerelt kijelzőn gyorsan változtak a számok. Amikor a liftajtó kitarult és a tiszt mögött kiléptek a fülkéből, a csillagok alatt találták magukat. A sűrűn szikrázó, távoli napok szinte tapintható, hideg fényt árasztottak a fejükre.

Han rádöbrent, hogy a Csillagvég tetején vannak, s fölöttük hatalmas üvegacél kupola domborodik. Világos padlójú előtérben álltak, ahonnan egy kicsiny, természetes völgyre láttak rá bal felé. Olyan volt, mint egy minden részletében kidolgozott, miniatűr tájkép. Egy luxus kertecske. Apró patakok öntözték a számos világból származó virágokat, fűféléket, kisebb bokrokat. Tisztán hallották a madarak csivitelését, az állatok kaffogását és a virágport gyűjtő rovarok zümmögését is. Ezen hangok mindegyikét rejtett hangszórók sugározták az illúzió érdekében. A völgyecskét felette lebegő, különböző színű miniatűr napgömbök világították meg természetesnek ható fényükkel.

Jobbról léptek koppantak, mire az érkezők odafordultak. Egy középkorú férfi bukkant elő a torony közműaknájának fala mentén sétálva. Magas, méltóságteljes, markáns arcú pátriárka volt. Remek szabású, kimondottan elegáns öltözékét viselt: zsakettkabátot, ünnepi mellényt, pliszés inget, pedánsan redőzött szürke nadrágot és hetyke, piros nyaksálat. Mosolya szívélyes volt és meggyőző. Haja fehér és dús, keze tiszta és puha. Körmei gondosan manikűrözöttek és lakkozottak. Egészében véve túl piperkőcnek tűnt ahhoz, hogy egy szupertitkos börtön parancsnoka legyen. Han legszívesebben kupán vágta volna ha teheti és talán le is dobja a liftaknába.

A férfi magabiztos, dallamos hangon szólalt meg, nyájasan köszöntve váratlan vendégeit:

- Üdvözlöm a Csillagvégen, Madam Atuarre! Hirken vagyok. Mirkovig Hirken, a Fennhatóság szektor igazgatóságának alelnöke. Sajnálatos, hogy bejelentés nélkül érkezett, különben nagyobb pompával fogadtam volna.

Atuarre nyugtalanságot színlelt, behúзва vékonyka nyakát.

- Ó, méltóságos úr, mit mondhatnék? A Liga az utolsó pillanatban kért fel arra, hogy vállaljam el a helyettesítést. Úgy tudtam, hogy az időbeosztásról gondoskodó titkár, Hokkor Long mindent elintéz.

Hirken alelnök elmosolyodott. Vörös ajkai elbűvölően húzódtak vissza szabályos rendben sorakozó mész fehér fogairól. Solo arra gondolt, milyen hasznos lehet ez a mosoly és sima modor a testületi üléseken. Ő sosem pazarolta arra nehezen megkeresett pénzét, hogy ilyen kifogástalan fogsort csináltasson magának valamelyik magánklinikán.

- Nem tesz semmit! – jelentette ki elnézően az alelnök. - Az ön megjelenése így váratlan örömeinkre szolgál!

- Nagyon kedves öntől! - lelkenedezett a macskanő, cicásan megvonva vállát. - Ne féljen, kedves alelnök úr, legalább kimentjük egy kicsit a hivatali problémák és kötelességek alól!

Miközben a fickóval csevegett, gondolatban Atuarre trianii bosszút esküdött: Ha egy ujjal is hozzányúltatok a páromhoz, esküszöm, hogy kitépem a szívedet!

Han felfigyelt a Hirken övéen lógó apró, lapos készülékre. Úgy nézett ki, mint egy bonyolult távirányító. Feltételezte, hogy a fickó szeret mindent kézben tartani Csillagvégen, s ez a vezérlőegység totális uralmat biztosít számára a birodalma fölött. Azt már korábban is szokatlannak találta, hogy ilyen magas rangú tisztviselő irányítja ezt az isten háta mögötti komplexumot. Biztos, hogy valami nagyon fontos dolgot őriznek, rejtegetnek a Mytus VII.-en, ha egy alelnök dirigál a bázison.

- Összeszedtem a legrangosabb szórakoztatóművészeket galaxisunk eme részéből! – folytatta Atuarre. - Pakka elsőrangú akrobata, én pedig azon kívül, hogy a ceremónia háziasszonya vagyok, népem hagyományos zenéjét és rituális táncát adom elő. Itt áll mellettem a mi rendkívüli Célzómesterünk, a tűzfegyverek páratlan szakértője, aki még önt is el fogja kápráztatni, alelnök úr, trükkös lövéseivel!

Sípoló nevetés hallatszott és gúnyos hang szólalt meg a közelükben:

- Trükkös lövés, de mivel? Ahogy elnézem, nyilván a szájával...!

A köztökdő alak csak most tűnt fel Hirken alelnök mögött. Hüllőszerű teremtmény volt, karcsú, fürgé mozgású. A főnöke gyengéden így korholta:

- Ejnye, ejnye Uul, ezek a jóemberek nagy utat tettek meg, hogy vidámságot hozzanak unalmas hétköznapijainkba!

Atuarrehoz fordult, bemutatva beosztottját.

- Uul-Rha-Shan, a személyi testőröm. Ő maga is szakértője a fegyvereknek. Talán később összehozhatnánk valamiféle vetélkedőt. Uul bohókás fickó, szereti a humort.

Han szemügyre vette a tiss'shar fajba tartozó hüllőt. Világoszöld pikkelyein piros és fehér gyémántminták látszottak ott, ahol nem takarta vékony, olívdzöld ruházata. Épp őt fürkészte hatalmas, rezzenéstelen és sötét szemével. Uul-Rha-Shan szája elnyílt kisé, mire veszedelmes agyarak bukkantak elő, amik között örökké mozgó, rózsaszínű nyelv cikázott. Jobb alkarjára csatolva fura pisztolyt hordott. Egy gyorstüzelő diszruptort, ismerte föl Solo, valamiféle rugós tokban.

Az izmos testű humanoid nesztelenül elhelyezkedett Hirken jobbán. Hannak úgy rémlett, hallotta már valahol a testőr nevét, talán egy kocsmai beszélgetésnél. A galaxis tele van olyan fajzatokkal, akik rendkívüli adottságú gyilkosnak tartják magukat, ám ezek közül is kiemelkedik néhány igazán veszedelmes gazfickó. Közéjük tartozik a Tiss'sharl bolygóról származó bérgyilkos mesterlövész, aki a pletykák szerint jó pénzért bárhová elmegy és bárkit megöl: Uul-Rha-Shan. A koréliei nem hitte volna, hogy fennhatósági

pribékként találkozik a lénnel. Nyilván komoly summát kínáltak neki ezért az unalmas munkáért.

Hirken viselkedése minden átmenet nélkül üzletiessé vált.

- Nos, ha jól emlékszem, ez az a droid, amit rendeltem!

Komoly arccal vizsgálta Kukát, aki moccanni sem mert a mustra során. Az alelnök pillantása szinte megdermesztette a levegőt maga körül.

- Hmm...! Elég egyértelműen megtárgyaltam a Ligával, azaz pontosan megmondtam Hokkor Longnak, miféle droidot akarok! És azt is kifejtettem, hogy semmi mást nem vagyok hajlandó átvenni...! Ismertette önökkel Long a kívánságaimat?

Atuarre nagyot nyelt, leszegve fejét. Próbálta elkerülni, hogy kizökkenjen ömlengő stílusából.

- Bizonyos mértékig, alelnök úr.

Hirken ismét kételkedő pillantást vetett Kukára. Mint aki megsejtette, mit jelent ez a bizonyos mérték, de nem tette szóvá a dolgot. Talán mert lealacsonyítónak találta volna amiatt méltatlankodni, hogy ennyire nyilvánvalóan figyelmen kívül hagyták speciális kívánságait.

- Rendben van. Kövessenek!

Megfordult és elindult arra, amerről jött. Uul-Rha-Shan közvetlenül a nyomában loholt. Az utazó művészek fegyveres kíséretükkel együtt követték. Maguk mögött hagyták a kertet és a közműakna másik oldalán egy amfiteátrumba értek. A tágas térséget kényelmes ülésorok vették körbe, melyeket páncélozott üvegacél falak választottak el a porondtól.

- Aki látott már gépeket küzdeni egymással, az tudja, milyen az igazi harc! Nemde? - csevegett Hirken könnyed stílusban. - Egyetlen élő teremtmény, legyen bármilyen vad, sem lehet mentes az önfenntartás ösztönétől. Viszont egy gép, az igen! A robotok nincsenek tekintettel önmagukra. Csak azért léteznek, hogy a parancsnak engedelmeskedjenek és pusztítsanak. Az én harci gépem egy Mark X. Kivégző. Ebből a típusból nincs már túl sok a galaxisban. A maguk gladiátor droidja harcolt már hasonlóval?

Han fogai megcsikordultak kínjában. Próbálta eldönteni, kire vesse magát fegyverért, ha – s ettől komolyan tartott – Atuarre elrontja a választ. Most a legcsekélyebb habozás, értetlenkedés is a vesztüket jelentheti. A macskanő azonban ügyesen rögtönzött, egy pillanatra sem esve ki szerepéből:

- Nem, alelnök úr...! Mark X.-zel még nem!

Solo háta lúdbőrös lett az aggodalomtól. Gladiátor droid? Szóval Hirken ennek véli Kukát...! A koréliei természetesen tisztában volt azzal, hogy a droidok és egyéb gépek harcoltatása a gazdagok, perverzek és megcsömörlöttek kedvenc passziója, de meg sem fordult a fejében, hogy Hirken ezek közé tartozhat. Ennél azért többet várt volna egy ekkora hatalmú fickótól. Ha rájön, hogy a BLX-5-ös fényévekre van a kívánalmaitól, máris benne lesznek a pácban. Zsibongó agyát erőltetve próbált megoldást találni a nyilvánvaló problémára.

Menet közben egy asszony csatlakozott hozzájuk hátulról. Úgy tűnt, az egyik liftből lépett ki sietve. Termetre alacsony volt és rendkívül kövér. Ez utóbbi tény drága, remek szabású selyem köntössel próbálta palástolni – csekély eredménnyel. Úgy festett, akár egy finom kelmékbe csavart esetlen tuskó. Aranygyűrűkkel ékesített, vaskos ujaival félénken megfogta Hirken kezét. Az alelnök gondosan titkolni próbált kelletlenséggel pillantott rá, mire az asszony elrántotta kacsóját és sajnálkozva felkuncogott.

- Ó, drágám, vendégeink jöttek?

A férje – megfélekezve magáról – olyan pillantást vetett felfelé az üvegkupolára, mely Han érzése szerint még a kovalens kötést is felszakította volna. A pufók arcú, madáragyú nő azonban nem törődött vele – inkább Atuarret mustrálgatta kíváncsian. Az alelnök a

fogát csikorgatta, s türelmet erőltetett magára.

- Nem, kedvesem! Ezek az emberek új versenyzőt hoztak a Mark X.-eseknek. Madam Atuarre és társulata. Hadd mutassam be szépséges nejemet, Neera Opatajji-Hirken. Apropos, Madam Atuarre, mit is mondott, mi a droid besorolása?

- Egyedi gyártmány, izé... alelnök úr! – szólt közbe gyorsan a koréliai. - Mi magunk terveztük és... Megsemmisítőnek nevezzük!

Kukához fordult, szemével próbálva jelezni neki, hogy vegye a lapot és újdonsült tituluszának megfelelően produkálja magát a társaság előtt. Kuka Hanról Hirkenre nézett, aztán csikorogva meghajolt. Nem ártott volna az ízületeinek egy olajos fürdő, azt meg kell hagyni, de senkinek sem tűnt fel a kopásra utaló apró zaj.

- Megsemmisítő vagyok, szolgálatára. A pusztítás a létezésem célja, magasságos uram.

- Azonban társulatunk más látványosságot is tud nyújtani! – sietett hozzáfűzni Atuarre, Hirken felesége kedvéért. - Akrobatamutatványok, tánc, trükkös lövés és hasonlók...

- Ó, ó, drágaságom! - sikkantott az elhízott asszony tapsikolva, önfeledten férjéhez dörgölözve. - Nézzük meg ezt előbb! Úgy unom már bámulni, ahogy az öreg Mark X. szétcincál más gépezeteket! Milyen unalmas, faragatlan és durva dolog! Az élő előadók egészen mások, mint az ősrégi holokristály felvételek, meg a szektorközi hálózaton sugárzott zenék és filmek...! És itt olyan ritkán kapunk vendégeket...!

Cuppogó hangokat hallatott, melyek (ezt Han hamar kitalálta) férjének szánt csókok lehettek. Úgy hangzott, mint valami óriás puhatestű neszezése egy kalamári szórakozóhelyen.

Solo végre lehetőséget látott arra, hogy egyszerre két problémát oldjon meg. Az előadás révén kimentheti Kukát az egyenlőtlen küzdelemből és körülnézhet Csillagvégen kíséret nélkül – ha elég meggyőző lesz az elkövetkező percekben.

- Izé, méltóságos alelnök úr! Én egyben a társulat munkavezetője is vagyok. Sajnos meg kell mondanom, hogy a gladiátor droidunk, Megsemmisítő megsérült kissé a legutóbbi összecsapás alkalmával a Kalla VII.-en. A segédvezérlő áramkörét tesztelni kellene, mert folyton elromlik és nagyon lelassítja a robotot harc közben. Nem tudom, esetleg használhatnám valamelyik műhelyüket? Mindössze néhány percre lenne szükségem! Addig is ön és a kedves felesége nézzék meg az előadásunkat!

Hirken a kupolán át ismét felpillantott a sápadtan hunyorgó csillagokra. Elégedetlenül sóhajtott, felesége viszont kuncogott és lelkesen támogatta a javaslatot.

- Rendben van! De végezze el gyorsan ezeket a javításokat, mesterlövész! Engem nem nagyon érdekel az akrobatika és a tánc!

- Parancsára, uram! - vigyorgott megértően a koréliai, és máris úgy érezte, nyert ügye van.

Az álcájuk láthatóan mindenkit meggyőzött az elmúlt percekben arról, hogy tényleg mutatványosok. Még az irataikat és a működési engedélyüket is elfelejtették elkérni tőlük, ami miatt pedig rendesen izgultak mindketten Atuarrral. Volt egy kidolgozott meséjük arra az esetre, ha a bürokrata akadékoskodni kezdenének, de magabiztos fellépésük sikeresen elterelte a gyanút eme fontos apróságról.

Az alelnök hívatta az egyik technikai felügyelőt, aki épp az amfiteátrum rendszereit ellenőrizte és elmagyarázta neki, mire van szükség. Aztán kényszeredetten karját nyújtotta elhízott feleségének. Helyet kerestek maguknak a lelátón. Az őrnagy és emberei laza formációt alkottak körülöttük, leeresztve fegyvereiket. Örültek, hogy kicsit lazíthatnak és szórakozhatnak a szolgálat közben. Uul-Rha-Shan még egy utolsó, fenyegető pillantást vetett Hanra, aztán ment a többiekkel, hogy elfoglalja helyét Hirken közelében.

Mivel Pakka akrobatamutatványa és Atuarre tánca nem jelentett veszélyt a nézőkre, Mirkovig megnyomott egy gombot az övéen lógó egységen és az aréna falaiként szolgáló

üvegacél panelek belesiklottak a padlónyílásokba. Az alelnök és felesége kényelmes luxusfotelekbe telepedtek. Pakka nekikészült az ugrásoknak.

Han a középkorú, világosbarna bőrű technikus felügyelőhöz fordult, akit a rendelkezésére bocsátottak. A fickó szerszámövére akasztotta korábban használt műszerét és indult volna a liftnához.

- Egy pillanat, uram! Várjon meg a liftnél! Kiveszem az áramkördobozt és egy percen belül ott leszek.

A férfi közönyösen biccentett és távozott, egy unott pillantásnál többre nem méltatva a robotot. Han Kukához fordult.

- Oké! Csak épp annyira nyisd ki, hogy ki tudjam venni Maxot!

A munka droid mellrészén részben feltárult. Solo közelebb hajolt, testével takarva a komputeregység búvóhelyéül szolgáló üreget mások elől. Nem lenne jó, ha a tiszték valamelyike észrevenné, mekkora rejtékhely van a törzsében. Még képesek és darabokra szedik, hogy megvizsgálják, nem dugtak-e belé valami illegálisat. Miközben kivette a szondát, figyelmeztetően rászólt:

- Egy nyikkanást se, Max! Most állítólag harcvezérlő alkatrész vagy, szóval hagyd a mókát és maradj csöndben!

Kék Max fotoreceptora kihunytt, annak jeléül, hogy megértette a parancsot.

- Jól van, Maxie!

Han felegyenesedett, a komputer tartószíjait a vállára akasztotta. Ahogy a BLX-5-ös becsukta mell-lapját, a kapitány odanyújtotta neki ellenzős sapkáját és deréksíjait, aztán megpaskolta a droid frissen mázolt fejét.

- Őrizd meg nekem ezeket és maradj nyugton, öregfiú! Nem fog sokáig tartani! De aztán nehogyszétverd itt nekem azt a gladiátor droidot, mielőtt visszaérek...!

Kuka értette a tréfát, de a vezérlőprogramjainak egyáltalán nem volt kedvük vidám reakciót produkálni a figyelmeztetésre válaszul. Korábbi háborús tapasztalatai révén jól el tudta szimulálni magában, mi történhet vele, ha tengelyt akaszt egy harci robottal.

Solo sietve csatlakozott a felvonónál várakozó technikus felügyelőhöz. Pakka épp akkor kezdte meg csodálatos ugrásait és tornamutatóványait a porondon. A kölyök – fiatal kora ellenére – gyakorlott akrobata volt. Többször átfordult, szaltózott, cigánykereket hányt, majd átbukfencezett egy karikán, melyet maga előtt tartott és a nagy piros gömbön egyensúlyozva bejárta szinte az egész arénát. Aztán Atuarre is beszállt a mutatóványba, mint dobó, s Pakka röpködni kezdett a levegőben.

Neera Opatajji-Hirkent egészen lenyűgözte az attrakció, számos „ó” és „á” röppent fel húsos ajkáról a kölyök ügyessége láttán. Perceken belül fennhatósági alkalmazottak tünedeztek fel a liftek irányából és telepedtek le az ülésekre csöndben. Egy maroknyi kivételezett, akik engedélyt kaptak rá, hogy végignézzék a műsort. Elismerő pusmogással nyugtázták Pakka mozgékonyágát, de tüstént elnémultak főnökük megrovó pillantásainak súlya alatt.

Mirkovig megnyomott egy gombot az övében lógó vezérlőegységen. Markáns férfihang válaszolt a hívására késlekedés nélkül:

- Igen, uram?

- Azonnal készítsétek a Mark X.-est!

Hirken nem törődött a szolgálatos tiszt pattogó „igenis”-ével. A közelben várakozó Kukát fürkészte, aztán visszafordult az akrobata felé. Nagyon türelmes tudott lenni ha akart, ám most épp nem volt olyan hangulatban.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Miközben a turbólift lefelé zúgott az aknában, Han azon töprengett, hogyan mászhatnának ki a kutyaszorítóból. Jókorra bajba sodorta társait a tervével, mert csak arra gondolt, miként jussanak be ide, s közben megfedkezett arról, mivel is állnak szemben. Azt hitte, legrosszabb esetben közlik velük, hogy nem látják őket szívesen és kitesseklik hívatlan kompániájukat a bázisról. Hirken bejelentése a Mark X.-essel és a viadallal kapcsolatban ezért váratlanul érte.

De nem kéne aggasszon, hogy Kukának valamiféle gyilkos robottal kell megmérkőznie – emlékeztette magát megfontoltan. A BLX-5-ös végül is csak egy droid. Ha baj éri, az nem olyan lesz, mint amikor egy élőlény megsebesül vagy elpusztul. Őt bármikor újra össze lehet rakni és ha a központi memória modulja nem károsodik, gyakorlatilag teljesen helyrehozható.

Ezt többször el kellett ismételnie gondolatban, mivel nem nagyon sikerült meggyőznie magát róla. Az elmúlt hetekben egészen megszokta már a robotot, főleg mióta nélkülözni kényszerült Csubakka társaságát és kezdett valamiféle ragaszkodást érezni a rozzant fémkaszni iránt. Ráadásul nem akarta megszerezni az alelnöknek azt az örömet, hogy lássa, miként szedi darabokra a Kivégzője a kivénhedt munkagépet.

Az ehhez hasonló helyzetekben azt kívánta, bár tartozna inkább a lassú, megfontolt emberek típusába. Stílusát azonban ő maga alakította ki, fütyülve a körülményekre. Páros lábbal ugrott a szituációk közepébe mindig, nem törődve azzal, hogyan fog landolni vagy landol-e egyáltalán. Rögtönzött terve – ahogy a felvonóban átgondolta –, mindössze annyi volt, hogy körülszaglászik a toronyban. Ha nem jut semmire, ő és társai befejezik az előadást, s csak reménykedhetnek, hogy Csillagvég technikusai némi könyörgésre megjavítják majd Kukát, mielőtt kitessekelnék a vándortársulatot a bolygóról.

Nézte, ahogy az emeletszámok elvillannak az ajtó fölötti számlálón. Igyekezett visszafogni magát, s nem tett fel kérdéseket a technikus felügyelőnek. Egy kívülálló – főleg ha mutatványos – ne nagyon kíváncsiskodjon a Fennhatóság felszereléseiről. Amennyiben másképp cselekszik, gyanút kelthet.

Menet közben több helyen megállt velük a lift és újabb utasok léptek be, majd szálltak ki a fülkéből. Csak egyikük volt öltönyös hivatalnok, a többiek egyenruhás BR-eknek, technikusoknak bizonyultak. Han lopva figyelte, vannak-e náluk kulcsok, bilincsek, elektromos botok vagy szökésgátlónak beillő tárgyak, de semmi efféle nem látott. Ismét feltűnt neki, milyen gyér személyzetű a torony ahhoz képest, amire számítottak – már amennyiben itt van a titkos börtön.

Amint elérték a megfelelő szintet, kilépett a fülkéből a felügyelő után. Nyugodt léptekkel vágtak át az összekötő folyosón, melynek végén a fickó szóbeli parancsára kinyílt előttük egy páncélajtó. Jól kivilágított karbantartó részlegbe értek, ahol néhány fiatalabb technikus tett-vett a csillogó gépezetek és gravitációs emelőszerkezetek között. A szétszedett droidok, szállítórobotok és más alkatrészek mellett kommunikációs és komputer részegységek heverték festői összevisszaságban.

Solo rántott egyet Max hordszíján és megpróbált fesztelenül viselkedni.

- Hé, fiúk, van áramkör-letapogatótok?

Senki nem válaszolt, de a kísérője továbbvezette egy külön terembe, melynek oldalában üres fülkék sorakoztak. A koréiai lerakta Maxot egy munkapadra a hozzá legközelebbiben. Fél kézzel lehúzott egy csuklós fémkarra szerelt letapogató műszert a plafonról és forrón remélte, hogy a technikus magára hagyja. A fickó azonban maradt, s Han azt vette észre, hogy a kis komputer oldalán sorakozó különféle csatlakozónyílásokat bámulja tanácstalanul. Most próbáljon meg úgy csinálni, mintha tesztelné Maxot?

A felügyelő is odapillantott a válla fölött és megjegyezte:

- Hé, ez valamivel bonyolultabbnak tűnik, mint egy egyszerű pótalkatrész...!

- Én fejlesztettem ki. Meglehetősen bonyolult, valóban. – dűnnyögte a csempész, komolyan bólogatva. - Apropos, az alelnök azt mondta, hogy mikor itt végzek, vigyem fel a maguk komputer részlegébe recalibrálni. Az egy szinttel lejjebb van, igaz?

A pasas homlokát ráncolva próbálta jobban szemügyre venni Max kivezetéseit.

- Nem, a szerverterem két szinttel feljebb található. De oda nem fogják beengedni, csak Hirken személyes jóváhagyásával. És előtte át kell esnie egy teljes por és csíramentesítésen, meg átvilágításon. A nagy tisztaságú részlegbe senki nem mehet be anélkül. Viszont ha vezetékes kapcsolatra van szüksége, használhatja a külső terminálokat is a fertőtlenítő zsilip előtt. - közelebb hajolt a letapogatóhoz. - Hé! Ez a valami úgy néz ki, mint egy komputermodul!

Han cinkosan kuncogott a felismerésen.

- Igen? Ugyan már! Tessék, nézze meg jobban!

Oldalra mozdult, helyet adva a fickónak. A technikus felügyelő gyanútlanul közelebb lépett az asztalhoz és Max fölé hajolt, hogy megvizsgálja. Ám ekkor minden elsötétült körülötte, mivel erősen tarkón vágták. Úgy rogyott össze, mint egy zsák, homlokát beverve a pult szélébe.

Han a tenyere élét dörzsölgetve állt a padlón heverő pasas fölött. Körülnézett, hová rejthetné a kellemetlen szemtanút. Egy alkatrészek tárolására használatos szekrényen akadt meg a szeme a letapogatószoba túlsó végében. Odaszaladt, egyre azon morfondírozva, mikor lép be egy másik fickó a helyiségbe, miközben bekukkantott az ajtaján. Félig üres volt és elég tágasnak látszott. Remek! Gyorsan összekötözte a technikus kezét a háta mögött a saját szíjával, majd a szájába gyömöszölte az egyik letapogató porvédőjét és bevonszolta az ernyedtestet a szekrénybe. Itt jól ellesz a következő néhány órában. Levette ruhájáról a biztonsági jelvényét, arra gondolva, hátha hasznát veszi később, aztán becsukta az ajtót, s visszatért a kis komputerszondához.

- Minden rendben, Max! Térj magadhoz!

Kék Max vöröslő fotoreceptora felfénylett.

- Hallottam minden szót, kapitány! Ha oda tud juttatni ahhoz a terminálhoz, megpróbálok betörni a rendszerükbe!

- Egy pillanat! Máris indulunk, csak átvedlek kissé...!

A koréliei megszabadult élenksárga vállszíjától és letépte ruhájáról a kártyapartin nyert jelvényeket. Leszakította a paszományokat is, mindössze a testhezálló fekete ruha maradt rajta, mely erősen hasonlított a technikusok uniformisára. A felügyelő biztonsági jelvényét jól látható helyre tűzte, újra felkapta Maxot és nagy levegőt véve nekiindult. Könnyen ráfázhatott volna, ha valaki megállítja és összehasonlítja arcát a jelvényen látható apró holoképpel. Solo azonban bízott híres szerencséjében, magabiztos fellépésében és elszántságában; egy percig sem tévovázott. Most vagy soha! A történetek után valószínűleg nem lesz több alkalma körbeszimatolni a támaszponton.

Minden baj nélkül jutott két szinttel feljebb, a szerverterem előtti folyosóra. Három BR lebzelt a lift melletti örfülkében, de jelvényét látva csak intettek neki: mehet. Meg sem kérdezték tőle, mit akar a szigorúan őrzött területen. A kapitány komolyságot erőltetett magára. Ez pimaszul könnyen ment! Csillagvégen bizonyára eseménytelenül telnek a szolgálat órái, napjai, hónapjai. Nem csoda, ha az örök ellustulnak valamelyest. Végül is mi történhetne itt?

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Az amfiteátrumban Pakka megdöbbenő ügyessége még csak egy elismerő pillantást sem váltott ki az alelnökből. Pedig a kölyök a piros gömbön egyensúlyozott éppen, miközben egy maga tartotta karikán keresztül átfordulásokat csinált. Teltek a percek, végül Hirken elvesztette amúgy is szűken mért türelmét és ingerülten megszólalt.

- Elég ebből! - jelentette ki határozottan.

Ápolt keze a magasba lendült, leintve a mutatóvagyat. Pakka abbahagyta a produkciót és fáradtan lihegve az alelnökre meredt.

- Nem tért még vissza az az ostoba mesterlövész?

A hivatalnokok összedugták fejüket és sietve megtanácskozták a kérdést. Alapos bürokraták lévén, némi vitát követően sikerült arra a közös megállapításra jutniuk, hogy Han még nem tért vissza. Hirken reszelősen vette a levegőt idegességében. Aztán Atuarra mutatott lakkozott körmű ujjával.

- Jól van, Madam, táncolhat! De legyen rövid, és ha az az éles szemű karbantartó nem tér vissza hamarosan, tőle végképp eltekintek!

Pakka eltávolította segédeszközeit az aréna padlójáról. Atuarre odanyújtott neki egy kicsiny fütty-sípot, amit Han készített számára kábelvédő csövekből. Miközben a kölyök próbaképpen befűjt néhányat, anyja lágyan végigsimított az új hárfa húrjain, melyet szintén a koréliai fabrikált neki. A hevenyészett hangszerek – beleértve a bokacsengengettyűt is – nem trianii módi szerint készültek, a célnak azonban megfeleltek. Igazi népművészeti munkáknak látszottak, eltekintve az apróbb szépséghibáktól.

Hirken és a többi néző arca némi érdeklődést árult el. A trianii rituális táncot meglehetősen szemérmesnek és primitívnek tartják az ismerői, pedig több puszta erotikus magamutogatásnál. Lépései, mozdulatai ősrégiek, s a táncos mély összpontosítását igénylik. Annak, aki a tökéletességre törekszik, belső harmóniára és teljes odaadásra van szüksége. Nem csoda, hogy a rosszkedve ellenére Hirkent, a beosztottait és a feleségét egyaránt magukkal ragadták Atuarre pörgései, forgásai, piruettjei – pedig miközben táncolt, a macskanőnek egyre az járt a fejében, vajon meddig tudja lekötni nézői figyelmét a vonaglásával? És mi lesz, ha ráunnak erre a mutatványra is?

HUSZADIK FEJEZET

Han a szerverterembe vezető fertőtlenítő zsilip előtti néptelen helyiségben talált egy szabad komputerterminált, amihez habozás nélkül csatlakoztatta Maxot. Miközben a droid teljes sebességre kapcsolva behatolt a rendszerbe, a csempész óvatosan körülpillantott a folyosón és becsukta mögöttük az ajtót. Nincs szükség kíváncsiskodókra.

Az egyik faliképernyő elé kerekesszéket húzott és fáradtan lehuppant rá.

- Benn vagy, kölyök?

- Igen, kapitány. A technikák, amikre Rekkon tanított, itt is beváltak. Tessék!

A monitor felfénylett, s özönlenni kezdtek rajta az adatok, diagramok, táblázatok és számoszlopok. Minden, amihez hozzáfért a kis kódtörő a rendszerben való kutakodása során.

- Csak így tovább, Max! Most derítsd fel a fogdákat, cellákat, büntetőszinteket és hasonlókat!

Kék Max alaprajzot alaprajz után villantott fel a képernyőn; miközben keresésének

tempója egyre gyorsult. Hatalmas adattömegeken rága át magát – épp ilyen céllal készítették. Végül azonban kénytelen volt beismerni, hogy kudarcot vallott.

- Nem megy, kapitány.

- Hogy érted azt, hogy nem megy? Hiszen itt vannak! Itt kell lenniük! Nézd meg újra, te kis hülye!

- De itt nincsenek cellák! – felelte Max méltatlankodva. - Ha lennének, megtaláltam volna őket! Az egész bázison nem sok lakóter van, mindössze a technikusok szállásai, a Biztonsági Rendőrség laktanyája és néhány hivatalnoklakás. Mindegyik a komplexum földalatti részében... no meg Hirken lakosztályai, fent a toronyban.

Solo összevont szemöldökkel meredt az alaprajzokra. Nem tévedhettek ekkorát! Vagy talán a föld alá mélyített részekben vannak az elítéltek? De ott még javában folynak az építkezések! Okosabb lenne találgatás helyett szisztematikusan eljárni és szépen végignézni az egész bázist, elejétől a végéig.

- Jól van! Semmi gond! Akkor rajzold ki nekem a tetőrész belsejét! Szintről szintre fogunk haladni lefelé, kezdve Hirken vidámparkjával!

A képernyőn felvillant a kupola alaprajza, benne a kerttel, egy étteremmel és az amfiteátrummal. Az alatta húzódó két emeletről kiderült, hogy az alelnök hivalkodó személyes lakrésze foglalja el, valamint néhány luxus lakosztály a vendégei számára. Az ez alatti terület viszont felkeltette Han figyelmét.

- Mik ezek a részlegek, Max? Irodák?

- Nincs részletezve. – felelte a kis komputer. - A kapcsolódó kimutatások orvosi felszerelésekről, holofelvevőkről, operáló szervokarokról, műtőasztalokról és hasonlókról szólnak velük kapcsolatban. Biztos egy kórház az.

A koréliei agyában azonnal világosság gyúlt. Egy percre sem hitte, hogy egy ilyen kis támaszpontnak ekkora hatalmas gyógyító központra lenne szüksége. Mintha legalább ezer fős személyzetet kellene kiszolgáltatnia.

- Max, micsoda Hirken pontos rangja? A hivatalos megnevezésére gondolok.

- A Biztonsági Testület igazgatóságának alelnöke.

Han zordan bólintott. Tehát totál paranoid a fickó, munkakörének megfelelően.

- Kutass tovább, jó nyomon vagyunk! Az ott nem sebészeti, hanem kihallgatóközpont! Hirken valószínűleg így képzelel el. Hangzatos nevek mögé bújtatta a lényegét. Mi van egyel lejjebb?

- Semmi az emberek számára. A következő öt szinten valami tároló nevű létesítmény működik. Nem tudom mi ez, de jó nagy a termék belmagassága. A méretek alapján hatalmas gépezetek lehetnek bennük, rengeteg bekapcsolt fogyasztóval és szintenként egy-egy ipari méretű szünetmentes tápegységgel. Itt felül pedig egy légzsilip található a külső falon. Tessék az alaprajz és a vezetékhálózat sémája!

A férfi közelebb hajolt a képernyőhöz és a milliónyi vonalat vizsgálta. Minek egy börtönbe ipari létesítmény? Ott dolgoztatják a rabokat? Vagy lehet, hogy egy titkos katonai kutatóközpontba tévedtek és nem a Csillagvégen őrzik az elraboltakat? Még ez is lehetséges. Az egyik vonal, mely színében különbözött a többitől és végighúzódt a teljes részlegen, felkeltette az érdeklődését.

- Mi ez az élénkpirossal jelölt vezeték?

- A biztonsági szenzorrendszer adatkábele, kapitány. A torony eme részét teljes fürkészőrendszer hálózza be. Rátapadok a belső kamerákra!

A képernyőn több videofelvétel jelent meg egymás mellett. Han rámeredt a helyiség egyes részeit mutató élőképekre. Ez nem egy gyár, még csak nem is egy kutatóközpont, hanem egy raktár! És megtalálta az elveszetteket!

A teremben rengeteg sztázisfülke sorakozott. Mindegyikben egy-egy fogoly körvonalai sejlettek fel az üvegburák alatt. Emberek és mindenféle más fajok lebegtek bennük,

szürke rabruhában vagy meztelenül, megdermedve az időben. A fülkék entrópiakiegyenlítő mezeje képes megállítva tartani őket egy adott pillanatban. Ez volt a magyarázat arra, miért nincsenek komolyabb óvintézkedések a foglyok szökésének megakadályozására és hogy miért olyan kis létszámú az őrszemélyzet. Hirken mozdulatlanságra kárhoztatta áldozatait, így azok alig foglalnak helyet. Nem kell nekik levegő, élettér, táplálék és ivóvíz. Csak akkor „veszik elő” őket, ha vallatásra kerül sor, annak végeztével pedig ismét visszatuszkolják a szerencsétleneket a sztázisfülkéjükbe. A foglyok a szó köznapi értelmében csak addig élnek, míg a kihallgatás tart. A számukra tehát nincs pihenő két megkínzás között. Jószerével gondolkodni sem jut idejük azon, hogyan szökhetnének meg könnyörtelen csapdájukból.

Több ezren lehetnek, gondolta borzongva Han. Pár évvel ezelőtt, mikor a Nar Shaddaan élt, már hallott kőszá híreket ilyen birodalmi börtönökről, de biztosat senki sem tudott róluk. A Fennhatóság úgy látszik próbál lépést tartani a technikai fejlődéssel és ugyanúgy fütyül az elítéltek jogaira, mint a császár pribékjei. Hirken kedvére rakosgatja az elraboltaikat ki-be az időmegállásba. A rengeteg fülke miatt olyan hatalmas odafent az energiafogyasztás...

- Max – mormolta váratlanul. - Hol az erőmű?

- Rajta ülünk! – felelte a droid, bár az antropomorf megfogalmazás vele kapcsolatban nem volt épp helyénvaló.

Rövid keresés után kirajzolta a képernyőre a torony hosszmetsetét. Solo halkan fűttenett. Csillagvég alatt akkora trineutronium erőmű lapult a talajba süllyesztve, melynek teljesítménye elegendőnek látszott még egy erődítmény vagy akár egy gigási csillagromboló ellátásához is.

- És íme az elsődleges védelem! – tette hozzá Max.

Erőterek jelentek meg a torony minden oldalán, még fölötté is, készen arra, hogy egy pillanat alatt működésbe lépjenek. Ha valaki botor módon megtámadná a létesítményt az úrból, az energiapajzsok gyakorlatilag sebezhetetlenné teszik az egészet. Maga Csillagvég, mint azt a koréiai korábban már megfigyelte, különlegesen megerősített páncélzattal készült. Rázkódás elleni erőterrel ugyancsak felszerelték, így még egy hatalmas erejű nukleáris robbanás sem okozhatott komoly kárt a lakóiban. A Fennhatóság nem sajnálta a pénzt arra, hogy teljessé tegye a biztonságot privát poklában. Innen se megszökni nem lehet, se betörni a foglyok kiszabadítására.

Mindez persze csak akkor igazán hatásos, morfondírozott Solo, ha az ellenség kintről támad, nyíltan. Mi viszont már bejutottunk...

- Van névsor a rabokról?

- Már keresem! Egy pillanat...! Megvan! - csivített Max. - Úgy tartják őket nyilván, mint alkalmi vendégeket.

Han szitkokat mormolt a bürokraták cinizmusa hallatán. Szép kis vendéglátás!

- Oké! Csubakka neve szerepel a nyilvántartásban?

Alig érzékelhető szünet állt be a komputer munkájában.

- Nem...! De megtaláltam Atuarre társát, Keeheent... és Jessa apját!

Max egymás után két képet villantott a monitorra, felvételeket az őrizetesekről. Atuarre társának szőrzete vörösebb volt, mint a macskanő és a Doki barázdált arcának vonásai sem változtak semmit. Mivel a foglyok a sztázisban nem öregszenek, akár évszázadokig is eltárolhatják őket azokban a befőttes üvegekben. Míg rájuk nem unnak a kihallgatók. Han eltűnődött rajta, vajon hogyan tervezték a fölöslegessé váló vendégek eltávolítását Hirkenék, ha már nincs rájuk szükség. Elengedve őket hamar világgá kürtölnék ennek a kis vendéglátóhelynek a létezését és akkor kitör a csillagközi botrány. Valószínűleg senki sem fogja soha elhagyni a tornyot, élve legalábbis...

- És itt van Rekkon unokaöccse, Tchaka! – tette hozzá a kis komputer lelkesen.

Ifjonti arc jelent meg, melynek vonásai és bőrszíne nagyban emlékeztettek a néhai lázadó tudóséra.

- Hopp! Ki van itt! - sikkantotta Max vidáman egy pillanattal később.

Csubakka nagy, szőrös alakja villant fel a monitoron. Bilincsben tartották, de vicsora halált ígért még a bámészkodónak is. A vuki tekintete üvegesnek rémlett. Han feltételezte, hogy a BR-ek amint elkapták, telenyomták nyugtatókkal.

- Nincs baja? - tudakolta feszülten.

Max megjelenítette az őrizetbevételi adatokat. A VUKI NEM SÉRÜLT MEG KRITIKUSAN, állt a szövegfájlban. HÁROM TISZTÜNK AZONBAN BELEHALT AZ ÁLTALA OKOZOTT SEBESÜLÉSEKBE. Csubakka nem közölte a nevét, azonosítani pedig nem tudták, mert a Kashyyyk messze van a Fennhatóság szektortól. Ezért talált rá Max ilyen nehezen. A vádak listája alig fért a képernyőre, kezdve a fegyveres ellenállástól a több rendbeli nyers fizikai erőszakon át a tiltott zónába való behatolásig. És mindezek alatt ott szerepelt egy baljóslatú bejegyzés, a kihallgatás várható időpontja.

Han az elektronikus faliórára pillantott, mely az itt használt, galaktikus szabvány szerinti időt mutatta. Már csak pár óra és Csubakkát Hirken kínzókamrájába kísérik! Úgy tűnik, az utolsó pillanatban érkeztek, hogy megpróbálják kiszabadítani őt reménytelen helyzetéből.

- Tennünk kell valamit, méghozzá azonnal, Max! Nem engedhetem, hogy Csubit apró darabokra szedjék! Tudjuk hatástalanítani a védelmi rendszereket?

- Sajnálom, kapitány! – felelte a kis komputer. - Úgy látom, az összes főkapcsolót csak azzal a távvezérlővel lehet irányítani, amit az alelnök az övében hordoz.

- És a másodlagos kapcsolók?

Max mintha elbizonytalanodott volna.

- Azokhoz hozzáférek, de hogyan hatástalanítjuk a távvezérlőt? Amint észreveszi, hogy baj van, azonnal visszaállítja a rendszereket eredeti állapotukba és riadóztatja a személyzetet!

- Mit tudom én...! Mi a helyzet a belső jelfogókkal, meg a vezetékes hálózattal? Biztos van valami központ valahol, amit ha kiiktatunk, elvágjuk a távvezérlőt a torony rendszereitől! Nem hiszem, hogy a készülékébe szerelt adóvevővel közvetlenül elérné a számítógépeket több szintnyi távolságból!

Max értette az okfejtését és fél pillanat múlva megadta a válaszokat. Fogadóáramkörök bújtak meg véges-végig a Csillagvég folyosóin, a falakba építve minden szinten. Ezeken keresztül éri el a távvezérlő a belső hálózatot.

- Megnéztem a vezérlőegységet kiszolgáló programokat. A készülék tényleg csak a főbb berendezések alapvető irányítására alkalmas. Zsilipek, kommunikáció, életfenntartás, biztonsági rendszer, energiaellátás. A finomhangolásukhoz viszont szükség van egy rendes komputer terminálra. Amiből minden szinten található legalább egy. - magyarázta a kis robot türelmesen.

- Mutasd az elektromos hálózatot!

Han gondosan tanulmányozta az áramköri rajzokat. Emlékezetébe véste a különféle hivatkozási pontokat; az ajtók, liftek és terminálok helyét. Szerencsére a tornyot szabvány építési tervek alapján húzták fel, így könnyű volt eligazodni benne. Minden emelet majdnem teljesen egyformának tűnt benne.

- Oké, Max! Most csatlakozz rá a másodlagos vezérlőrendszerekre és állítsd át őket a következő módon! Ha egy biztonsági riadó miatt készültségi szint lép életbe, azt akarom, hogy záródjanak be a kivezető zsilipek a földszinten és szigeteljék el a tornyot a bázis többi részétől. Aztán kapcsoljanak be a külső védőpajzsok, mintha támadás fenyegetné az épületet. Ez mennyire fogja megnövelni a rendszer fogyasztását?

- Körülbelül a mostani kétszeresére. Miért?

- Az erőműnek ehhez nagyobb teljesítményre kell kapcsolnia. Igaz?

- Igen. De úgy méretezték, hogy bőven elbírja nemcsak a torony, hanem a környező bázis majdani fogyasztását is. - állapította meg Max, egy terhelési görbét villantva fel a képernyőn.

- Hozzáférsz az erőmű vezérlőrendszeréhez?

- Egy pillanat... mindjárt megvan... igen, bent vagyok!

- Jó! Most helyezz el egy rejtett utasítást, ami a készültségi szint életbelépésekor aktiválódik és teljesen felpörgeti a reaktort. Nem a fogyasztásnak megfelelően, hanem maximálisan, hogy túlhevüljön és felrobbanjon.

- De kapitány! Ez egy öt megawattos trineutronium erőmű! - hűledezett őszinte rémülettel a komputer egység.

- Tudom. Jó nagyot fog szólni. - bólintott könnyörtelen elszántsággal Solo. - Gondoskodj róla, hogy az ügyeletes személyzet és a felügyelőprogramok, ha észlelik a rendellenességet, ne találják meg az okát és ne tudják leállítani a folyamatot. Például zárd ki őket a rendszerből. Ugyanakkor legyen a kezelői felületen egy kiskapu a számomra. Ami jelszót kér a belépéshez. Ha elküldöm a jelszót valamelyik terminálról vagy Hirken távkapcsolójáról, ez azonnal állítsa le az erőművet és akkor nem robban fel.

- Ezt nem egészen értem.

- Meg akarom zsarolni a fickót. Vagy elenged minket Csubival és annyi fogollyal, ahányat el tudunk vinni a Falconnal vagy a levegőbe röptem az egész kócerájt. A védőpajzsok azért kellenek, hogy kívülről ne kaphassanak segítséget és senki se menekülhessen el a toronyból.

- Ez igazán zseniális ötlet, kapitány! - lelkenedezett a kis komputer csicsergő hangon.

- Tudom.

- Mi legyen a jelszó?

- Csubakka, csupa kisbetűvel! – mormolta a csempész elgondolkodva.

- És mi lesz, ha nem sikerül időben megszereznie a távvezérlőt vagy eljutnia a legközelebbi terminálig? - okvetlenkedett a robot munka közben.

Han fejét csóválta erre a lehetőségre.

- Találd ki...! De egy biztos! Vagy együtt megyünk el ebből a kriptából vagy senki nem fog élve távozni Csillagvégről!

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Odafönn a legfelső szinten Hirken alelnök végre rádöbbsent, hogy a bolondját járatják vele. Még Atuarre táncának bővületében is felismerte elméjének örökké gyanakvó részével, hogy ez az egész csak elterelő hadmozdulat. Szép és látványos, de nem az, amire az arénát tervezte a mérnökeivel. Ő gépi küzdelemre vágyott, igazi könnyörtelen pusztításra. A táncművészet, bár meglehetősen élvezetes, nem helyettesíti a gladiátorviadalt.

Felállt és megnyomott egy gombot a távkapcsolóján. A fények kigyulladtak, Pakka abbahagyta a játékot. Atuarre úgy nézett körül, mintha álomból ocsúdna. Mostanra teljesen beleélte magát a szerepébe, mintha odahaza lenne a szülőbolygóján és törzsének tagjai előtt mutatná be sokat gyakorolt mozdulatait.

- Mi történt...?

- Elég ebből! – jelentette ki Hirken durcás képpel.

Uul-Rha-Shan, a tiss'shar testőr felegyenesedett a jobbján, remélve, hogy parancsot kap a gyilkolásra. Valószínűleg ő is unta már a macskanő vonaglását. A hulló hideg vért nem tudta felforrósítani ez a sok kecses rángatózás. Pikkelyes bőré lévén a testőr csöppet

sem találta vonzónak a szőrös lényeket. Ám a várt utasítás helyett Mirkovig így szólt:

- Eleget láttam, trianii! Ez egyértelműen csak időhúzás. Szórakozik talán? Hol van a mesterlövésze? - Kuka felé intett vádlóan. - Nevetséges kifogásokkal ezt az ósdi munka droidot hozták ide, hogy becsapjanak vele! Nem kapok a pénzemért igazi értéket, ez egészen nyilvánvaló! Mindenféle meghibásodásokra hivatkoznak és közben azt remélik, hogy megtérítem a költségeiket! Vagy esetleg még jutalmat is adok az erőfeszítéseikért! Nem így van?

- Nem. – mondta csendesen a macskanő.

Zavartan lesütötte szempilláit, de a nézők nem törődtek vele. Talán már a hivatalnokok is sokallták a hajlongását és Pakka vég nélküli füttyögését.

- Készítsétek csatára a droidot! - parancsolta az alelnök a körülötte ülő technikusoknak és BR-eknek. - És hozzák a Mark X.-et!

Atuarre kihúzta magát. Egész testében remegett a fáradtságtól, de főként a dühtől. Féltette Kukát, ám látta, hogy Hirken hajthatatlan és neki a kölykére is gondolnia kellett. Azzal csitította magát, hogy haragjával nem sok jót tenne Hannak, ahogy az öreg munka droidnak sem. Ő megtette amit lehet, most már a koréliainak kell csinálnia valamit vagy komoly zúrbe kerülnek a szélhámosságuk miatt.

- Engedelmeivel, excellenciás uram, visszatérek a hajómra.

A nő úgy vélte, a Falcon fedélzetén több esélye van a cselekvésre. Még beavatkozhat, megmentheti a helyzetet, akár fegyverrel is – talán.

Hirken már csak a gyilkos robotjával foglalkozott, a távkapcsolóját nyomogatva osztogatta utasításait távol lévő beosztottainak. Egy kézlegyintéssel elbocsátotta a nőt és kedvetlenül felnevetett.

- Menjen csak, menjen! Ha találkozik azzal a semmirekellő, hazug mesterlövészével, jobban teszi, ha magával viszi! És nem hiszem, hogy figyelembe veszek bármiféle kifogást! Be fogom vonatni a Ligával a működési engedélyüket!

Atuarre odapillantott, ahol Kukát kísérték le az arénába. Nem tudott segíteni rajta. Túl sok felfegyverzett BR vette őket körül és ő még egy vibrokést sem hozhatott magával, nehogy lebukjon.

- Lord Hirken, törvényteleniséget követ el. Az a mi droidunk...

- Amit azért hoztak ide, hogy engem becsapjanak! – fejezte be helyette az alelnök ingerülten. - Ha már fizettem érte, hasznát akarom látni! Most távozzon, ha tetszik, vagy nézze végig a küzdelmet, ha úgy kívánja!

Felemelte mutatóját és parancsokat adott egy BR őrmesternek. Magas, szigorú képű örök sorakoztak fel a trianiik mindkét oldalán.

- Kísérjék vissza őket a hajójukhoz!

Atuarre nem bírta visszatartani mérges sziszegését. Megragadta Pakka mancsát és elviharzott vele a liftek felé. Uul-Rha-Shan torokhangú röhögése csak tovább szította gyűlöletét a könyörtelen Fennhatóságokkal szemben.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Lenn a komputerközpontban a monitor képernyője – mely a Kék Max által végrehajtott módosításokat mutatta – egy pillanatra elsötétült. Pedig nem áramkimaradás történt, hanem a droid talált valami olyat a hálózatban, ami durván megakasztotta feltúráztatott processzorait.

- Max, jól vagy? - kérdezte Han aggódva.

Bármikor megtörténhet, hogy egy felügyelőprogram észreveszi a kutakodásukat és

riadót verve lezárja a rendszert. Max eddig simán átjutott a belső ellenőrzéseken és tűzfalakon, de megeshet, hogy a hálózat egyes agyonvédett részei túl kemény diónak bizonyulnak még az ő számára is.

- Solo kapitány, aktiválták azt a harci gépet! A Mark X.-et! Nekiengedik Kukának!

Miközben a komputerszonda beszélt, a Kivégző szerkezeti vázlatai váltogatták egymást a képernyőn gyors egymásutánban. Max hangjában őszinte rémület rezgett.

- A Mark X. vezérlése és energiafelvétele független ettől a rendszertől! Nem tudok rákapcsolódni! Kapitány, most azonnal oda kell mennünk! Kukának szüksége van rám!

- Mi van Atuarreral?

- Most hívnak fel neki egy liftet és értesítik a biztonságiakat, hogy távozik. Fel kell jutnunk az arénába!

A koréliei azonban csak a fejét rázta, megfeledkezve arról, hogy Max egyetlen fotoreceptora a terminálra irányul, így nem láthatja őt.

- Sajnálom, öcskös! Túl sok minden van itt, amit még meg kell tennünk. Ráadásul most nem is tudnánk segíteni Kukán.

Arra gondolt, hogy kikapcsolhatnák a sztázisfülkéket a riadó életbelépésekor. Ha kiszabadulnak a rabok, a BR-eknek nem lesz idejük vele foglalkozni és könnyebben megszerezheti Hirken távvezérlőjét valami ügyes csellel. Ám a monitor teljesen elsötétült, Kék Max fotoreceptora pedig haragosan villogni kezdett a pult előtt. A kis gépezet hangja szabályosan remegett a gondosan modulált indulattól.

- Solo kapitány! Többet nem teszek, ha nem visz azonnal Kukához! Én tudok segíteni neki!

Han nem túl gyengéden rákoppintott a szondára ujjbeggyel. Nem szokott hozzá, hogy a droidok ellentmondjanak neki. Elvileg a robotok programozása alapról úgy van kialakítva, hogy szolgáljanak valakit, engedelmeskedve az utasításainak. De Jessa szerelői mintha túl nagy szabadságot adtak volna a sebtében összetákolt szerkezetükben futó speciális programnak.

- Vissza munkára, Max! Komolyan beszélek!

Válaszként a gép kihúzta adapterét a csatlakozóból. A csempész az asztalra csapott dühében, majd mikor ez nem használt, a feje fölé emelte a kis komputert és fenyegetően megrázta.

- Tedd amit mondtam vagy darabokban hagylak itt!

Max józanul válaszolt:

- Csak tessék, kapitány! Kuka is mindent megtenne értem, ha tudná, hogy bajban vagyok!

A férfi már-már a padlóhoz vágta a lázadó gépet, de aztán hirtelen meggondolta magát. Eszébe ötlött, hogy Max barátja iránti aggodalma semmiben sem különbözik attól, amit ő érez Csubakka iránt. Leengedte a szerkezetet és úgy nézett rá, mintha most látná először életében.

- A sztangba! Biztos vagy benne, hogy tudsz segíteni Kukán?

- Csak juttasson oda, kapitány és meglátja!

- Rendben van! Induljunk!

Vállára vette Maxot és sebes léptekkel elhagyta a helyiséget. Visszasietett a felvonókhoz, kurtán intve közben az őrfülkében ácsorgó BR-eknek, akik ügyet sem vetettek rá. Menet közben a folyosón levette és zsebre vágta biztonsági jelvényét, majd a liftekhez érve megnyomta a FEL gombot. Körben a közműakna falában három utaslift, két teherlift és egy tűzlépcső sorakozott a vaskos tartóoszlopok közé ékelődve. Először egy lefelé haladó фуlke állt meg a szinten, benne unott képű hivatalnokokkal és diskuráló technikusokkal, akik közül ketten kiléptek és elindultak a szerverterem bejárata felé. Mivel Solo felfelé akart menni, nem szállt be melléjük, hanem türelmesen várt, míg a lift

továbbment, azután ismét rátenyerelt a hívóra a biztonság kedvéért. Közben a folyosó túlvége felől egy őszes hajú technikus közeledett, kis szerszámos táskát cipelve és megnyomta a LE gombot.

Ennek köszönhetően a második erre haladó és lefelé tartó lift is megállt ezen a szinten és a koréiai lélegzete elakadt meglepetésében. Megint hozzászegődött a szerencse, mert a fülkében Atuarre, Pakka és két őr tartózkodott, akik épp a földszintre tartottak. A macskanő amint megpillantotta Hant, a kölykét magával húzva megkönnyebbülten kilépett a fülkéből. A BR-ek sietve követték, nehogy bennmaradjanak, míg az ősz hajú technikus beállt a helyükre és továbbment a felvonóval lefelé.

- Elnézést, Madam Atuarre! Válthatnánk néhány szót...? A segédvezérlőegység állapotáról van szó...!

Han mosolyogva félretessékelte a trianiit, de az őrk nem engedték elkészálni őket a folyosón. Ráadásul hallótávolságon belül maradtak, ügyelve rá, hogy mindhármukat szemmel tartsák.

- Mi a helyzet, Céllövőmester? Hiányoltuk magát a porondról! Mi van a készülékkel? Sikerült megjavítania?

- Igen, most már jól szuperál. De önök mit keresnek itt?

- A hajóhoz megyünk. – mondta Atuarre a szokásosnál mélyebb hangon.

Látszólag nyugodtnak tűnt, belül azonban majd szétvetette a feszültség és a kapitány azonnal felismerte finom gesztusaiból, hogy komoly bajban vannak.

- Nem tudtam, mi mást tehetnék. Az alelnök úgy döntött, nem vár tovább önre és összeengedi Ku... Megsemmisítőt azzal a gyilkos masinával!

A koréiai fanyalogva biccentett, hogy a BR-ek is lássák az arcán átfutó grimaszt, aztán bizalmasan közel hajolt az asszony hegyes füléhez, s úgy suttogott vele diszkréten a továbbiakról.

- Tudok róla. Maxnak van valami ötlete ezzel kapcsolatban.

A szeme sarkából észrevette, hogy az egyik őr a kommunikációs egységébe beszél, a másik pedig Pakkát igyekszik visszatéríteni hozzájuk, ne kószáljon el a kölyök a folyosón. Kihasználva a pillanatot, sebesen folytatta tervének ismertetését.

- Figyelj! Az elveszettek itt vannak! Több ezer fogoly! A férjed is! Max manipulálta a tornyot! Hirkennek mindenkit el kell engednie, ha életben akar maradni, különben az egész kócerájt felrobbantjuk! Készítsd fel a hajót az indulásra és várj a jelzésekre! Ha sikerül kerítenem egy sugárfegyvert, kimászunk a csávából, nővérkém!

- Kapitány, azt hiszem, mondanom kell valamit! – szakította félbe Max, fölöttébb idegesen csipogva. - Újra ellenőriztem a számításaimat. Azt hiszem, tudnia kellene...

- Ne most, Max!

Han visszakísérte Atuarret és Pakkát az örökhöz. Az egyik BR megnyomta a hívó gombokat. Fél perccel később szinte egyszerre állt meg két felvonó a szintjükön. Az egyik kísérő a trianiikkal tartott lefelé, a másik Hant követte fel a tetőre.

- Az alelnök úr úgy véli, nyugodtan feljöhet. – magyarázta az őr szemtelenül vigyorogva. - És a küzdelem után hazaviheti, ami a droidjából megmaradt.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A technikusok és a BR-ek leterelték Kukát az arénába, elszedve tőle Solo ellenzős sapkáját és derékszíját. Az üvegacél védőlapok kiemelkedtek a padlóból, elhatárolva őt a közönségtől. Hirken mostanra megtudta az embereitől, hogy a „Megsemmisítő” nem egy gladiátor droid, hanem csupán egy ódon BLX-5-ös, ezért azt a parancsot adta szerelőinek,

hogyan lássák el Kukát egy robbanásvédő pajzzsal a küzdelem érdekesebbé tétele érdekében. A technikusok ezt két perc alatt teljesítették, rohamtempóban dolgozva a jobb sorsra érdemes gépezet felkészítésén. A téglalap alakú pajzsot fogantyúk tartották, amik alaposan lehúzták a vén droid karjait.

Kuka tudta, hogy ennyi fegyveres közül képtelen lenne elmenekülni. Rengeteg embert látott már működésének hosszú évei alatt és mostanra megtanulta felismerni a gyűlöletet. Ezt az érzelmet látta az alelnök és talpnyalói arcán egyaránt. Mivel rengeteg kilátástalan helyzetből kivágta már magát, s persze most sem akart elpusztulni, úgy döntött, nem ellenkezik velük.

Egy páncélozott ajtópanel siklott félre az aréna szemközti falán. Szervomotorok nyüsztése hallatszott a sötétből és fémkerekek fenyegető csikorgása. A Mark X. Kivégző méltóságteljesen kigördült a reflektorfénybe.

Másfélszer olyan magas volt, mint Kuka. Sokkal szélesebb és masszívabb felépítésű, lábak helyett két lánc talpon mozgott. Az alvázából vaskos törzs emelkedett ki, melyet ezüstszürkére festett dúracél páncélzat borított. A Kivégző vállából kiálló számos karja egyelőre mozdulatlanul a testhez simul; a gép mindegyikben másféle fegyvert tartott. Volt köztük lézerpuska, lángszóró, rakétavető, szonikus fegyver, vibropenge és vibrobárd, sőt idegkorbács és egy FC-1-es dárdavető is.

Kuka az ellenfelét meglátva egy olyan trükköt alkalmazott, melyet még az első tulajdonosától tanult. Egyszerűen nem számolta ki, mennyi a valószínűsége annak, hogy javíthatatlanul elpusztul. Tudta, hogy az emberek ezt a taktikát úgy hívják: a biztos halál semmibe vétele. Úgy gondolt erre, mintha egy nemkívánatos eredményre vezető adatot zárna ki a lehetséges matematikai műveletek közül. Nem most csinálta először. Voltaképp ennek köszönhetette eddigi – viszonylag zavartalan – működését.

A Kivégző félgömb alakú koponyája Kuka felé fordult, szenzorai az öreg munka droidra tapadtak. A Mark X. a távoli Techno Unió egyik harci gépezet gyárából, az Arakyd Iparművektől került ki sok évtizeddel ezelőtt. Típusa annak idején rendkívül sikeres, speciális gyilkológépnek számított a műfaj rajongói között. Mára nem sok maradt belőle az egész galaxisban, hisz nem hosszú idejű, békés működésre szánták alkotói. Acélos karjaival egyetlen szempillantás alatt szétmorzsolhatta volna a fegyvertelen, általános célú droidot, de természetesen arra programozták, hogy látványos tettekkel szórakoztassa tulajdonosát. Erre a feladatra tervezték, nem konyított máshoz.

A Mark X. előregördült a porondon és kiszámított precizitással manőverezett Kuka felé. A BLX-5 egyetlen hátrált, s azzal a szokatlan feladattal foglalatostkodott, hogy kettejük közé tartsa a súlyos fémpajzsot. A Kivégző körözni kezdett, szemügyre vette célpontját minden oldalról. Szenzoraival felmérte a reakcióit, miközben a vén robot ki-kikukucskált masszív fedezéke mögül.

- Megkezdeni! - kiáltotta Hirken alelnök az aréna hangszóróiból.

A Mark X., ami hangfelismerő rendszerének köszönhetően egyedül a tulajdonosának engedelmeskedett, átváltott támadó üzemmódba. Egyenesen, teljes sebességgel rontott Kukára, előretartva lézerpuskáját és vibrobárdját. Folyamatosan tüzelni kezdett a sugárvetővel ellenfele pajzsára, mindig ugyanarra a pontra, hogy átlukassza a páncélt. A munka droid előbb az egyik, majd a másik oldalra próbált kitérni, de a Kivégző minden mozdulatát előre kiszámította. Azonnal reagált, s dübörögve, kíméletlenül tört célja felé, hogy lánc talpai alá gyűrje alacsony prédáját. Aztán meglendítette súlyos vibrobárdját és nagyot csapott a sorozatoktól vörösen felizzó fémlemez felső szélére. Kuka képtelen volt megtartani a pajzsot az ütés ellenében, ami kicsúszott a kezéből és csörömpölve a padlóra hullott. Amellett a Mark X. belelőhetett volna védtelenül maradt áldozatába, a gazdájától érkező parancs megállította.

- Leállni! - recsegte Hirken a hangszóróiból.

A Mark X. közvetlenül Kuka előtt torpant meg. Minden nemeslelkűség nélkül hagyta, hogy a kivénhedt robot fölkapja füstölgő, behorpadt védőpajzsát és egyetlen eltápolyogjon az útból. A munka droid a porond túlsó végébe húzódott, a lehető legmesszebbre tőle.

- Folytasd! - parancsolta az alelnök harciasan, pár másodperccel később.

A Kivégző mozgásba lendült, másik pusztítóeszközt választva ki arzenáljából. A szervomotorjai felnyűszítettek, ahogy a lángvetőt és idegkorbácsot tartó karjai felemelkedtek, átvéve a lézerpuska és a bárd helyét.

Kuka épp időben reagált a támadásra és húzódott a pajzsa takarásába. Tűznyaláb spriccelt ki a lángszóró csövéből, sűvítve nekicsapódott az aréna falának és narancssárga izzással kenődött szét a páncéllemezen. A Kivégző ezt látva módosított a fegyver irányán, ezúttal alacsonyabban tartva, hogy a vén droid lábait célozza meg. Az volt a szándéka, hogy megsebezze ellenfelét, csökkentve ezzel a mozgékonyágát. A BLX-5-ösnek épp hogy sikerült térdre rogyania előtte. Pajzsa nagyot csattant a porondon, pont mielőtt a lángok nyaldosni kezdték az alját, s felperzselték a tűzálló padlót körülötte.

A Mark X. meglódult, hogy oldalról közelítve egy tisztább lövéssel folytassa, azonban Hirken ezt a módszert is leállította. Kuka a pajzsra támaszkodva feltápázkodott. Érezte, hogy belső mechanizmusa kezd túlhevülni a megerőltetéstől, csapágai szinte szétmorzsolódtak a szüntelen igénybevételtől. Egyensúlyozó giroszkópjait nem ilyen megterhelésre tervezték.

Az alelnök parancsára a Kivégző ismét meglódult. Kuka nem törődött az elkerülhetetlen végzettel. Egyszerűen megtette ami tőle telt, s bár a fájdalom mechanikus megfelelője gyötörte, igyekezett a végsőig működőképes maradni. Nem programoztak belé reményvesztettséget és más fölösleges érzelmeket, amik egy szerves élőlényt talán megbénítanak hasonló helyzetben. Ezért a lecsapó idegkorbácsból érkező nagyfeszültségű áram sem kergette kétségbeesésbe, bár határozottan rosszul tűrte a testén átfutó sercegő szikrákat. A védőpajzsa kitűnően vezette az áramot, ami túlterhelte és kiégte az érzékelőt a karjaiban. Ettől hirtelen úgy érezte, mintha megcsönkítették volna, mert nem kapott többé adatokat a végtagjai állapotáról. A továbbiakban így kénytelen volt a szemére hagyatkozva meghatározni a karjai helyzetét és ennek megfelelően mozgatni őket.

Han ebben a pillanatban ugrott ki a liftből, egyenesen az arénába rohanva. Az ottani BR-ek, tudván az alelnök utasításáról, vigyorogva beengedték a nézőtérre. A koréliei megtorpant a lelátó legfelső soránál. Hirken valamivel lejjebb ült a feleségével és a beosztottaival. Épp hangosan éltették bajnokukat és kinevették a szerencsétlen Kukát, ahogy a Kivégző újabb fegyvereket állított csatasorba a folytatáshoz. Előrenyújtott karjainak végéből most az FC-1-es dárdavető robbanólövedékeket szóró csöve meredt a célpontra, valamint egy hegyes és hosszú vibropenge, ami felért egy lándzsával.

Kuka látta, mi következik, ezért bevetett egy újabb trükköt vagy ahogyan ő gondolt rá, egy újabb változót. Lekuporodott és pajzsát még mindig maga előtt tartva teljes erőből ellökte magát a talajtól. Úgy ugrott el a Mark X. célkeresztjéből, mint valami óriási, vörös bogár. A Mytus VII. relatíve alacsony gravitációjának köszönhetően jóval nagyobbra sikerült röpte, mint kalkulálta, de azért elégedett volt az eredménnyel. Apró robbanógolyók csapódtak mögötte az aréna túlsó falába és nagy füstölgés közepette szétrepültek, gellert kapva a transzparacél páncélzaton. A dinamikus hangelnyelő rendszer dacára recsegő-sercegő zaj töltötte be a lelátót.

Hirken és emberei ordítottak csalódottságukban és izgalmukban. Han a lépcsőket hármával véve megindult az aréna felé. Kuka keményen zuhant vissza a padlóra; mechanizmusában leküzdhetetlen feszültség halmozódott fel. Nem tört el ugyan egyetlen alkatrésze sem, de több belső érzékelője jelezte, hogy veszélyesen túlterheli a

lengéscsillapítóit. Az alelnök közben ismét megváltoztatta harci gépe programozását.

A Kivégző hátravonta dárdavető karját. Most csuklós elfogókábelek nyúltak ki a két oldalából, mint megannyi hajlékony krómcső. Két jókora körfűrész is előbukkant, tartókarjuk a megfelelő helyzetbe kattant. A fűrészlapok sívítva forogni kezdtek. Gyémánt bevonatú vágóéleik oly módon lettek kialakítva, hogy vajként hasítsák át a legkeményebb ötvözetet is. A Mark X. megindult Kuka felé. Kábelei kígyóként tekeregtek körülötte, készen az ölésre.

Hirken felfedezte Hant az aréna szélén.

- Maga csaló! Nézze csak, hogyan dolgozik egy igazi harci gép! - kiáltotta megvetően és egész testében rázkódott a gúnyos röhögéstől.

Mostanra teljesen lepergett róla a hivatali mézes-mázosság. Végre olyannak látszott a kapitány szemében, amilyen valójában volt. Egy kegyetlen despota, akinek legfőbb szórakozása, hogy mások szenvedésében örömet lelje. Felesége és beosztottai kötelességszerűen vele nevettek. Őket nem hozta ennyire tűzbe az értelmetlen rombolás.

Solo nem törődött velük. Felemelte a válláról leakasztott kis komputert és előretartotta.

- Rajta, öcsi! Mentsd meg a haverod!

Kék Max egy kódolt üzenetet kezdett sugározni barátja felé, sűrített adatcsomagok formájában a fotoreceptorával, amit nagy sebességgel ki-be kapcsolgatott. A fényimpulzusokat senki más nem látta, főként mert az emberi szem érzékenységénél jóval gyorsabban pislogott vele. Ha lett volna saját rádió adóvevője, azon keresztül üzen a munka droidnak, de Jessa technikusai sajnos kifelejtették belőle ezt az alkatrészt. Kuka odafordította fejét és türelmesen figyelt pár másodpercig, aztán a rárontó Mark X.-re meredt. Han – bár tudta, hogy voltaképp semmi oka rá – azon kapta magát, hogy visszatartja lélegzetét.

Mikor a Kivégző ismét rávetette magát, az öreg BLX-5-ös meg se próbálta kikerülni vagy felemelni a pajzsát. A gladiátor droid ebből az egyetlen lehetséges következtetést vont le hamarjában: ellenfele elveszítette a reményt és mindjárt megadja magát elkerülhetetlen sorsának. Hosszú kábelcsőjei tekergőzve előrelelendültek, hogy megragadják a szerencsétlen robotot. Ezzel együtt a körfűrészek is közelebb lódultak, türelmetlenül várva az aprítani valót.

Kuka azonban felkapta pajzsát és merészen a Mark X.-re hajította. A kábelek és a vágórészek irányt változtattak; könnyedén elkapták a páncéllemezt és sebesen darabokra vagdalták. A beálló pillanatnyi szünetben a munka droid egy hatalmas, fémes csattanással bevette magát a roppant lánctalpak közé.

A harci gép csikorogva próbált megállni, de nem sikerült időben fékeznie. Kuka ott feküdt alatta, s hanyatt fordulva egyik kezével belekapaszkodott az alvázába. Fémujjaival megmarkolta és stabilan rögzítette magát a monstrum hasa alatt. Aztán a másik kezével felnyúlt a Mark X. hasába és szisztematikusan nekilátott szétmorzsolni a védtelen hűtőcsöveit.

A Kivégző elektronikus sikolyt hallatott meglepetésében. Ha egy helyben ülve évszázadokon át gondolkodott volna, akkor sem ötlük eszébe a lehetőség, hogy egy szokványos munka droid tudja, miként cselekedjék kiszámíthatatlanul és veszélyesen a közelharc során.

Mivel nem programozták bele megadást, a Mark X. mozgásba lendült, véletlenszerűen össze-vissza gördülve az arénában. De képtelen volt elérni vagy lerázni Kukát, aki ott csüngött rajta, az érzékelői számára holttérnek számító helyen. Senki sem programozta a Kivégzőt arra, hogy magára lőjön, saját részeit fűrészelve vagy hogyan bánjon azzal, amit képtelen elérni a végtagjaival. Így Kuka számára ez volt az egyetlen biztonságos hely az arénában.

A gladiátor droid belső hőmérséklete rövidesen emelkedni kezdett, ahogy elfolyt a

hűtővíze, foltot hagyva az összekarcolt és égésnyomokkal borított padlón. A gyilkológép rettenetes mennyiségű hőt termelt romboló üzemmódban, amit immáron nem tudott hová elvezetni a belsejéből.

Hirken felpattant, amint rájött, mi történik az orra előtt. Arról ugyan fogalma sem volt, honnan vette az ötletet a vörös bádogrobot, de most még nem is ez érdekelt. Inkább a muzeális ritkaságnak számító kedvencét féltette, nehogy javíthatatlan károsodásokat szenvedjen a túlhevülés miatt.

- Leállni! - rikoltotta, ahogy a torkán kifért. - Leállni! Kivégző, parancsolom, hogy állj le!

A körülötte ülő technikusok is felugráltak és a porondra vezető kapuhoz rohantak, olykor egymásnak ütközve nagy igyekezetükben, hogy megfékezzék a gépet a végzetes túlmelegedés előtt. Ám a Mark X. már nem engedelmeskedett a szóbeli parancsoknak. Bonyolult, hangra kódolt áramköre az elsők között olvadt szét páncélozott koponyájában a reaktorából sugárzó hőtől. Ennek köszönhetően céltalanul támadott mindenre az arénában, mintha megvakult volna. Kilőtte sugárfegyvereit, tüzet szórt a lángvetőből és véletlenszerű sorozatokat adott le a dárdavetővel. Krómcsápjai, sistergő idegkorbácsa és vibrobárdja folyamatosan körbekaszáltak, próbálva megragadni bármit, ami ellenséggént értelmezhető. Eszelős hadonászása és tüzelése miatt fennállt a veszélye annak, hogy túlterheli a zajelnyelő rendszert és a csarnokban tartózkodók halláskárosodást szenvednek az általa okozott iszonyú ricsajtól.

Az aréna üvegacél falai mintha a pokolba nyíló ablakok lettek volna, ahogy a Kivégző tehetetlenül tombolt a közepén. Törzse ide-oda forgott, fegyverei lángoltak, elromlott irányérzékelő rendszere az ellenfelet kereste. Egyik rakétájának repesze a falról visszapattanva saját magát találta telibe és leszakította néhány karját a bal oldalán. Közben fehér füst és tűz csapott ki ventilátorainak rácsozatán. Kuka most már mindkét kezével a Mark X. alvázába kapaszkodott. Miközben össze-vissza vonszolták, azon töprengett, vajon mikor fogják felmondani a szolgálatot saját szervomotorjai.

A Kivégző nekirohant az aréna falának és csörömpölve lepattant róla. A még működő célzóáramkörök úgy értelmezték az ütközést, hogy végre megtalálta a keresett ellenséget. Kissé elhátrált, motorja felpörgött, újabb rohamra készült. Irányítómódulja ilyen esetekre csak egy reakciót ismert: fel kell öklelni a másikat.

Kuka úgy döntött, elérkezett az ideje annak, hogy megváljon a társaságától: egyszerűen elengedte az alvázat és a padlóra hanyatlott. A Kivégző ismét felbődült, minden megmaradt figyelme az ártatlan falra összpontosult. A kimerült munka droid közben hasra fordulva a kijárat felé vonszolta magát és csikorogva megpróbált felállni – sajnos sikertelenül.

A Kivégző hanyatt-homlok belerohant az aréna falába és hatalmas dörrenéssel vágódott le róla. Csalódottságában minden fegyverét kilőtte rá karnyújtásnyi távolságból – s tüstént beleveszett a sugárfegyverek, robbanódárdák, izzó fémrepeszek és savas gőzfelhők pusztító örvényébe, ami mind visszahullott rá.

- Neeee! - üvöltötte Hirken utoljára.

A sérülésektől kikezdett Mark X. belső hőmérséklete elérte a kritikus határt a motorblokkban. A Kivégzőt, a hajdanán korszerűnek számító, ámbár nem túl okos harci gépet épp akkor szakította ketté egy látványos robbanás, amikor Kuka, az esetlen, közönséges munka droid kivonszolta magát az arénából.

Han a nyakában lógó Kék Maxszal odarohant hozzá, nem törődve a feldühödött BR-ekkel és letérdelt mellé. Vigyorogva megveregette a kivénhedt gépezet vállát, Max pedig megfélekezve magáról valami éljenzésfélést bocsátott ki hangszórójából. A pilóta hátravetett fejfel nevetett, minden másról elfeledkezve. Élvezte a pillanat abszurditását.

- Adjon egy perc pihenőt, kérem! - könyörgött Kuka, ahogy mozdulatai egyre inkább lelassultak. - Valahogy meg kell próbálnom rendbe szedni a mechanizmusomat...

- Segítek! - sikkantotta Max. - Csatlakoztass rá az agyi áramköreidre, majd én elbánok a hibákkal! Addig te nyugodtan foglalkozhatsz a kiberostatikus problémákkal.

Kuka kinyitotta mellkasát.

- Ha lenne olyan szíves, kapitány...!

Han visszadugta a kis komputert a helyére.

- Milyen megindító! – hangzott fel ekkor egy reszelős hang a háta mögött. - De semmi haszna! Mert úgyis darabokra szedjük ezt a konzervet, hogy megtudjuk, miként tudta legyőzni a Kivégzőt! Apropos, hová lettek a csinos kis érmecskéid és váll-lapjaid?

A koréliei lassan, nagyon lassan megfordult és megdermedt. Uul-Rha-Shan állt ott fegyverrel a kezében. Solo elkobzott pisztolytáskája a hullő vállán csüngött. Nem túl biztató helyzet egy ilyen nézeteltérés rendezéséhez. Szúrós szemmel méregették egymást, de egyikük sem szólt semmit. A következő percek valószínűleg úgyis a tetteké lesznek.

Hirken jelent meg Uul-Rha-Shan mögött, nyomában az őrnaggyal meg a többi BR-rel. A végrehajtói, beosztottai és a kövér felesége, szóval az egész bagázs a háttérben pusmogott, a törtéteken vitatkozva. A levegő megtelt kiégett áramkörök és megolvadt fém szagával, ami a javában lángoló Mark X. roncsából áradt. Az alelnök arca visszafojthatatlan dühről árulkodott, s nem csupán az anyagi veszteség miatt, hanem mert nyilvánosan megalázták valami alattomos trükkkel ezek a mutatóványosok. Reszkető ujjal Solóra mutatott.

- Tudhattam volna, hogy maga is benne van a konspirációban! Trianiik, droidok, a Szórakoztató Liga... Mind benne vannak! Mindegyik...! A minisztériumban senki nem tagadhatja! Ez a Fennhatóság és személy szerint ellenem irányuló összeesküvés mindenkit érint!

Han döbbenten rázta fejét. Ekkora paranoiára nem számított. Fogalma sem volt, hogyan védekezhetne a nevetséges vádak ellen. Hirken közben elborult aggyal káromkodott, üvöltözött, gesztikulált és eszelősen rángatózott az arca.

- Nem tudom, mi az igazi neve, mesterlövész, de a cselszövése ezzel véget ért! Amit tudnom kell, azt majd kiszedem a droidból meg a trianiikból! De mivel maga tette tönkre a szórakozásomat, ugyanúgy megfizet mindenért! Uul...! Tiéd a fickó...!

Teátrálisan őrjöngve elsietett, nyomában a kíséretével és megtorpant a biztonságot nyújtó üvegacéltáblák mögött, az aréna távolabbi végében, hogy onnan nézze végig a lézerpárbajt. Uul-Rha-Shan szemtelen vigyorgással leemelte Han pisztolytáskáját a válláról és odanyújtotta neki.

- Na gyere, te trükkös lövész! Lássuk, maradt-e még valami trükköd a számunkra!

Han óvatos mozdulattal elvette az ezüstszögekkel kiverő övet. Rövid pillantással felmérte, hogy a táskában nyugvó fegyverben alig van energia. A testőr gondosan lemerítette telepét az elmúlt percekben. Ami maradt, semmiképp sem elég hozzá, hogy kárt tegyen az alelnök távvezérlőjében vagy bármi másban. Így sajnos nem tudja beindítani a biztonsági riadót azzal, ha belelő valami kényes berendezésbe a környéken. Hirkenre pillantott, aki gúnyos grimasszal várakozott a távolban. Az övéen lógó irányítóegység megszerzése gyakorlatilag reménytelen feladat lenne...

A csempész mélyet lélegzett és próbálta lecsillapítani szíve őrült zakatolását. Kukát lehet, hogy átmenetileg megmentette, de ez valószínűleg az életébe fog kerülni. És a többiekébe is...

Lassan felfelé indult az amfiteátrum lépcsőin, kifürkészhetetlen arcot vágva, hogy ne lássák rajta, mennyire kétségbe van esve. Komótosan felcsatolta derekára az övet, odaerősítette combjához a pisztolytáskát és eligazgatta felszerelését. Ha meg kell halnia, hát legyen, de nem így képzelte korábban az utolsó pillanatait. Teljesen kilátástalan helyzetben, használhatatlan stukkerekkel az oldalán. Híres szerencséje most úgy tűnik,

örökre el fogja hagyni...

Uul-Rha-Shan megindult utána, s visszarakta diszruptorát az alkarjára erősített tokba. Mindketten kísértáltak az arénára néző tágas területre a széksorok mögött. Az összesereglett fennhatósági tisztek alulról néztek rájuk, halkan sutyorogva egymás közt. Nyilván fogadásokat kötöttek, ki nyeri a párbajt – Solo legalábbis ezt tette volna a helyükben.

Azért megpróbáltuk, gondolta rosszkedvűen. Nem sok hiányzott a sikerhez. Hirken most holtan szeretné látni őt és nyilván Kukából is fémhulladékot csinálnak majd az emberei. Atuarre és Pakka a kínzókamrába kerülnek Csubi mellé, talán mindörökre. És a Falcon sem fogja többé a világűrt hasítani, mert miután a BR-ek átvizsgálták, eladják egy hajóbontónak vagy céltáblát csinálnak belőle valamelyik gyakorlóterükön. Egyszóval minden lap az alelnök kezében van. Kivéve egyet. Az ingerült koréliai azon nyomban eldöntötte, ha már úgylis meg kell hálnia, magával fogja vinni a Biztonsági Testület eltorzult agyú hatalmasságait is a túlvilágra.

Kimért léptekkel távolodott el a testőtől, merészen hátat fordítva neki és fürkész pillantásokat vetett maga köré. Felmérte a terepet, aztán gondosan megállt a jónak ítélt helyen, közvetlenül a közműakna falánál és nagy levegőt véve megfordult. Ellenfele úgy húsz lépésnyire tőle még nem hagyta abba a gúnyolódást.

- Uul-Rha-Shan szereti tudni, kit öl meg! Mi a neved, imposztor?

Han kihúzta magát és kezét lazán leengedve megmozgatta bizsergő ujjait. Jó ideje nem kellett már kiállnia senki ellen egy éles párbajra. Legutóbb szerencséje volt, mert harcias kihívója, egy twi'lek fejvadász a Nar Shaddaan igencsak becsípett a sörtől, mielőtt belekötött volna egy csinos táncosnő taperolása miatt. A csempész könyörtelenül átlőtte mindkét kezét a fickónak a kocsmá előtti téren. Aztán gyorsan odébbállt, mert a pasasnak rohanva érkezett az összes haverja az ürkikötő irányából. Most abban bízott, hogy hajdan legendás reflexei még a régiek és megelőzheti a vele szemben álló tiss'shar mesterlövészt.

- Solo. Han Solo. - dünnyögte fojtott hangon, félig lehunyt szemmel méregetve kihívóját.

A hullóarcon meglepetés tükröződött néhány pillanatig.

- Már hallottam rólad, Solo...! Feltéve, hogy te vagy az a fickó a Nar Shaddaáról...! Remek! Téged legalább igazi feladat lesz megölni!

Han ajka szórakozottan lebiggyedt. A hírneve úgy látszik ide is eljutott, pedig évek óta töri magát, hogy kerülje a feltűnést. Sajnos kevés sikerrel.

- Azt hiszed, menni fog, te gyík?

Uul-Rha-Shan az anyanyelvén sziszegett dühében, válogatott káromkodásokkal fűszerezve mondandóját. A kapitány azonban nem figyelt rá. Minden zavaró gondolatot kisöpört a fejéből és csak az előtte álló párbajra összpontosított. Az ellenség lehet ideges és türelmetlen, de neki mindenáron meg kell őriznie nyugalma, különben elveszett ember.

- Isten veled, Solo! - vetette oda végül a hulló és megfeszült pikkelyes teste.

Ezt látva Han mozdult elsőként. Fürge mozdulattal felhúzta jobb vállát, mintha pisztolyt akarna rántani és egy gyakorlott párbajozó hihetetlen gyorsaságával hajolt oldalra. Azonban a keze nem zárult a fegyvere markolatára. Ehelyett teljes lendülettel a padlóra dobta magát. Zuhanás közben érezte, hogy Uul-Rha-Shan diszruptor sugara elvillan fölötte és lyukat vág a falba. Heves robbanás rázta meg az épületet. A kicsapó törmelékfelhő a férfira záporozott, aki sajgó könyökével nem törődve nyomban odébb gördült, karjaival védve fejét a szilánkoktól. A lökéshullám a meglepett hullót is elérte és enyhén hátrataszította. Solónak nem kellett felnéznie ahhoz, hogy tudja, pontosan az történt, amire számított. A testőr sebtében leadott lövésével telibe kapta a legközelebbi vevőberendezés közfalba épített áramköri tábláját, ami a Hirken övének lógó

vezérlőegységet a torony kommunikációs hálózatával összekapcsolta. Az elszakadt elektromos kábelek szikrákat hányva rövidzárlatot okoztak, az egész szinten megbénítva az adatforgalmat. Az ezt követő másodlagos robbanások pedig a közeli energiaszabályzók pusztulásáról árulkodtak a falban.

A koréiai – nem törődve a hátára hulló törmelékekkel és a gyorsan terjedő füsttel – ösztönösen megszorította fegyvere tusát. Ám az intő lüktetés a tenyerében arra figyelmeztette, hogy szinte teljesen üres a markolatba dugott energiatelep. A DL-44-esbe épített rezgőblokk csupán néhányat rángott, aztán energiatakarékoságból leállt. Nem mintha szükség lett volna rá, hogy figyelmeztessék, de valahogy jobban érezte magát, kezében a stukkereivel. Ha meg kell halnia, legalább ne fegyvertelenül búcsúzzon el az élettől.

A robbanást követően felvilljogtak a vészjelző szirénák, mert az éberén figyelő biztonsági rendszer veszélyhelyzetnek minősítette a történeteket és automatikusan riadóállapotot rendelt el a toronyban. A csarnok túlsó végéből közben Uul-Rha-Shan dühös rikoltása hallatszott, összekeveredve a BR-ek meglepett kiabálásával.

- Soloooo!

Han négykézláb iszkolt a széksorok takarásába, s felnézett egy pillanatra, de nem látta, merre van az ellenfele. A hüllőnek volt annyi esze, hogy csapdát sejtve szintén helyet változtasson a lövése után és fedezéket keressen a székek között. Őszintén meglepte, hogy a koréiai nem is próbált meg tüzet nyitni rá, s még nem fogta föl, milyen következményekkel fog járni a falba szaladt lövése. De rövidesen megtudta...

Most, hogy Hirken távvezérlője ezen a szinten használhatatlanná vált, az elsődleges vezérlés hiányában a másodlagos lépett működésbe, aktiválva a Kék Max által betáplált programokat. A riadó eredményeként bekapcsoltak a tornyot oltalmazó védőpajzsok és a trineutronium erőmű túlhevülése kezdetét vette. Percek kérdése csupán és a Mytus VII.-en elszabadul a pokol...

- Soloooo! Gyere elő, te kurafi...!

A kapitány lapos kúszásban araszolt előre a fotelek közt és esze ágában sem volt mutatkozni. Ha annyira akar tőle valamit a tiss'shar testőr, keresse meg! Egy biztos, ő nem fog védtelenül odaállni a stukkere elé.

- Látja valaki a fickót? Hová lett...? - harsogta valaki az arénában.

Senki sem adott választ a jogos kérdésre, Han pedig azon tűnődött, mennyi ideig fog tartani, mire a reaktor túlterheltsége eléri a kritikus szintet és végez mindannyiukkal. Ezt sajnos elfelejtette megkérdezni Maxtól a nagy rohanásban. Talán ideje lenne felhívni az alelnök figyelmét a bajra és megállapodni vele a szabad elvonulásról. Különben mindannyian hamuvá válnak a toronnyal együtt. Már azon volt, hogy elkiáltja magát, amikor valami meglepő dolog történt.

Csillagvégen hirtelen mindenki úgy érezte, mintha letaglózták volna, ahogy az állomás nehézkedése drasztikusan megnőtt. Az emberek a padlóra rogytak és a csempész is majd szétlapult fektében. Egy pillanattal később bekapcsolt a gyorsulást csillapító tehetetlenségi kiegyenlítő mező és enyhült a testekre nehezedő elképesztő nyomás. Közben irtóztató dübörgés hallatszott a mélyből, ahogy az erőmű felrobbant a talpuk alatt.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Atuarre visszafogta magát, nehogy megforduljon az egyformának tűnő alagutak, kanyargó folyosók útvesztőjében és Han segítségére induljon. Főként azért, mert fegyveres kísérlője ott cammogott mögötte és egy pillanatra sem veszítette szem elől a két

trianiit. A koréiai elkeseredett terve miatt számos kétség és aggodalom mardosta a macskanő lelkét. Mi történik, ha a blöffük nem sikerül? Talán egyikük sem jut ki élve a komplexumból. Erre a gondolatra azonnal kijavította magát: ha ők nem, a BR-ek sem. Mert Solo kapitány bizony képes rá, hogy rettenetes dühében magával vigye a pusztulásba ellenségeit is...

Aztán arra gondolt, hogy egy szava sem lehet a történetek miatt. Elvégre helyeselte a kockázatos akciót, jobb ötlete nem lévén a behatolásra. Valószínűnek tűnt a számára, hogy a mai lesz a Csillagvég egyetlen sebezhető pillanata, mielőtt a támaszpont elkészül és bevehetetlen erőddé változik.

Ebben a tudatban még inkább megnyújtotta lépteit és nyaktörő sebességgel vonszolta maga után a bukácsoló Pakkát, aki két kézzel cipelte cirkuszi kellékeit és lihegett a megerőltetéstől. Jobb, ha mielőbb a csempészhajó fedélzetén lesznek.

Eljutottak az utolsó elágazásig, már majdnem a Falconnál jártak. A kikötői terminál csomópontjába érve elhaladtak az irányítópult előtt, ahol a szolgálatban lévő technikus épp a konzolja mögött terpeszkedett, kényelmesen hátradőlve magasított székén, mint aki szundítani készül. Fegyveres őrök valami okból nem voltak a környéken.

A két trianiit kísérő BR kommunikációs készüléke hívást jelzett. Atuarre olyan tisztán hallotta a sercegő parancsot, melyet Hirken adott az őrnagyon keresztül üzenve, akárcsak a férfi.

- A két trianiit hozzák vissza a toronyba! Azonnal!

A macskanő nem tudta, ez vajon azt jelenti-e, hogy Han sikeresen megakadályozta Kuka elpusztítását? Vagy lebuktak talán? Egy biztos, innen már esze ágában sincs visszamenni. Solo kapitány határozottan utasította, hogy tartózkodjon a Millennium Falcon fedélzetén, bármi történik is. Ennek megfelelően próbált ésszerűen viselkedni.

- Értettem! Hé, asszonyom! Álljanak meg! Parancsot kaptam, hogy kísérjem vissza magukat az alelnök úrhoz! - mondta a BR hivatalos hangon.

- Elnézést, uram, de magamhoz kell vennem valami nagyon fontosat a hajóról! Utána rögtön visszamehetünk! Lenne szíves? Nagyon fontos! Ez az, amiért Hirken úr visszaküldött!

A pasast azonban nem érdekelte a dolog. Kesztyűs kezét figyelmeztetően a tokjában pihenő oldalfegyverére tette.

- Sajnálom asszonyom, de a parancs úgy szól, hogy azonnal...! Mozogjanak...!

Ez már felkeltette a szolgálatos technikus figyelmét is, aki feltápáskodott nyikorgó székéből. Atuarre megadóan bólintott, aztán ölébe kapta Pakkát, nem törődve azzal, hogy szándékos ügyetlenséggel elszórja kellékeit a padlón. A nő gondosan szembefordította kölykét az őrrel, hogy behajlított talpait a medencéjének vethesse és keményen megvetette lábát a talajon.

- Tudja, arra utasítottak, hogy hagyjam a gyermekemet a hajó fedélzetén. A jelenléte idegesítette az alelnök urat.

Miközben beszélt érezte, ahogy Pakka ruganyos izmai megfeszülnek. Nem várhatnak tovább, muszáj cselekedniük. Anyanyelvükön nyávogva tájékoztatta csemetéjét a tervéről: ugorj neki, támadunk!

A BR szóra nyitotta száját, hogy válaszoljon, de nem jutott odáig. A nő ugyanis két kézzel ellökte magától a gyereket, egyenesen feléje. Pakka kihasználta az anyjától kapott lendületet, s végtagjait széttárva ráugrott a fegyveresre. Atuarre fajának ragadozószerű harci üvöltését hallatva egy pillanattal később követte őt, kihasználva a Fennhatóság embereinek megdöbbenését. A férfiak egyáltalán nem számítottak támadásra.

Az őrre zúduló Pakka képen és torkon találta a megrökönyödött BR-t. Atuarre, aki rögtön a kölyke után érkezett, a fickó jobb karjára vetette magát és megpróbálta kicsavarni belőle az éppen előkerülő fegyvert. A trianiik lendülete ledöntötte lábáról a meglepett

ellenfelet, aki nagyot nyekkent a padlón és felkiáltott rémületében. A kölyök ugyanis a karjaival, lábaival és farkával átkulcsolta a rendőr fejét és nyakát, hogy megfojtsa, az anyja pedig elvette lézerkarabélyát.

Szitkozódást hallott maga mögött. Megperdült és látta, hogy a szolgálatos technikus mutatoujja lenyom egy gombot az irányítópult közepén. A nő feltételezte, valami vészjelző lehet, azonban a pasas jobb keze máris egy DC-15S típusú sugárvetővel bukkant elő, s ezzel a legveszélyesebb ellenséggé lépett elő. Atuarre egy trianii harcos gyorsaságával tüzelt rá, csípőből. A BlasTech lézerkarabély kurta, vörösen izzó csóvája lesodorta a fickót a lábáról, s ahogy hanyatt esett, feldöntötte székét.

A BR közben több sebből vérezve az arcán és a kezén, üvöltve lehajította magáról Pakkát és habozás nélkül rátámadt Atuarra. Vértől kezével a nő csuklója után kapott, aki az utolsó pillanatban ugrott félre az útjából és perdült meg. A trianii ismét tüzelt, vörös láng világította meg az elágazást. A rendőr fájdalmas hörgéssel eldőlt és úgy is maradt, egy félbeszakadt szitokszó után gyorsan elcsendesedve. A nő csak ekkor hallotta meg, hogy riadójel kalamol végig a folyosórendszerben.

- Jól vagy, kicsim? - kiáltott Pakkára, mire a kölyök felpattant, akár egy gumilabda és fájdalmas grimasszal odaloholt hozzá.

Atuarre épp a kikötőállomás irányítókonzoljához akart sietni, hogy lezárja a folyosórendszert, elszigetelve ezzel az üldözőket, mikor az állomás alapjaiban remegett meg. Mintha maga a Mytus VII. felszíne lódult volna meg alatta, minden előzmény nélkül, földrengésszerűen. A trianiikat valami hihetetlen erő felkapta és a levegőbe röpítette. Nekicsapódtak a plafonnak, majd a szemközti falnak, ahonnan a padlóra zuhantak. S hiába voltak macskák, minden ügyességük ellenére sem tudtak esés közben úgy fordulni, hogy a talpukra érkezzenek. Fogalmuk sem volt, mi történik velük, de a jelek szerint semmi jóra nem számíthatnak a továbbiakban.

A nő kábán tápáskodott fel a sarokból, amint elült az iszonyatos rázkódás hosszú másodpercekkel később. Fejét és hátát alaposan beverte röpködés közben, s elakadt a lélegzete a testébe hasító fájdalmaktól. Mellette Pakka rémülten nyögdecselt és a kobakját tapogatta, ahol rövidesen egy véres púp nőtt ki a bundája alatt.

Atuarre rosszat sejtve az egyik külső megfigyelőablakhoz támolgott, aminek vastag páncélüvege több helyen megrepedt és majd kiszakadt a falból. Kész csoda, hogy nem dőlt össze az épület, vélte borzongva. De a létesítményt földrengésbiztos anyagokból építették, ezért nem sok kár érte rugalmas falait. A törhetetlen ablaküveget viszont frissen rárakódott por borította, az odakint gomolygó füstnek köszönhetően. Atmoszféra híján gyorsan leülepedett a felhő, közben törmelékdarabkák kopogtak az épület falán, tetején. A macskanő értetlenül bámult kifelé a jócskán megváltozott tájra. Nem látta a tornyot. Ahol korábban állt, most sugárzó tűzoszlop emelkedett a magasba gigantikus fáklyaként. Kékes lángnyelvek ragyogtak a vákuumban, narancssárga felvillanásokkal árulkodva a katasztrófáról. Mintha gázkitörés pusztította volna el a bázis java részét. A füstöt okádó lángcsóva lehetetlenül vékonynak és magasnak tűnt, s a Mytus VII. üres egébe nyúlt a távoli csillagok felé.

- Ez meg mi volt...?!

Bármi történt, kész csoda, hogy túléltek. Egy ekkora detonációnak kilométeres körzetben mindent el kellett volna söpörnie az útjából. Aztán a macskanő rájött, hogy a robbanás erejét megfékeztek a torony körül működő energiapajzsok. Így a felszíni ideiglenes épületek és az űrhajók viszonylag sértetlenek maradtak. A pusztulás füstoszlopa végre eloszlott, de a nő még most sem látott semmit Csillagvégből. Nem akarta elhinni, hogy egy felrobbanó erőmű képes köddé változtatni a szinte megingathatatlan tornyot. Hová lett a rengeteg törmelék? A faldarabok, támgerendák, fő szerkezeti elemek csak nem váltak porrá!

Aztán valami belső sugallatra felpillantott, a tűz- és füstoszlop tetejére. Magasan a Mytus VII. fölött a távoli nap szórt fényét látta megcsillanni egy megerősített páncélzaton. Nyílhegy alakú tárgy emelkedett fölfelé, gyorsan távolodva a planétától.

- Ó, Solo kapitány! – lehelte döbbenet, amikor végre felfogta, mi történt. - Te örült!

Bizonytalanul támolygott el az ablaktól, próbálva felbecsülni a helyzetét. Habozás nélkül cselekednie kell. Itt nem maradhatnak. A konzolhoz rohant, megtalálta az elszigetelő kapcsolókat. A fölöttük hunyorgó kijelzőket vizslatva nekiesett annak a háromnak, amelyek nem álltak kapcsolatban a Falconnal. A bázis más részeibe vezető járatok zsilipjei lezárultak és az összekötőcsövek behúzódtak önmagukba. A kikötői épület így elszigetelődött a telepen rekedt emberektől.

Aztán a nő működésbe hozta az állomás önmeghajtó egységét, mozgásba lendítve a hatalmas lánctalpakat. Gördülni kezdett vele a Millennium Falcon felé, összenyomva közben az odavezető járatot. Meg kell akadályoznia, hogy a túlélő BR-ek utánuk jöhessenek. Egy trianii harcos képzettségével lecsitította az elméjében háborgó zavart a történetek miatt és fejében máris egy terv kezdett formálódni. Talán még nincs veszve minden és a toronyban lévők életben maradtak az iszonyú robbanást követően. A tehetetlenségi csillapítók elvileg megóvhatták őket a halálra zúzódáástól. Utánuk kell mennie, hogy meggyőződjön erről és ha még él, segítsen Solónak a szökésben. Nem hagyhatja cserben a korélieit, ahogy a foglyokat sem. Viszont a torony oldalán lévő dokkokhoz csak úgy tud majd csatlakozni, ha magával viszi az összekötőcsöveket is. Szép nagy kolonc lesz ez a csészealj oldalán, de talán nem olyan nehéz, hogy ne tudja fölemelni az öreglány vonósugarával.

Egy perccel később a por borította Millennium Falcon felszállt a Mytus VII.-ről. Atuarre ült a pilótaszékben, Pakka a navigátor helyén. A rakétaként magasba törő bázist fürkésztek mindketten a csempészhajó műszereivel. A nő tudta, hogy a személyzet jelen pillanatban kétségbeesetten küzd a nyomáscsökkenéssel. Legyen bármilyen masszív páncélzatú, biztos, hogy több helyen megsérült a burkolata és szivárog belőle a levegő. Igyekezniük kell, ha élve akarják viszontlátni a barátaikat.

A kikötő túlsó végében álló BR hadihajó velük egy időben hagyta el a felszínt. Atuarre látta ionhajtóművei kékes ragyogását, ahogy egyre gyorsulva felfelé kúszott a távolban. Kapitánya nem törődött semmi mással, csak a túlélők mentésére koncentrált. Talán még azt sem tudja, hogy a mutatónyosok hajója megszökött a telepről, reménykedett a macskanő, a helyzetet mérlegelve. A felismerés, hogy valaki ilyen gyorsan reagált, ismét aggodalommal töltötte el. Több fennhatósági gép nem szállhat fel a bolygóról!

- Figyelj, kicsim! Neked kell kezelned a terepszaggyátót, amíg én kormányzok és az alsó lövegtornyot irányítom! Emlékszel még, ugye, hogy kell használni...?

Pakka lelkesen bólintott és rávetette magát a műszerfalra. Az anyja jól tette, hogy korábban – az idevezető hosszú és kalandos útjukon – mindent megmutatott neki a hajón, s dacolva Solo nemtetszésével, elmagyarázta a főbb rendszerek kezelését. Arra az esetre, ha szükség lenne a kölyök mancsaira a fedélzeten. Mint például most.

- Meg kell semmisítenünk a lent parkoló harci gépeket, hogy ne tudjanak utánunk jönni! Célozz a pilótafülkékre vagy a hajtóművükre! Felkészültél...?

Pakka hevesen bólogatott és nyüszített, ahogy csak bírta. Kapkodva irányba fordította a csészealj hasa alá ereszkedő Ax-108-as sorozatvetőt és harciasan vicsorgott az ellenségre.

Atuarre közben üzembe helyezte az alsó Dennia-löveget és megfordította a Falcont, hogy alacsonyan szállva elúgjon vele a felszínen parkoló hajósor fölött. A csempészbárka fedélzeti fegyverei megszólaltak, távirányított lézerágyúiból narancsvörös lángcsóvák csaptak elő. A várakozó, pilóta nélküli űrhajók egymás után gyulladtak ki, robbantak fel, s okoztak másodlagos detonációkat. A tucatnyi vadászgép és teherszállító közül egy sem

úsza meg sérülés nélkül. A nő elrepült a mély kráter fölött, ahol korábban a Csillagvég állt, majd visszafordult és újra megszórta a roncsokat, hogy teljes legyen a pusztítás. A telepet védő légoltalmi ágyúk ekkor feléledtek, gyorsan utána fordulva, de nem maradt idejük komoly kárt tenni az alacsonyan szálló teherhajóban, ami a jobb oldalán cipelte magával a lopott összekötőcsöveket.

Atuarre ugyanis határterhelésre kapcsolta a főhajtóművet és munkája végeztével meredek ívben lódult felfelé a Marauder korvett után. Bár nem először vezette a Falcont, amióta a fedélzetére került és tisztában volt az YT-1300-as képességeivel, most mégis elragadtatott rikkantást csalt elő torkából a felpécizett csempészgép teljesítménye. Az öreglány úgy gyorsult, mint egy vadászbombázó, szédületes tempóban emelkedve a csillagokkal telepettyezett ég felé. Minden pajzsot a has és a tat védelmére állított, nehogy az elhárítótűz kárt tegyen a bárkában vagy az összekötőcsövekben, de emelkedés közben csak szórványos, pontatlan lézertűz szórta meg őket alulról. Egyrészt, mert az erőmű nélkül maradt lövegek csupán a saját kiegészítő generátoraikat használhatták. Másrészt, mert a bázis személyzetét túlságosan lefoglalta az életben maradásért vívott küzdelem a robbanás következtében megsérült helyiségekben. Így nem érték rá a menekülőkkel foglalkozni.

Ez volt az az előny, az a kis segítség, ami kellett a macskanőnek a lehetetlennek tűnő feladat végrehajtásához.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Csillagvég gyorsuláskiegyenlítő erőtere már közel áll a túlterheléshez, gondolta Han, miközben a székek között hasalt, kézzel-lábbal kapaszkodva a heves rázkódás miatt. Körülötte az épület éktelen nyikorgással, recsegéssel próbált ellenállni a szokatlan terhelésnek. Burkolóelemek váltak le a falakról és a plafonról, csörömpölve zuhanva a padlóra. A fennhatósági alkalmazottak irányából sikoltozás hallatszott. Akik álltak, azok most mind elestek, kétségbeesetten próbálva megkapaszkodni valami szilárdan rögzített tárgyban. Senki sem értette, mi történik. Valaki földrengést kiáltott.

Az erőmű robbanását követő másodpercekben elképesztően hatalmas energiák zúdultak a toronyra és minden benne lévőre. Az alsó szintek közül több egyszerűen elpárolgott az intenzív sugárzástól, de az egyik emelet páncélozott padlója végül megállította a lökeshullámot és a csattanva bezáruló belső szakaszolóajtók megakadályozták a levegő elszívargását a komplexumból. A rázkódás lassan kezdett alábbhagyni, ahogy a biztonsági rendszer kiegyenlítette a hirtelen támadt gyorsulást és normalizálta a helyzetet.

A széttroncsolódott Kivégzőből és a mostanra hatástalanított elsődleges vezérlőtelepekből füst és forróság áradt az aréna légterébe, fullasztón és fenyegetően. A kupolában mindenki, mintha csak parancsra cselekedne, feltápászkodott és tülekedve a felvonókhoz rohant. Han hallotta, amint Hirken ordítózik, a BR őrnagy parancsokat üvölt kába embereinek, míg az alelnök felesége és a többiek pánikba esve sikoltoznak.

A koréliei úgy döntött, ideje olajra lépni. Négykézláb osonva gondosan kikerülte a liftek felé özönlőket, majd feltápászkodott és belegázolt az egyre sűrűbben kavargó füstbe. Elvileg most minden tartalék berendezés működésbe lép és a vezérlés átállítja az energia fogyasztási prioritásokat Csillagvég belsejében. A fő áramforrás pusztulása esetén az összes nem létfontosságú rendszer leáll és a szünetmentes tápegységek, illetve tartalékgenerátorok veszik át a helyét. Mivel nem tudni, mennyi energia maradt a telepekben, azt kell feltételezni, hogy a torony tartalékai hamarosan kimerülnek. Talán

csak perceik maradtak hátra, maximum egy-két óra, a robbanás során elszenvedett károk függvényében.

Solo kárörvendőn vigyorgott a kialvó világítás miatti félhomályban, élvezettel figyelve a körülötte uralkodó zűrzavart. A BR-ek hamarosan nagyon meg fognak lepődni. De ő azt már nem várja meg.

Tapogatózva haladt lefelé az amfiteátrum lépcsőin a falakon hunyorgó vörös vészlámpák gyér fényében. Köhögött a torokkaparóan büdös, fojtogató füstben és próbált minél kevesebbet belélegezni belőle. Remélte, hogy a szétégett áramkörökből és a megolvadt kábelekből származó égéstermékek nem nagyon mérgezők. Lába beleütközött valamibe. Hirken alelnök használhatatlan távvezérlőjét ismerte fel. Félrerúgta és ment tovább. Kukát könnyen megtalálta – sőt, szinte keresztülesett rajta.

- Kapitány úr! - ujjongott a droid megkönnyebbülten. - Már azt hittük, elment!

- Elhúzzuk a csíkot valamennyien, öreg! Menni fog?

- Rendbe jött a stabilizátorom, mióta Max közvetlen kapcsolatba lépett velem. Úgy néz ki, újra járóképes vagyok, de azért elkelne egy generáljavítás!

Kék Max hangja szólt ki a robot mellkasából türelmetlenül:

- Kapitány, én megpróbáltam közölni, mikor ellenőriztem a számításaimat, hogy ez is megtörténhet!

Han a droid karja alá nyúlt, hogy felsegítse remegő lábaira. Nem izgatta magát a kis doboz csicsergésén, elvégre túléltek a detonációt.

- Miért, mi történt, Max? Nincs elég energia az erőműben?

Vezetni kezdte a bizonytalanul mozgó BLX-5-öst kifelé az arénából.

- Nem, az erőműben bőségesen volt energia. Viszont a megerősített páncél sokkal ellenállóbb, mint gondoltam. A külső védőpajzsok a robbanás összes erejét felfogták. Az erőmű teteje viszont elolvadt a túlterheléstől. Így az összes energia arrafelé távozott. Velünk együtt, kapitány!

Solo meghökkent egy pillanatra. Időbe telt, mire felfogta a kijelentés súlyosságát.

- Azt akarod mondani, hogy rakétaként fellőttük Csillagvéget egy bolygó körüli pályára?

- Nem kapitány! – felelte Max sötéten. - Magasra ívelő röppályára, de semmi esetre sem a bolygó körülire! Inkább ballisztikusnak mondanám...! Mert a körsebességet sajnos nem értük el a számításaim szerint.

Han azon kapta magát, hogy köhécselés közben legalább annyira támaszkodik Kukára, mint az órá. A saját hülyeségének súlya valósággal letaglózta.

- Ó, atyám! Miért nem figyelmeztettél, te okostojás?

- Én megpróbáltam! – emlékeztette a kis komputer mogorván. - De nem akart meghallgatni, amikor még tehettem volna valamit ez ellen...!

A koréliei agya csaknem elborult a felismeréstől. Amit Kék Max mondott, teljesen logikusan hangzott így utólag. A Mytus VII. viszonylag csekély gravitációjában és az atmoszferikus súrlódás híján nem nehéz megröptetni a tárgyakat. Ha a rázkódáskiegyenlítő erőter nem lett volna jelen a robbanás bekövetkeztekor, Csillagvégen mindenki lepénnyé lapult volna. De így is ez vár rájuk, amikor majd a torony megindul lefelé és szépen visszahullik a golyóbisra. Addigra ugyanis a tápegységek valószínűleg lemerülnek és a tehetetlenségi csillapítók áram nélkül maradnak...

- Mindamellett – tett hozzá Max, mintegy megnyugtatóképpen -, nem jobb ez, mintha máris meghaltunk volna? Jelenleg legalább van időnk kiszabadítani a foglyokat és kiutat keresni az épületből...

Han szeme felragyogott: ilyen logikával nincs értelme vitatkozni! Ismét támogatni kezdte Kukát felfelé a széksorok közti lépcsőn. A sokkhatás elmúlt, elméje máris a lehetőségeket mérlegelte. Talán megúszhatják, ha elég gyorsan futnak az életükért.

- Oké, fiúk! Új tervem van! Előre!

Támolyogva elindultak, de a Fennhatóságiaktól eltérően nem az utas és teherliftekhez, hanem a közműakna túloldalán megbújó lépcsőház felé.

- Ha jól sejtem, most egyetlen lift sem működik. A létfenntartó rendszernek minden csepp energiára szüksége van, ezért a vezérlő számítógépek az összes fölösleges berendezést leállították. Marad tehát a lépcső! De siessünk, mert Hirken és bandája is bizonyára hamar odaér! Mindent bele!

Megkerülték a közműaknát. A férfi kiegyenesedett a ritkulni kezdő füstben és próbált minél halkabban köhögni, nehogy felhívja magukra a BR-ek figyelmét. Már majdnem a sárgára festett vészkijáráshoz értek, mikor az ajtó felpattant és egy barna egyenruhás altiszt ugrott ki egy DC-15S pisztollyal a kezében. A fickó szájához emelte a kezében tartott komlinket és belekiáltott:

- Hirken alelnök úr! Ide, uram!

Ekkor pillantotta meg Solót és Kukát. Ösztönösen rájuk emelte fegyverét. Mivel csak egy parányi töltet volt a sugárvetőjében, a csempész inkább hozzávágta a használhatatlan stukkert, hogy időt nyerjen. Aztán elengedve a bizonytalan lábakon álló munka droidot, előreleandult és fürgén állcsúcson vágta meglepett ellenfelét. Az altiszt összerogyott, kezéből kirepült a mordály.

- Marha! - morogta Han és lehajolt a BR pisztolyáért.

Az bezzeg csurig volt energiával. Biztos ami biztos alapon magához vette és tokjába csúsztatva saját lemerített DL-44-esét is, nem akarván hátrahagyni az egyedileg módosított fegyvert, aztán Kukát maga elé tuszkolva átlépett a vészkijáraton. A lépcsőházban ugyanolyan félhomály volt, mint a kupolában, csak egy-egy készenléti lámpa világított a fordulókban. Dühödő ordítás jutott a füléig: a többiek is észrevették, hogy a felvonók használhatatlanok és valakinek végre eszébe jutott a lépcső. Han becsukta az ajtót maga mögött és belelőtt néhányat a zárómechanizmusba. A fém izzani kezdett, belsejében összeolvadtak az alkatrészek. Az ajtó így kinyithatatlanná vált. Azok, akik a másik oldalon rekedtek, kénytelenek lesznek kézfegyverekkel utat vágni rajta. Ez pedig időbe telik.

Ahogy Kuka és a kapitány az alacsony gravitáció miatt félig esve, félig futva bukácsoltak lefelé a keskeny fémlépcsőn, a droid megkérdezte:

- Most hová, uram?

- A sztázisfülkék szintjére.

Egy biztonsági zsilipajtó állta útjukat a fordulóban, ami dekompresszió esetén elszigetelte volna a szinteket egymástól. Nem volt bezárva, mert az altiszt ezen keresztül szaladt föl az emeletre és a nagy izgalomban elfelejtette becsukni maga mögött a vaskos fémkaput. A lendülettől mindketten nekiestek, Kuka törzse hangosan koccant az ajtó felületén. Átnyomakodtak a túloldalra és Han gyorsan lezárta a nyílást. Aztán a zsákmányolt pisztollyal szétlőtte a zárszerkezetet. Még egy akadály, amit a BR-eknek le kell küzdeniük, ha követni akarják őket lefelé.

- Érzed? A mesterséges gravitáció ingadozik. A vezérlő rendszerek egy idő múlva minden energiafogyasztót leállítanak, a létfenntartást kivéve. A levegőellátó berendezések maradnak utoljára.

- Értem már, uram! – mondta Kuka. - Azokhoz a sztázisfülkékhez megyünk, amiket ön és Max említettek!

- Nyertél! A fülkék működése nem létfontosságú. Amikor megszűnik az energiaellátásuk, elszabadul az összes fogoly. És köztük van az, aki képes lesz bennünket kihúzni a kulimászból...! A Doki, Jessa apja!

Egyre lejjebb jutottak a vészaknában. Maguk mögött hagyták Hirken lakosztályát, a vendégszobákat, majd a kihallgatásra szolgáló szinteket és legnagyobb meglepetésükre a lépcsőn nem találkoztak senkivel. Talán azért, mert senki nem tartózkodott idefönt vagy

már régen leszaladtak, tájékozódni a helyzetről. Most, hogy a készenléti üzemmód miatt leállt a belső kommunikációs hálózat, a falakba épített átjátszórelék nélkül a BR-ek rádiói sem működnek. A gravitációs ingadozás mértéke csökkenni kezdett, megállapodva egy alacsony értéken, de a lépteiket még mindig nem tudták kiszámítani, mert a torony lassan bukdácsolni kezdett az űrben, mint egy elhajított furkósbót. Ha az ember csak néhány kilót nyom, jobban teszi, ha nem ugrál meggondolatlanul ilyen extrém körülmények közt. Ezért folyamatosan kapaszkodniuk kellett a lépcsőkorlátba, nehogy elessenek vagy a falnak csapódjanak futás közben. Több forduló után egy újabb szakaszolóajtóhoz érkeztek. Han két kézzel betaszította.

Egy sötét folyosó ásított előttük, amiből két oldalt ajtók nyíltak valahová. A koréiai előrelopakodott és stukkerét maga elé tartva belesett az egyikben. Gyéren megvilágított termet pillantott meg, ahol szabályos rendben elhelyezett sztázisfülkék sorakoztak tucatszám, mint holmi felállított üvegkoporsók egy kriptában. Felettük több szintes erkélyek futottak körbe a fal mentén, rajtuk további fülkékkel. A legtöbb készülék már elsötétedett és üresen állt, de a távolban néhány még működött, bár a kijelzőik vadul villogtak és csiripeltek, a sztázistér ingadozásáról tudósítva a szemlélőt.

Az elkanyarodó folyosó közepén, tőlük úgy négy méterre épp egy hat őrből álló kordon ingadozott a rárontó emberi és nem emberi fajok rohamát. A kiszabadult foglyok, tucatnyi náció egyedei morogva és ordítva fejezték ki haragjukat. Öklök, csápok, karmok és mancsok emelkedtek a levegőbe. Ha megbilincselve vagy leláncolva tették volna őket sztázisba, ez nem következne be, de a Fennhatóságok meggondolatlanok voltak. Túlságosan is bíztak saját műszaki berendezéseikben, nem számolva egy totális energiaszünettel. A BR-ek mordályaikkal hadonászva próbálták meghátrálásra kényszeríteni a kiszabadult foglyokat, mert attól féltek, ha lönek, a tömeg legázolja őket.

Egy magas, démoni külsejű lény ugrott ki a tömegből és hirtelen rárontott a smasszerekre. Képe örült röhögéstől rángott, kezei ökölbe szorultak. Látszott rajta, hogy még a korábbi kínvallatás és a beleinjekciózott szedálók hatása alatt van, de már kezdi legyűrni kábulatát. Az egyik lézerpuska felvillant, a támadó nyögve összeroskadott. A foglyok habozása elpárolgott; elvégre túlerőben voltak. Hatalmas ordítással rontottak a biztonságiakra. Mi félnivalójuk van a haláltól, ha összehasonlítják a kihallgatókamrákban töltött élettellel?

Han félretolta Kukát, letérdelt az ajtókeret mellé és tüzelni kezdett az őrkre. Kettő is elesett, mire a többiek rádöbbenek, hogy hátba támadták őket. Egyikük megfordult, majd egy másik is és vizsgálták a koréiai lövéseit, miközben a társaik megpróbálták feltartóztatni az őrjöngő foglyokat.

Vörös fénycsíkok cikáztak ide-oda a fémfalak közt. Megperzselt műanyag felületek füstje kavargott, összevegyülve a sugárvetők tüzének ózontartalmú gőzeivel. Rövidesen égett hús szaga is terjengeni kezdett a levegőben. Az ideges őrk lövései kizúgtak a nyitott ajtón vagy a falba fúródtak, de nem találták el célpontjukat. Solo leguggolt és összehúzta magát olyan kicsire, amekkorára csak tudta az ajtókeret takarásában. Pislogott, meg-megrezsent a körülötte becsapódó lövésektől, míg zsákmányolt fegyverének gatra célzóberendezését átkozta. Jobban örült volna saját felspecizett lézerpisztolyának, de pillanatnyilag be kellett érnie azzal, amije volt.

Végül sikerült leszednie az egyik rá lövöldöző BR-t. Rémműlt társa a padlóra vetette magát, nehogy eltalálják. Han ezt látva régi trükköt vetett be. Benyúlt az ajtón, lefektette fegyverét a padlóra és eszeveszetten húzta a ravaszt. A laposan szálló lövedékek eltalálták a padlón heverő smasszert és másodperceken belül elcsendesítették.

A megmaradt őrk megfutamodtak. Egyikük eldobta fegyverét és feltartott kézzel megállt, hogy megadja magát, ám ez nem segített rajta. A vérszomjas tömeg rárontott, elsodorta mint egy lavina; haragvó emberi és idegen alakok áradata temette el. A foglyok

ott ütötték, rugdosták, ahol érték, bösz ordítással vetve rá magukat a gyűlölt ellenségre.

A másik BR, aki megrekedt Han fegyvere és a rabok között, mászni kezdett felfelé egy létrán a balkonon sorakozó sztázisfülkék közé. Félúton megállt és lelőtte azokat, akik követni próbálták. A kapitány rossz szögből tüzelt rá, lövései rendre célt tévesztettek. Végül úgy döntött, közelebb kell mennie, hogy eltalálhassa. Intett Kukának és óvatosan benyomultak a terembe.

Az utolsó megmaradt őr a lövéseivel meghátrálásra kényszerítette a foglyokat, aztán megindult felfelé a létrán. A rabok csoportjából három bozontos, erőteljes teremtmény lódult utána, majomszerűen földig érő karokkal. Szőrös arcuk részben hasonlított a vukikéra, előreugró pofájukból féhéren csillogó agyarak meredtek fölfelé. Solo azonnal fölismerte őket, mert volt már dolga velük. Yuzzemek! A menekülőnek semmi esélye ellenük, még lézerkarabéllyal sem. A lények a létrát mellőzve hosszú karjukkal kapaszkodtak felfelé a fülkéket tartó állványzaton. Pillanatokon belül beérték a BR-t.

A fickó észrevette a veszélyt és leszedte egyik üldözőjét. A másik kettő két oldalról rontott neki. Ahogy a fickó ismét löni próbált, fegyverét kicsavarták a kezéből és ledobták a padlóra. Az üvöltő őrt ekkor mindkét kezénél megragadták, meglendítették és rettenetes erővel a levegőbe hajították. A fickó nekicsapódott a mennyezetnek a legmagasabb fülkesornál, aztán kezét-lábát széttárva, pörögve hullott alá, a yuzzemek vad csiripelésétől kísérvé. Teste ocsmány csattanással kenődött a padlóhoz. Nem halt meg, de alaposan összetörte magát. Az odarohanó felbőszült foglyok rugdosását és ütlegeit viszont esélye sem volt túlélni.

Han félretolva Kukát odarohant a nyüzsgő foglyok közé. A teremben egyre több sztázisfülke mezeje oldódott fel, ahogy a létfenntartó rendszernek mind több energiára volt szüksége. Különös bolygók még különösebb lakói bukkantak elő támoilyogva, bizonytalan képpel bámulva a felfordulást. Most, hogy az örök jelentette közvetlen fenyegetést leküzdötték, a nemrég megmenekültek nem tudták, mihez kezdjenek. Sokan megsebesültek vagy meghaltak az örök sortüzében és még többen elpusztultak vagy épp haldokoltak, mivel életszükségleteiknek nem felelt meg a Csillagvég atmoszférája. Sajnos nem a létfenntartó berendezéseikkel együtt zárták őket sztázisba. Többségük egy-két percen belül kimúlt, kétségbeesetten hörögve, fuldokolva a padlón.

Hangok harsogtak mindenfelől, mert a foglyok egymást kérdezgetve tucatnyi nyelven próbáltak információkhoz jutni a helyzetről.

- Hé, hol van a...?
- Nevetséges ez a gravitáció! Mi tör...
- Miféle hely ez?

Han ordítva, hadonászva próbálta magára vonni a figyelmüket.

- Hééé! Mindenki! Figyelem, figyelem...! Kapjátok fel a fegyvereket és helyezkedjete el a lépcsőházban! Egy percen belül barna ruhások fognak érkezni felülről!

Felfedezett egy elgyötört arcú, fehér bőrű férfit a Biztonsági Rendőrség szakadozott, rangjelzéseitől megfosztott egyenruhájában, amint épp letépi magáról az ingét, hogy a legutóbbi kínzás során szerzett sérüléseit vizsgálhassa. Valószínűleg egy idegesítően becsületes tisztviselő, akit a Fennhatóság félreállított egy időre. Ez van, ha valaki túl okos vagy olyasmibe üti az orrát, amibe nem kéne. Han rámutatott, kijelölve a pasast ideiglenes parancsnoknak. Ő remélhetőleg tudni fogja, hogyan kell ellenállni a smasszereknek, elvégre szakmabeli.

- Hé, te! Figyelj ide! Állítsd őket csatasorba és szervezd meg a védelmet vagy ismét a sztázisban találsz magad!

- Ki maga? Szintén fogoly? - bámult rá a fickó, sebeit tapogatva fájó grimasszal.

- Nem! Én szabadítottalak ki benneteket! De még nincs vége a mókának, úgyhogy szedjétek össze magatokat, ha élni akartok! Menjete fől a lépcsőházban addig az ajtóig,

amit lezártam és foglalatok el löllést előtte! A BR-ek azon keresztül fognak jönni! Mozgás, mozgás...!

Megfordult és visszasietett a lépcsőházba, hogy körülnézzon az alsóbb szinteken is. Amikor elhaladt a tömegben tébláboló munka droid mellett, futólag odaszólt neki:

- Várj itt, Kuka! Meg kell találnom a Dokit és Csubit.

A harciasabb foglyok máris felkapkodták az elesett örök fegyvereit és felfelé indultak, követve az imént hallott parancsot. Han ugyanakkor lerobogott a második sztázisblokkba. Még oda sem ért a lépcsőn, mikor az ajtó kivágódott belülről. Három megtépázott egyenruhájú BR próbált egymást elsodorva kijutni rajta. Könyökölve, lökdösődve tülekedtek. Mögöttük verekedés és lövöldözés zaja visszhangzott a teremből.

Az örök félig sem jutottak ki az ajtón, amikor fülsiketítő ordítás harsant és egy pár ismerős, szőrös kéz nyúlt utánuk. A grabancuknál fogva visszarántott két pasast, hiába kapálóztak és üvöltöttek tiszta erőből, s keményen összeütötte a fejüket. A harmadikat Solo lőtte hátba, mielőtt pisztolyával megcélozhatta volna a harcias behemótot.

- Na, csakhogy megvagy! - kiáltotta Han boldogan. - Csubi!

A vuki félrehajította az örök ernyedt testét, a mögötte érkező többi fogolyra bízva, hogy agyonverjék őket és barátját megpillantva felbődült elragadtatásában. Solo hiába tiltakozott, társa öles léptekkel odarohant hozzá, felkapta és bajtársi ölelésben alaposan megropogtatta csontjait. Közben mindenfélét makogott, határtalan boldogságban úszva, hogy élve látja viszont a koréliait. Amíg tartott az örömtánc, a mesterséges gravitáció kihagyott egy pillanatra és mindketten nekirepültek a falnak. Csubakka erre észbe kapott és gyorsan lerakta haverját a padlóra. Mindketten megkapaszkodtak a legközelebbi ajtókeretben, kifújva magukat a sok izgalom után.

- Ha ebből kijutunk – zihálta Han -, kellemes, nyugodt csillagközi szállítómunkát fogunk vállalni! Semmi rizikó, meg lövöldözés! Mit szólsz hozzá?

Csubi vinnyogott, hevesen bólogatva. Részéről rendben lesz a dolog. Aztán pergő nyelvvel magyarázni kezdte, mi történt vele azóta, hogy az Orron III.-on fogságba esett.

- Majd később megbeszéljük! Mi a helyzet odaát? - bökött Solo a szomszédos helyiségre, ahonnan további foglyok özönlöttek elő.

Az antropoid hörgött és makogott, az elmúlt percek eseményeit ecsetelve. Kapkodó szavaiból kiderült, hogy ezt a részt könnyebb volt elfoglalniuk a raboknak, mint az előzőt. Valószínűleg azért, mert kevesebb őrt tartózkodott a teremben, amikor a sztázismezők elkezdtek kapcsolni. Ettől függetlenül ugyanolyan zűrzavar uralkodott ott is a hideg fémfalak közt és számtalan nyelven karattyoltak a különféle lények zavarodott mondatokat. A vuki félretolta Hant, megfordult és sztentori bömbölést hallatott, ököbe zárt kezét magasra tartva. Erre azonnal megtisztult körülöttük a környék. Az ezt követő pillanatnyi csendben harsogta el Solo a parancsát, hogy a foglyok vegyék fel a halott örök fegyvereit és csatlakozzanak a többi védőhöz a felső szinteken. Aztán megragadta Csubakka vállát.

- Gyerünk! A Doki itt van valahol és nincs sok időnk megkeresni. Ő az egyetlen reményünk, hogy élve megússzuk!

Mindketten lesiettek a következő blokkba, melyekből öt volt összesen, ahogy Han felidézte magában az alaprajzot. Alig meglepő módon ott is egy nyitott ajtóra bukkantak. A kapitány felemelte mordályát és óvatosan bekukkantott. A sztázisfülkék üresen tátongtak, idegesítő csend uralta a termet. A férfi ezen őszintén elcsodálkozott. Vajon a Fennhatóság még sohasem használta ezt a részt? Belépett, hogy végigjárja a helyiséget. Csubakka folyamatosan szimatolva követte. Neki sem tetszett ez a nagy nyugalom.

- Állj, ne mozdulj! - parancsolta egy hang mögülük.

Emberek és egyéb teremtmények ugráltak elő az elhagyott fülkék közti résekből és más rejtekhelyekről. Többségük – hímek és nőtények egyaránt – szürke csíkos

rabruhában volt, páran meztelenül vagy az elfogásukkor viselt civil holmikban feszítettek. Némelyiknek fegyver is meredezett a markában. Még többen jelentek meg a folyosó fordulójában, bizonytalanul kémlelve az újonnan érkezőket.

Han és társa egyaránt felismerték a hangot, mely rájuk parancsolt.

- Doki! - kiáltotta Solo, de sem ő, sem a vuki nem mozdultak.

Semmi értelme a nagy sietségben megpörkölni. Lassan a keresett személy irányába fordultak, hogy felismerje őket. Az ősz hajú férfi csak pislogott rájuk meglepetésében. Beletörölte izzadó tenyerét olajfoltos kezeslábasába és leengedte zsákmányolt stukkerét.

- Han Solo! Az Eredendő Fény nevében, mi a nyavalya hozott ide, fiam? Ja, persze, a válasz nyilvánvaló! Hiányoztak a társaid, mi? - a többiek felé fordult. - Ők velünk vannak!

Odaügettek hozzájuk. Han a fejét rázta költői kérdésére. Túl sok mindent akart túl rövid idő alatt elmondani neki, ezért igencsak összekavarodtak fejében a dolgok.

- Figyelj, Doki! Azért jöttem, hogy kiszabadítsalak téged, meg Csubit! A feljebb lévő szinteket már elfoglaltuk! Gondoltam átjövünk megnézni, mit...

Klaus Vandangante azonban szigorúan lehurrogtá.

- Állj! Fontosabb dolgunk van most, fiatalember! Ebben a teremben az összes sztázisfülke egyszerre kiment, ezért tudtuk olyan gyorsan elfoglalni. Óriási megterhelés ülhet a rendszeren és csak most látom, hogy a gravitáció sem állandó...

- Igen, igen...! Épp említeni akartam! Azt ugye tudod, hogy egy toronyházban vagyunk?

- Igen. Hallottam az öröktől, mikor idehoztak.

- Nos, én... Hogy úgy mondjam, kirobbantottam az egészet az űrbe! Túlterheltem alatta az erőművet és a lökéshullám felvitt minket a sztangba...!

Nem fejezte be, mert Doki eltakarta szemeit kérges tenyerével. Alig akarta elhinni a dolgot.

- Han, te agyalágyult!

A koréliei először meghökkent, majd nagy levegőt véve ellentámadást indított, sértve érezve magát ennyi szemtanú előtt.

- Hé! Talán nem tetszik, hogy kiszabadítottalak? Akkor bújj vissza a üvegládádba!

Körbepillantva a foglyokon látta, hogy sikerült megvilágítania nekik a lényegét.

- Nincs idő vitatkozni! Kizárt dolog, hogy a Csillagvég sokáig kibírja a Mytus VII. gravitációs terében! Ballisztikus pályán vagyunk és előbb-utóbb visszahullunk! Be fogunk csapódni, de fogalmam sincs, mikor! Kizárólag a rázkódáskiegyenlítő erőter menthet meg bennünket és már az sem működik! Rajtad áll, szétlapulunk-e vagy sem! Úgyhogy neked kell rendbe hoznod...!

A Doki tátott szájjal rámeredt Hanra. Sok hülyeséget hallott már életében, de ez valahogy mindegyiket felülmúlta. Ennél azért többet várt volna a dörzsölt koréliei csempésztől egy ilyen válságos pillanatban. Nem egy észlány a srác, de igazán tudhatná, mekkora szószban vannak – az ő hibájából.

- Fiacskám, egy rázkódáskiegyenlítő energiamező üzembe helyezése nem olyan egyszerű, mint elkötni valaki suhanóját és elmenni séta kocsikázni!

Han nagyot fújt dühében. Nem volt több ötlete, mit lehetne tenni még ezek után.

- Remek! Akkor üldögeljünk és várjuk nyugodtan, mikor lapulunk péppé! Elvégre Jessa bármikor szerezhet magának egy új apát...!

Ez telibe talált. A Doki felsóhajtott. Jessa! Hát persze!

- Igazad van! Ha ez az egyetlen esélyünk, belevágunk! De nem tartom valami nagyra a fogolyszöktetési módszereidet!

A többiekhez fordult, akik csak Csubakka fenyegető jelenléte miatt nem szóltak bele a beszélgetésbe.

- Figyelem! Nincs idő csevegésre! Gyertek velem, tegyétek amit mondok, akkor talán megúszhatjuk! Annyit megígérhetek, hogy a végén nem kerülünk kínzókamrába!

Ezzel együtt kedvesen belekönyökölt Han oldalába. Cinkos mosollyal néztek össze: két jó barát a bajban. Nem először és remélhetőleg nem utoljára.

- Azért örülök, hogy itt vagy! De ne éld bele magad a dicsfénybe, jó?

Azzal az öregember megindult a lépkedő, ugráló, patacsattogató horda élén, elszántan maga elé tartva stukkerét. Agyában még az imént kapott információk zsongtak. Egy toronyházban vannak, ami felrepült az űrbe és rövidesen bumeráangként tér vissza a bolygójára! Micsoda örült helyzet! Még ha túl is élük a becsapódást, akkor sem hagyhatják el az építményt, mert a planétának nincs légköre! Vajon mennyi időre elegendő a benti levegő? És az energia?

A felső szintre menet Solo nagyjából vázolta Vandangantenek és Csubakkának a kalandjait, azt is megemlítve, kikkel jutott be a Csillagvégre. Az öreg homlokát ráncolva pillantott rá.

- Ez a trianii a Millennium Falcon fedélzetén van?

- Ott kellene lennie, ha sikerült elérnie és túlélte a robbanást. De nem sokra megyünk vele. A Falcon hajtóműve képtelen lenne megtartani ezt a tornyot a visszazuhanástól.

- Keresnünk kell egy rádió adóvevőt, hogy kapcsolatba lépjünk vele. És egy zsilipet, ahová csatlakozhat a hajóval, hogy kimentsen minket innen!

- Van egy zsilip, a felső tárolószinten! - mutatott fölfelé Solo a stukkerével. - De túl sokan vagyunk! Ennyien nem férnek be az öreglányba, még összepréselve sem!

A Doki válaszolni akart neki, aztán inkább megtorpant. Félrefordított fejével fülelt előre a lépcsőházban visszhangzó zajokra.

- Hé! Te nem hallasz semmit, fiam?

- Dehogynem!

Mindenki hallotta a sugárvetők éles sivítását. Rohanni kezdtek a felfelé, ahogy csak bírtak. Látszólagos kora ellenére Klaus nem maradt le a pilótától és a vukitól. Épp akkor érték el a legfelső tárolószintet, amikor egy fogoly ernyedte teste gurult le a lépcsőn. Egy nyakigláb, gyíkszerű lény volt, sugárégéssel a gyomra táján. Egyikük sem látott még soha ilyen szerzetet. Fél tucat fegyvertelen rab loholt lefelé a nyomában, egymást taszigálva. A tűzharc zaja pár szinttel feljebből szűrődött ide.

- Mi folyik ott? - kiáltotta Han és próbált előreférközni.

Csubakka harciasan megelőzte és lökdösődve utat nyitott neki a menekülő foglyok között. Nyomukban az a fickó jelent meg a lépcsőn, akire Han ideiglenesen rábízta a parancsnokságot. Elkínzott arcán halvány mosoly derengett fel, mikor megpillantotta a koréliait és röviden ismertette vele a helyzetet.

- Épp akkor értünk oda az ajtóhoz, mikor a biztonságiak áttörték! Kemény csata volt, de sikerült megállítanunk őket! Most tartjuk a szintet! A sebesülteket és a fegyvertelen rabokat leküldtem, hogy ne legyenek útbán! Viszont erősítés kéne és muníció!

- Jól van! Bármilyen történjék, nem engedhetjük, hogy lejussanak ide a külső zsiliphez! - magyarázta Han a köré gyülekező vegyes társaságnak. - Hirken és bandája próbálnak lejutni ide, mivel csak két helyen hagyhatják el a tornyot. Itt felül és az épület legalján. Szerintem azt remélik, hogy segítség érkezik kívülről.

Csak ekkor vette észre, hogy a Doki és a többiek meglepetten bámulnak rá. Eszébe jutott, hogy Csillagvég valószínűleg ismeretlen terület a számukra.

- Te aztán sokat tudsz erről a börtönről! Elárulnád, hogy jutunk ki innen? - kérdezte az egykori rendőr rezignáltan.

Ő még nem hallotta a hírt, hogy a torony valahol az űrben kóvályog, elhajított féltéglaként. De a többi fogoly pusmogásából rövidesen megtudta és egyáltalán nem lett boldog a hírtől.

- Épp ezen dolgozunk! És nagyon fogy az időnk! - felelte Solo kurtán.

Fölslegesnek érezte, hogy minden apró részletről beszámoljon az embereknek és

egyéb lényeknek. Jobb nekik, ha nem idegesítik magukat holmi lezuhanás meg halálra zúzóds miatt. Van így is épp elég bajuk jelenleg a BR-ekkel meg az akadozó létfenntartással.

- Ki kell tartanunk, fiúk! Lehetőséget kell biztosítanunk a Dokinak, hogy lejusson a műszaki szintre és megmentsen minket! Aki ért a szereléshez, tartson vele és segítsen neki! A fegyveresek meg álljanak az élre és fedezzék őket! Odalenn is számíthattok némi ellenállásra, de várhatóan nem túl erősre. A többiek biztonságos távolságból kövessék a csapatot!

- Megteszem amit lehet, de ne tápláljatok túlzott reményeket! - biccentett az öreg szerelőfenomén és köszönés nélkül elvált tőlük.

Sürgetésére máris megindult a menet lefelé, mivel egyikük sem tudta, mikor éri el a torony röppályája csúcspontját és kezd hullani lefelé. A csapat másik fele Hanhoz és Csubakkához, meg a hajdani rendőrhöz csatlakozott. Egymás nyomában rohantak fel a lépcsőn a rabok által kialakított védelmi vonalig. A koréiai érezte, hogy a szokottnál erősebben zihál. Ebből arra következtetett, hogy a létfenntartó rendszerek működése kezd gyengülni. Különösen most, amikor csaknem ezer szerves lényel több fogyasztja a levegőt idebent. A Csillagvéget nem ekkora tömeg életben tartására méretezték. Ha az oxigénszint túl alacsonyra süllyed a komplexumban, minden erőfeszítésük hiábavaló...

Csatlakoztak a védőkhöz, akik keményen tartották a lépcsőfordulót Hirken lakosztályánál, a kihallgatósíntek fölött. Az átrobbantott ajtón túlról sugárnyalábok érkeztek sisteregve, s csapódtak a szemközti falba, miközben innen a megmaradt fegyveres foglyok adtak le a BR-ek felé szórványos lövéseket. Csak vaktában, amikor alkalmuk nyílt rá, mert kevés esélyük volt, hogy bárkit is eltaláljanak a következő fordulóban lévők közül. Néhány rab holtan hevert a padlón, mások sebesülten, segítségre várva nyögdécseltek. Amikor Han odaért hozzájuk, egy brosin fajú férfi épp kidugta fegyverét a sarok mögül és sietve megeresztett néhány lövést. Aztán máris visszabújt a fedezékébe. Megpillantotta őket és intett, hogy maradjanak hátul.

- Helló! Mi folyik odalenn?

Solo lekuporodott mellé és épp ki akart kukkantani a sarok mögül, amikor vörös sugárnyalábok zúgtak el az orra előtt. Szépen kiégették a padlót meg a tűzvonalban lévő falat mögötte. Sietve visszahúzódott, mielőtt kárt tennének a frizurájában.

- Csapd a padlóhoz az ülgumóidat, haver! - figyelmeztette a brosin. - A sarkon túl belefutottunk a pribékekbe. Áttörtek valami ajtót, de megállítottuk őket. Jó sokan vannak. Most holtponton áll a csata, bár nekik több fegyverük van. - aztán megismételte: - Mi folyik odalenn?

- A többiek megindultak az alsóbb szintek felé, hogy valami kiutat találjanak. Mi azért vagyunk itt, hogy feltartsuk a pribékeket és időt nyerjünk nekik. Ha sikerrel járnak, szólni fognak és elpucolunk innen.

Solo izzadni kezdett, amikor arra gondolt, hogy a torony hamarosan megadja magát a Mytus VII. vonzásának. Minél lejjebb süllyed majd, az odabent rekedtekben annál magasabbra szökik a páni félelem.

A folyamatos tüzelés a sarok mögül bevilágította a folyosót. Csubakka résnyire szűkült szemmel nézte a csapkodó energianyalábokat és morgott valamit Hannak.

- A társamnak igaza van! - közölte a csempész a többi védővel. - Látjátok a becsapódó sugarakat? A falat lövik és a padló túlsó részét. És ennyi az egész. Ide nem is jön lövés...! Engedj oda, pajtás! Kinézek!

Mászni kezdett előre, fegyverét a melléhez szorítva. Aztán hanyatt fordult, mire Csubakka szó nélkül átkarolta Han térdeit a padlónál és szilárdan megfogta. A koréiai a fenekén csúszva centiméterről centiméterre araszolt tovább, amíg a háta szinte már a tűzvonalig jutott. Ő meg a behemót összenéztek. Az ember ideges volt, a vuki aggódott.

- Most!

Solo hanyatt vágta magát. A melléhez szorított sugárvető egyenesen a lépcső teteje felé mutatott. Miközben hátrafelé zuhant, meglátta, amire számított. Egy barna páncélzatú kommandós lopódzott lefelé a lépcsőn, a közelebbi falhoz tapadva, nehogy eltalálja a fedezőtűz. A jelenet szinte fájdalmas tisztasággal égett bele a kapitány elméjébe, miközben megeresztett egy sorozatot. Anélkül, hogy a hatást megvárta volna, máris felült, mielőtt a háta érintette volna a padlót. Csubakka ezzel együtt keményen megrántotta. Han gatyaféken csúszva egy pillanat alatt fedezékbe jutott. Hirtelen megjelenése és eltűnése olyan gyors volt, hogy felülről senkinek nem volt ideje célba venni.

Hangos csörömpölés hallatszott és egy BR kézfegyver gurult le hozzájuk a lépcsőn. Egy pillanattal később a pisztoly tulajdonosa is követte, meglehetősen holtan. A mutatványosok fogadására kirendelt hetyke őrnagy volt az. Han tiszteletteljes bólintással adózott a kötelességteljesítése közben elhunyt tiszt emlékének. Aztán villámgyorsan kinyúlt és berántotta az elhullajtott karabélyt a lövonalból. Egy újabb fogoly (idősebb ryn fajú férfi) jutott ezáltal fegyverhez pillanatokon belül.

Az ösztűz odafentről még hevesebbé vált. A védők összes megmaradt fegyverükkel válaszoltak. Csubakka felkapott egy pisztolyt, amit az egyik elesett fogoly hullajtott el. Egy barna és fehér tollakkal borított calibop, aki áttetszően híg, halványvörös vértócsában feküdt. A hulla csőrös arcát félig elvitte egy sugárnyaláb. A vuki látta, hogy a mordály csövét is találat érte, mert az elgörbült és használhatatlanná vált.

A szőrmók Solo üres, tokjába dugott sugárvetőjére mutatott és odadobta neki a használhatatlan fegyvert. A pilóta cserébe átadta neki zsákmányolt stukkerét, aztán kivonta lemerült DL-44-esét, hogy feltöltse a használhatatlanból. A vuki, aki vaskos ujjai miatt nem nagyon tudta megfogni az emberi kézre méretezett fegyvereket, egyszerűen letépte a ravaszvédőt a DC-15S-ről, kidugta csövét a sarok mögül, és anélkül, hogy kinézett volna, hevesen tüzelni kezdett. Magasan, alacsonyan, középen, egyenesen és ferdén, egyszóval minden lehetséges szögben a Fennhatóságiak irányába.

Han kicserélte a pisztolyok tárait. Az új energiacella csak félig volt feltöltve, de nemigen bánta. Egy időre elég lesz, aztán majd szerez másikat az elesettektől. Amikor végzett, félredobta a használhatatlan BR pisztolyt és csatlakozott a társához. Hogy megghiúsítsák az ellenség előrenyomulását, kiszámíthatatlanul lőttek – és tényleg kiszámíthatatlanok voltak, mert egyetlen fennhatósági pribék sem kísérelte meg követni az őrnagy hősi példáját a következő percekben.

Odafönn hirtelen abbamaradt a tüzelés. A védők úgyszintén leálltak, trükkre számítva figyeltek. Hannak az jutott eszébe, mi lenne, ha Hirken bevetne egy sokkgránátot. Elvileg akár nehéztüzérsége is lehet a smaszereknek, de talán nem kell emiatt aggódniuk. Ha lenne náluk, már rég felhasználták volna.

Rövid csöndet követően jellegzetes sziszegő hang hallatszott odafentről.

- Solo! Hééé...! Solo! Hirken alelnök úr beszélni akar veled!

Han fintorogva a falnak vetette hátát. Anélkül, hogy megmutatta volna magát, hetykén válaszolt az ajánlatra:

- Küldd le, Uul-Rha-Shan! Vagy tudod mit? A pokolba is! Gyere le te, vén kígyó! Kellemes lenne a találkozás!

A testőr nem felelt a kihívásra, helyette Hirken üzleties hangja hallatszott:

- Köszönöm, de azt hiszem, innen is beszélhetünk. Most már tudom, mit művelt!

A kapitány azt kívánta, bárcsak ő is tudta volna – előre. De késő bánat, gamorrai gondolat...

- Üzletet ajánlok! – folytatta Mirkovig rövid szünet után. - Bárhogy tervezi a távozását innen, azt akarom, hogy vigyen magával! És a társaimat is, természetesen!

Természetesen. Ez a minimum. Han még csak nem is habozott a válasszal:

- Rendben! Dobják le a fegyvereiket! Egyenként jöjjenek le és a kezüket tegyék...

- Ne bolondozzon, Solo! - szakította félbe az alelnök idegesen, megfosztva Hant attól a lehetőségtől, hogy megmondja, hova tegyék a kezüket. - Mi itt lefoglalhatjuk, hogy ne legyen ideje meglépni! És a Csillagvég elérte a röppályája csúcsát; láttuk a kupolából! Hamarosan valamennyiünknek késő lesz...! Mit szól hozzá?

- Semmit!

Han nem tudta biztosan, vajon nem csak blöfföl-e a fickó a torony röppályáját illetően. Nem volt módja rá, hogy a zsilipen kihajolva megbizonyosodjék róla – úrruha nélkül ez mindenképp rossz ötlet lenne.

- Egy dologban átkozottul igaza van ennek a tahónak! – suttogta társai felé pesszimistán. - Ideszögezhetnek bennünket, ha hagyjuk, hogy ők diktálják a szabályokat!

- Akkor mi legyen? - kérdezte egy szakállas, barna vászonruhás ocsinin köhécselve.

- Egy szinttel lejjebb megyünk, nehogy a hátunkba kerüljenek valamelyik szerviz folyosón vagy a közműaknán keresztül! Ott jobban tudunk védekezni!

Elindult hátrafelé, majd le a lépcsőn a kihallgatósintre. A többiek felsegítették a sebesülteket és szaporán követték a félhomályban. Csubakka és az exrendőr fedezték a visszavonulásukat, katonás fegyelmezettséggel.

Mozgásukat megnehezítette, hogy a torony lassú pörgése hirtelen megváltozott. Mintha valamilyen külső erő stabilizálta volna röptét, mert az oldalirányú tehetetlenségi nyomaték megszűnt és csak a mesterséges gravitáció maradt, pár százalékkal ismét gyengébb fokozatra kapcsolva. A hatás azonban olyan gyenge volt, hogy először fel sem tűnt az életükért harcoló foglyoknak.

Han gondosan felmérte a terepet, mielőtt kiválasztotta volna a védekezésre legideálisabb helyszínt. Ennél lejjebb nem mehetnek, mert ott már a felső sztázisblokk húzódik, tele fegyvertelen foglyokkal. Szótlanul intett a társainak, akik behúzódtak a sarok mögé, elhelyezkedtek és vártak. Most jött el az ideje, hogy az alelnök is megizzadjon. Az alattuk lévő termet betöltő hangzavarból úgy tűnt, mintha a foglyok nagy része még mindig a blokkban lenne, nem tudván mit csinálni. Solo csak remélte, hogy a zajongók nem esnek pánikba és nem erre jönnek, értelmetlenül lelövetve magukat.

Felemelt sugárvetővel várt, akár a többiek. Tudta, hogy hamarosan fel kell bukkannia egy fejnek annál a saroknál, amit maguk mögött hagytak. Viszont lehetetlen volt kiszámítani, melyik pillanatban következik be a dolog.

Két perccel később egy szörtemen kobak villant elő a sarok mögül. Uul-Rha-Shané. Magasan fent, mert valaki más nyakában vagy hátán ült. Kipillantott, felmérte a védők elhelyezkedését és megdöbbenő sebességgel már vissza is húzódott. Han sietve leadott lövése csak a falat szántotta fel előtte. A pilóta elcsodálkozott, milyen fürge a hulló mesterlövész.

- Szóval ezt akarod, Solo?! – hallatszott a tiss'shar hipnotikus hangja a fedezék mögül.

- Üldözzelek szintről szintre...? Kössünk üzletet; mi csak élni akarunk!

A csempész felnevetett, füttyölve a könnyörgésnek ható ajánlatra.

- Bizony ám! Csak azt nem akarjátok, hogy más is éljen!

Zaj hallatszott alulról. Cipők kopogtak a lépcsőn, feléjük közeledve. A Doki jelent meg a hátuk mögött, erősen szuszogva. Levetette magát a pilóta mellé; arcán őszinte rémület tükröződött. A koréliei kézzel jelezte neki, beszéljen halkán, nehogy odafönn meghallják.

- Han! Jönnék a BR-ek! Egy nagy hajó lebeg az alsó zsilipnél és épp egy rohamcsapatot rak át. Csatlakoztak a börtön személyzetéhez, akik elrejtőztek előlünk odalenn. Elűzték bennünket a műszaki szintekről. Sokunkat lelőtték, hátrálni kényszerültünk. Az alsó sztázisfülke tárolónál sikerült megszerveznünk a hátvédet néhány ottani fogollyal, de nem sokáig tudjuk feltartani a kommandósokat. Kevés a fegyverünk és amazok egy nehéz sugárvetővel, meg kézi pajzsokkal haladnak felfelé. Most aztán benne

vagyunk a csávában!

Amíg beszélt, egy csomó rab – többségük különböző fajú nőstény – máris eszeveszetten rohant felfelé a lépcsőn hozzájuk. Mikor a védők sietve elmagyarázták nekik, hogy nem mehetnek tovább, hanyatt-homlok megfordultak és visszavonultak a foglyokkal teli felső sztázisblokkba, rejtekhelyet keresni az ellenség elől. A helyzetük úgy tűnik kezd válságosra fordulni.

- Más jó hírek...? - tudakolta Solo komoran.

- Úgy néz ki, a hadihajó stabilizálta a tornyot, hogy ne pörögjön össze-vissza. A kérdés csak az, elég erős-e a hajtóműve, hogy visszatartson minket a lezuhanástól.

- Láttam egy Marauder-osztályú korvettet leszállás előtt az úrkikötőben. Az szerinted elég nagy hozzá?

- Jó kérdés! Nem tudom...! De mindenképpen késleltetheti néhány perccel a becsapódást!

- Sikerült rádiót szerezned és beszélni Atuarrral?

- Viccelsz? Örültem, hogy nem lőttek le! - mondta Klaus aggódva. - A lenti BR-eken úrruha van! Mi lesz, ha egyszerűen kiengedik a levegőt?

Han rádöbrent, hogy mindenki őt nézi, tőle várják a választ. Belenyilalt a gondolat: Ki vagyok én? Egy börtönlázadás vezetője? Nem! Én csak egy szökevény sofőr vagyok, túlzott ambíciókkal, emlékszel? Így hát sajnálkozva rázta meg kobáját tanácsstalanságában. Az oxigénhiány miatt egyre nehezebben tudott gondolkodni.

- Kifogytam az ötletekből, Doki! Úgy néz ki, csapdába estünk középen! Nagyon sajnálom, hogy így alakult! Szerezz magadnak valami flintát...! Még utoljára eljátszogatunk velük!

Egy pillanattal később Hirken hangja diadalmasan csendült odafentről:

- Solo! Az embereim kapcsolatot teremtettek velem rádión! Most azonnal adja meg magát, különben itt hagyjuk!

Mintha csak e szavakat akarnák aláhúzni, nehézfegyverek kezdtek dörögni valahol Csillagvég belsejében, több szinttel lejjebb.

- Nos, ahhoz még ide kell érniük! – motyogta Han rezignáltan. - Hé, Mirkovig...! Ugye tudja, hogy csak rajtunk keresztül juthat el a hajójára?

Megragadta Vandangante ruháját, mert ezzel együtt eszébe jutott valami, ami kihúzhatná őket a csávából. Aztán az alelnökre gondolva inkább lehalkította hangját, nehogy a fülelő Fennhatóságiak is meghallják szavait.

- Ne majrézz a levegő miatt! A BR-ek nem fogják kiengedni, különben az alelnököket is megölik! A fentieknek ugyanis nincsenek úrruháik! Óriási szerencsénk, hogy az alsóbb szinteken nyomultak be és nem a felsőn, különben tényleg itt hagynának minket. Nyilván megsérült az itteni dokk csatlakozója vagy nem tudnak odaállni hozzá a hajójukkal, azért jönnek alulról. Most küldj fel mindenkit ide, aki harcképes állapotban van! Aki csak él és mozog! Lerohanjuk Hirkent, akármibe kerül is és túszként fogjuk használni! Ő lesz a menetlevelünk kifelé innen...!

Az össztűzre gondolt, amit a Fennhatóságiak a lépcsőházra képesek zúdítani. Tudta, hogy ez a manőver nagyon sok életbe fog kerülni. Klaus úgyszintén tisztában volt vele. Most először érezte magát olyan fáradt öregembernek, amilyennek kinézett.

- Rendben! De csak mert tényleg nincs más lehetőségünk...! Te eszelős zseni...!

Vandangante fejét csóválva elrobogott lefelé. Han kesernyés vigyorral nézett utána, aztán mélyet lélegzett és folytatta az eligazítást a körülötte lapuló foglyoknak.

- Ne álljatok meg semmiképpen! - mondta elszántan a szedett-vedett csapatnak. - Ha valaki elesik, kapjátok fel a fegyverét, de senki se álljon meg...! És mindenkit löjetek le, az alelnököt meg a feleségét kivéve! Két túszt bőven elég lesz a tárgyaláshoz...!

Komoran állta Csubakka harcias pillantását. A vuki felhúzta ajkait tűhegyes agyarairól,

majd az orrát dörzsölte. Végül megrázta bozontos fejét és vad, ijesztő bömbölést hallatott. Így száll szembe egy vuki a halállal. Aztán elvigyorodott és valamit morgott a társa felé, aki titkon elmosolyodott. Elég közeli barátok voltak ahhoz, hogy ennél többre ne legyen szükségük.

Egyértelmű, hogy ők fognak a menet élén rohanni...

HUSZONHATODIK FEJEZET

Perceken belül még több kiszabadult fogoly érkezett a lépcsőfordulóhoz. Ezek fegyvertelenek voltak, hiányos öltözékűek és igencsak elkeseredettek. Soraikban futótűzként terjedtek a rossz hírek a zuhanó toronyról, a fokozódó oxigénhiányról és az előrenyomuló BR-ekről. Han nekik is elismételte utasításait a fegyverekről és arról, hogy ne álljanak meg. Többen fejüket csóválva hallgatták, morogtak vagy csipogtak, de jobb ötlete senkinek sem akadt, mint letámadni a smasszereket. A koréiai szíve hevesen dobogott, amikor arra gondolt, milyen koncentráltak lehetnek az energiasugarak abban a szűk lépcsőfeljáróban. Nem kimondottan alkalmas hely egy gyalogsági rohamra. Pajzsok nélkül tömegmészárlásba fulladhat a támadásuk és csak a leghátul haladóknak lesz esélye túlélni az előrenyomulást és foglyul ejteni Mirkovig Hirkent, a legfontosabb embert a toronyban.

Ég veled, nyugdíjas úrhajósok otthona! Ég veled, meghitt, békés öregkor egy kellemes bolygón! És ég veled, te igazságtalanságokkal teli galaxis! Solo dacosan összeszorította fogait és stukkerét markolva meggörnyedt. Ideje csatába indulni és hősként odaveszni a tűzharcban. A többiek körülvették, nem kimondottan lelkesen, de azért készen a rohamra.

- Figyelem! Csubi meg én ugrunk ki először, hogy fedezőtűzet nyissunk! Aztán futólépésben előre, míg el nem érjük őket! Oké? Jó! Háromra! Egy, kettő...! - a sarok széléhez simult. - Há...

Egy kicsi, szőrös alak ugrott Han vállára a mögötte állók fölött és a nyakához simult. Mozgó farka a meglepett Csubakka csuklójára fonódott. A pilóta megtántorodott, még a hősiességről is megfélemedezett a váratlan vendég miatt.

- Mi a kriff...! - hirtelen felismerte gyöngéd támadóját. - Pakka!

A kölyök lemászott Hanról és a lábát rángatva próbálta sürgetni valahová. Egy pillanatig az egész teljesen hihetetlennek tűnt.

- Pakka, neked nem fenn kellene lenned a...? És hol van Atuarre? A fenébe is kölyök, hogy kerültél ide?

Eszébe jutott, hogy a kölyök nem tud válaszolni. Viszont a Doki kiabálása hallatszott lentről, félreérthetetlen sürgetéssel:

- Solo! Gyere gyorsan!

- Akció lefűjva! Mindenki a helyén marad és ügyeljetek tovább! - vetette oda társainak őszinte megkönnyebbüléssel. - Ne támadjatok és ne is vonuljatok vissza! Csak ha szükséges!

Átfurakodott az idegesen tolongó és mit sem értő csapatán, s futva indult lefelé a lépcsőn a villámgyors Pakka nyomában. A felső sztázisblokkba vezető folyosóra érve megtorpant. Soha még ennél szívderítőbb látvány nem tárult elé, mint ott.

- Atuarre!

A nő és a Doki a többi fogoly gyűrűjében állt, hevesen diskurálva a kialakult helyzetről.

- Solo kapitány! Na végre!

A macskanő megkönnyebbült mosollyal ragadta meg Han kezét és szinte egy szuszra darálta el fontos mondandóját.

- A Falconon jöttünk és itt csatlakoztunk a toronyhoz. A BR hadihajó a másik oldalon lebeg. Nem hinném, hogy észrevettek. Az erőmű robbanását követő részecskesugárzás teljesen összezavarja az érzékelőket. Szabad szemmel kellett navigálnom és a zsiliphez kapcsolódnom, de kétszer is elvitettem. Elnézést a késésért...

- Soha jobbkor!

Han félrevonta Vandangantét és Atuarret, összevont szemöldökkel jelezve nekik a menekülésük útjában álló apró akadályt.

- Ennyi utast soha nem tudnánk bezsúfolni a hajómba! Még akkor sem, ha minden köbcentiméterét kihasználjuk! A többségnek itt kell maradnia...! Szóval, hogy mondjuk meg nekik?

- Solo kapitány, hallgass! - szólt közbe a trianii elszánt könyörgéssel. - Kérlek! Figyelj rám! Egy összekötő csomópontállomást rögzítettem a Falconhoz. Még a felszállás előtt, az úrkikötőben. Azon át jöttem a toronyba. Ha teljesen kiengedjük, több tucat köbméterrel nő az utastér mérete!

- Nem rossz megoldás, cicuskám! - hunyorgott rá a férfi elégedetten. - A csövekben el tudunk vinni még néhány foglyot, ha nem is az összeset. Mondjuk a hiperűrben érdekes lesz ezzel repülni, de talán elbírja az öreglány. Hány alagút van a csomóponton?

A Doki hűledezve nézett rá, teljesen elképedve az ötlettől. A mai nap úgy látszik egyik meglepetést hozza a másik után.

- Ezt most komolyan mondod...?

Han izgatottan félbeszakította az öreget, mélyeket lélegezve az elhasznált levegőből.

- Várj! Még ennél is jobb megoldást tudok! Atuarre, te zseni vagy! Mekkora azok a csövek?

- Hús-huszonöt métereseek egyenként, azt hiszem. Négy darab van belőlük és összeilleszthetők egyetlen csővé is.

Klaus egyikről a másikra pillantott. Az agya már kezdett zsibbadni az erőlködéstől, ahogy próbálta követni az eseményeket.

- Miről beszéltek...? He...? Ó, értem már! - összedörzsölte két tenyerét, szeme felragyogott. - Ez meglehetősen regényes lesz!

Egy rakir fajú védő lejött a felső szintről és bedugta rovarszerű fejét a kijárat ajtón.

- Solo, az alelnök megint beszélni akar veled!

- Ha nem felelek, tudni fogja, hogy valami készül! - mormolta Han megfontoltan. - Jól van! Leküldöm Csubit, hogy segítsen nektek a Falconon. Dolgozzatok gyorsan!

- Solo kapitány, már csak néhány perc áll a rendelkezésünkre a becsapódásig! - ragadta meg a karját Atuarre, aggodó pillantást vetve a harci lázban égő férfira.

Jobban örült volna, ha ő is velük megy, de a csempészt már nem lehetett megállítani. Biztatóan rájuk vigyorgott és elindult vissza a védőkhöz.

- Annyi pont elég lesz!

Han nagy ugrásokkal vette fölfelé a lépcsőket. Az oxigénhiány miatt erősen szuszogott és zihált, ájulással küszködött, mire felért. A levegő egyre fogy, gondolta elszántan. Akár az időnk.

- Sakk-matt, Solo! - kiáltotta közben az alelnök. - Hajlandó megadni magát vagy nem?

A koréiai suttogó hangon mindent elmagyarázott az odafönt várakozó társainak. Leküldte a vukit, meg a többiek nagy részét, hogy csatlakozzanak a Dokihoz és Atuarrehoz, végrehajtani egy örült tervet, ami talán megmentheti őket. Csak aztán válaszolt Hirkennek.

- Megadni? - rikoltotta hitetlenkedve. - Soha! Mégis, mit forgat a fejében? El akarja venni a szüzességemet?

Kilőtt a sarok mögül és ezzel folyamatos tüzelést kezdeményezett a lépcsőházban. Közben őszintén remélte, hogy a lenti védők is fel tudják tartani az előrenyomuló BR-eket a szükséges ideig.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Pár perccel később fénykör jelent meg a Csillagvéghez kapcsolódó Marauder-osztályú korvett egyik hátsó és viszonylag ritkán használt zsilipajtáján. Senki sem volt ott, aki észrevehette volna, mivel a BR-ek nagy része átszállt a toronyba, hogy megpróbálkozzon a mentéssel és fölvegye a harcot a kiszabadult foglyokkal. A legénység pedig a szolgálati helyén dolgozott, szétszóródva a hadihajó belsejében.

A zsilip masszív ajtólapja halkan, de gyorsan kinyílt. Egy erősen összeborzolt szőrzetű vuki lépett be rajta, aki egy lopott sugárvetővel hadonászott. Ettől eltekintve igencsak örült, hogy nem kellett az értékes időt arra vesztegetnie, hogy átégesse maga előtt a zsilipkaput. A külső ajtót nyitott állapotban rögzítette. Mögötte a teljes hosszában kiterjesztett alagútcső súlytalanságában lebegtek a foglyok tucatszámra. Idegesen, de csöndben várakoztak a támadásra, különféle stukkereket szorongatva. Atuarre volt olyan bölcs, hogy kiürítette a Falcon fegyverszekrényét, szétszogatva a legrátermettebbeknek a koréiai privát arzenálját. A többiek szerszámokat, a torony sérült falaiból kitépett vascsöveket és fémrudakat markoltak vagy egyszerűen csak pusztakézzel, vicsorgó fogakkal és élesre fent karmokkal készültek a döntő csatára. Még hátrébb a torony túloldalához kapcsolódó csomóponti állomáson további túlélők szaladtak a teherhajó fedélzetére, nyomukban pedig százszámra özönlöttek a többiek, hogy sietve elhagyják a komplexumot. Mivel az YT-1300-as nem lett volna képes befogadni mindegyiküket, el kellett foglalniuk a fennhatósági hadihajót is.

Csubakka intett: szabad az út befelé. Késlekedés nélkül indult tovább, amerre a parancsnoki hidat sejtette. A többiek türelmetlenül nyomultak utána, sorra lehuppanva a padlóra, ahogy beléptek a korvett mesterséges gravitációs terébe.

A zsilip kinyitását nem észlelték az irányítóteremben, pedig ott villogott a kijelzője az egyik oldalsó konzolon, ezernyi más lámpa között. Egy technikusnak viszont rövidesen feltűnt a jelzés a karbantartók központjában, aki úgy gondolta, valamiféle meghibásodás történhetett a zsilipnél. Kötelességszerűen elindult ellenőrizni, nehogy a felettese később gondatlansággal vádolhassa a kapitány előtt. Befordult a sarkon és majdnem beleütközött egy vuki roppant nagy, szőrös mellkasába. Csodálkozni sem maradt ideje, hogy mit keres egy ekkora lény a fedélzeten, máris jókora csapás érte a homlokát valami kemény tárggyal, ami alighanem egy sugárvető markolata lehetett. A férfi a levegőbe repült, majd a falhoz vágódva, rongycsomóként hullott a padlóra. Szürke sisakja csörömpölve elgurult a tisztára sikált fedélzeten.

Egy másik BR – valamivel arrébb – meghallotta a zajt. Kinézett a folyosóra és meglátta a hívatlan vendégeket előrelopakodni a járatban. Ám ahelyett, hogy riadót vert volna vagy elszalad előlük, futni kezdett feléjük, próbálva bezárni előttük a legközelebbi szakaszolóajtót. Közben előrántotta pisztolyát és megeresztett egy lövést az első fickóra, egy madárszerű hiitre, aki káromva rogyott össze. A fennhatósági katona azonban nem érte el az ajtó kapcsolópaneljét, mert egy hatalmas, szőrös alak állta útját, aki már korábban átjutott és épp kilépett a karbantartók központjából, ahová a leütött technikust bevonszolta.

Csubakka jó érzéssel megvárta, hogy odaérjen hozzá a fickó és a fegyvere agyával őt is leterítette. Az utána érkező egyenruhás, aki szintén felfigyelt a zajra, tüzet nyitott rájuk,

de a felé rohanó dühös nautoli kételtű helyett csak a falat találta el idegességében. A vuki habozás nélkül visszalőtt, szitává lyuggatva a tiszte.

A rabok berontottak az útjukba kerülő helyiségekbe és felszedték az elesett örök fegyvereit. A kashyyyiki rövid mordulásokkal és kézjelekkel kommunikálva továbbvezette őket a hajó belsejébe. Ahogy elhaladtak a műszaki részleg, az oldalsó ágyúállások, a fegyverraktár, a vadászgéphangár és a legénységi szállások mellett, kis csoportok váltak ki, hogy elfoglalják és tartsák azokat a területeket. Egyre több fogoly tódult be a hajófar zsilipjén, gyorsan helyet adva az utánuk jövőknek.

Az antropoid odaért a hajóhíd fedélzeti nyílásához. Bevárta társait, figyelmeztetően intett és rátenyerelt a nyitógombra. Ahogy a széles páncélajtó nesztelenül félrehúzóódott, merészen belépett. Az előtte ácsorgó fiatal tiszt megfordult és elkövette azt a butaságot, hogy a pisztolya után kapott.

- Hogy az a...!

Csubakka leütötte a fickót roppant karjával, hátravetette fejét és velőtrázó módon felordított. A mögötte sorakozók benyomultak a helyiségbe, hasonló csataüvöltésekkel tudatva haragjukat az ellenséggel. A teremben szolgálatot teljesítő fél tucat irányítónak és ugyanannyi biztonsági őrnök végigfutott a hátán a hideg, ahogy felnéztek műszereikről. Egy megvadult horda vetette magát rájuk, halálos förgetegként tombolva.

Ádáz küzdelem zajlott a következő tizenkét másodpercben, pusztá ököllel, karmokkal, fogakkal és kézfegyverekkel. És ami a fő, hogy a parancsnoki híd őrei közül senkinek sem sikerült megnyomnia a vészjelző gombját.

Miután az utolsó fennhatósági is lehanyatlott a vérmocskos padlóra és a megmaradt foglyok félrehúzták maradványaikat az útból, a vuki szakértő kézzel átvette a korvett irányítását. A kormányos ülésébe telepedett, pár másodpercig tanulmányozva a konzolon világító színes kijelzéseket. Régen volt, hogy utoljára ekkora bárkát kellett vezetnie, még a Klón háború alatt. De talán most is menni fog...

Mivel rajta kívül senki sem értette a shyriivukot, kénytelen volt az oldalsó billentyűzeten sztenderd nyelven bepötyögni vaskos ujjával az utasításait, amik a szemközti monitoron jelentek meg jól olvasható Aurebesh betűkkel. Első lépésben megkérte a műszereket nézegető sebesült niktót és egy vérszomjasan lihegő shistavanit, kapcsolják le azt a csatlakozócsövet, ami a torony alsó részéhez köti a hajót, nehogy az előrenyomuló BR-ek vissza tudjanak térni a fedélzetre. Biztosan vannak még katonák szétszórva a kétszáz méteres Maraúderen, de velük majd apránként elbánnak a társai. A lényeg, hogy ezzel elvágta az épületbe behatolt kommandósok visszavonulásának útját, halálos csapdába ejtve a Fennhatóságiakat. Aztán vaskos ujjával megpöccintett néhány alulméretezett kapcsolót a hajtóműkonzolon és felkészült, hogy elszakadjon a Csillagvégtől.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Atuarre aggódva figyelt, ahogy ő meg néhány kiválasztott segítőtje a zsilipnél állva lökdösték befelé a tolongó foglyokat az alagútcsőbe. Azok úgy csapkodtak benne, mintha úsznának és egymást taszigálva, lökdösődve, kiabálva lebegtek a csomópont felé. A Doki időközben előrement, hogy átvegye a Falcon irányítását. Amint Csubakka elfoglalta a hadihajót, nyert ügyük van. Már csak el kell szakadni a toronytól és mehetnek hazafelé.

Mennyien vannak - gondolta Atuarre döbbsen és forrón remélte, hogy jut hely mindannyiuknak. Fogalma sem volt, hány foglyot őrizhettek a Csillagvégen, de eddig legalább háromszázan másztak át a zsilipen. A legtöbbjük ráadásul olyan faj tagja volt, amiről még csak nem is hallott korábban. Aztán egy ismerős arcot pillantott meg és az

örömtől szinte nyűszítve elindult feléje. Keeheen, a férje meghatottan ölelte át a boldogságtól remegő feleségét, majd könnyű csókot lehelt a szájára. Mögöttük rövidesen felbukkant Pakka és lelkesen viháncolva apja hátára vetette magát. Évek óta most először tudta átölelni egyszerre mindkét szülőjét. Nagy szemében a boldogság könnyei csillantak. Elégedetten tádogott, beszélni próbálva, de sajnos hiába.

Csillagvég energiaellátó rendszere a kimerülőben lévő szünetmentes tápok miatt közben fokozatosan megadta magát a terhelésnek. Az a néhány segédgenerátor, ami a toronyban működött a robbanás óta, nem bírta ellátni még a létfenntartó rendszert sem, nemhogy a többi áramra szomszédos berendezést. Így számos helyen teljesen leállt a ventiláció, kihunytak a készenléti fények és megszűnt a mesterséges gravitáció is.

Han a panelek mögött kattogó relék zajában hallani vélte az állomás haláltusájának kezdetét. Három fegyveres társával – egy szürke bőrű lafraival, egy izmos togruta hímmel és egy természetes whiphiddel – még mindig tartotta pozícióját a lépcsőházban. Hirken emberei az utolsó néhány percben elcsendesedtek. Az alelnök valószínűleg abban reménykedett, hogy a felmentő sereg nem járhat már messze. Igazából nem is tévedett, mivel a BR katonák gyors ütemben haladtak felfelé a toronyban, egymás után számolva fel a foglyok ellenállásának fészkeit. Azok sorra bezárták előttük a szakaszolóajtókat, de a kommandósok percek alatt átégették nagy teljesítményű fegyvereikkel a tűzálló és robbanásbiztos kapukat, majd kitartóan nyomultak tovább. Parancsnokuk sürgetésére átgázoltak a padlón heverő holttesteken és agonizáló sebesülteken, akiket habozás nélkül lelőttek, ne hangoskodjanak tovább fölöslegesen.

Egy csontsovány, halványkék bőrű férfi tántorgott fel a lépcsőn Solóhoz, tépett rabruhában kapkodva a levegőt. Veréstől megduzzadt szemében kétségbeeséssel keveredő elszántság bujkált, ahogy végignézett a négy vérmocskos védőn.

- A kommandósok már a hármaskorbnál járnak! Nem tudjuk megállítani őket! Engem küldtek erősítésért...! Egy trianai nő mondta, hogy Han Solót keressék...!

- Én vagyok az! - húzódott hátra a csempész a fordulóból, hogy beszélhessen vele. - Hogy áll a kiürítés?

- Már majdnem mindenki átszállt az űrhajóra. Pár tucatnyi maradtunk csak hátrvédnek.

Attól tartva, hogy a Fennhatóságok esetleg elvághatják őket a Millennium Falcontól, a koréliai kiadta a parancsot a visszavonulásra.

- Remek...! Hé, srácok! Lemegyünk a sztázisszintre! Felváltva hátrálunk és fedezzük egymást a fordulóknál! Gyerünk!

Halkan visszaosontak a kérdéses területig, remélve, hogy a BR-ek nem veszik észre azonnal a távozásukat és nem rohannak utánuk. A kapitány közben próbálta kiszámítani, mennyi idő telhetett el a torony felrobbantása óta. Húsz perc? Vagy több? Nem volt nála karóra, de egy biztos. Alaposan megkísértették a szerencséjüket...

Alig érték el a következő védelmi állást, bezárva maguk mögött az utolsó páncélajtót, máris meghallották az alsó szintről érkező rabok lábdobogását. Tucatnyi fegyvertelen fogoly menekült pánikszerűen a lentől közeledő kommandósok elől. Han rosszat sejtve figyelte, ahogy elrohannak mellettük a sztázisblokkba, hangos kiáltásokkal biztatva egymást. Vajon maradt még valaki alul, hogy feltartsa az ellenséget? Mert ha nem, visszavonulnak a lépcsőházból és bezárják az ajtaját.

- Oké, fiúk! Tartsátok ezt az állást, amíg nem szólok! Megyek, megnézem mi a helyzet odalent! - suttogta három társának, akik a legfegyelmesebbnek tunktek eddig a rabok közül.

- Jó! De aztán ne hogy itt felejtsetek minket! - szolt utána érces hangon a lafrai.

- Egy ilyen remek társaságot? Kizárt! - viccelődött Solo, halk kuncogásra késztetve bajtársait.

A kék bőrű pasassal a sarkában leszaladt a lépcsőn a következő tárolószintre, ahol összefutott négy fegyveres rabbal. Azok épp fölfelé hátráltak, egymást fedezve szórványos lézertűzzel.

- Vissza! Vissza! Jönnek a smasszerek! - kiáltott rájuk egy vágott szemű, sárga bőrű humanoid, egy idősebb mugaari férfi.

Gondolkodás nélkül megfordultak és sarkukban a védőkkel iszkoltak fölfelé, ahogy csak bírtak. Az ajtóhoz érve Han intett a három bajtársának, akik megkönnyebbülten csatlakoztak hozzájuk. Mindannyian kihátráltak a lépcsőházból, nehogy keresztűzbe kerüljenek a felülről és alulról egyszerre támadó BR-ek közé szorulva. Solo az ajtóban megfordult, hogy besegítse a mögötte loholót. Az etti fajba tartozó kék bőrű fickó lemaradt a nagy rohanásban, többször térdre esve és senki sem állt meg, hogy felsegítse. A koréliainak most azt kellett látnia, hogy az illető furcsa, csalódott kifejezéssel az arcán lehanyatlik – és meghal.

- Fedezékbe!

Han meggörnyedve félrehúzta az elernyedő testet az útból, hogy becsukhassa az ajtót. Feje fölött újabb lézerlövés süvített el, ezt valószínűleg neki szánták. Közben az utolsó fogoly, a mugaari férfi is beugrott a folyosóra. A kapitány a togruta és a whipid segítségével becsukta az ajtót, amibe közben további sziszegő sugárnyalábok vágódtak lentről. Az egyik közülük apró fémdarabkákat olvasztott a zárba, de még éppen be tudták reteszelni. Aztán a mugaari közlőre belelőtt a zárba és összeolvasztotta azt. Ezzel nyertek egy kis időt, de mivel az ajtó nem volt páncélozott, nem sokáig lesznek biztonságban mögötte. Főleg akkor nem, ha a BR-ek a hadihajóról hozott nehéz sugárágyúval is ideérnek.

A csempész lihegve szemlélte a vele maradtakat a folyosó sötétjében. Igencsak megfogyatkozott a csapat az elmúlt percekben, s csupán remélni tudta, hogy nem azért, mert mindenkit lelőttek a Fennhatóságok.

- Oké! Mennyien nem szálltak még be? Tudja valaki?

- Már majdnem a teljes kompánia a hajókon van, haver! – kiáltotta egy mély hangú duro hátulról. - Pár tucatnyian vagyunk csak itt utóvédnek!

- Akkor akinél nincs fegyver, menjen a zsiliphez! A többiek oszoljanak szét a teremben és foglaljanak el lövőállást! Ne feledjétek, már majdnem kijutottunk...!

Még a sztázisblokkba vezető folyosón jártak, mikor az imént bezárt ajtó nagy robajjal beszakadt mögöttük és végigszánkázott a padlón. Láthatóan nem arra tervezték, hogy sokáig bírja a kommandósok összűzét. A foglyok futva menekültek a füstfelhőn átcsapó lézersugarak elől és egymást taszigálva beszaladtak a terembe. Han utolsónak maradt, kilesve a lépcsőház felé, mielőtt becsukta volna a következő ajtót. Sejtése helyesnek bizonyult, mert a rettegett F-Web sugárágyú csöve jelent meg a nyílásban, végigpásztázva a kiürült folyosót. A pilóta meg sem próbált lőni a fegyver nagy teljesítményű védőpajzsára.

Az ágyút két markos BR cipelte a nyakukba akasztott hevedereknél fogva, míg a tűzér köztük állt és menet közben lőtt a fegyverrel. Az energiát biztosító Eksoan áramfejlesztőt két további katona vitte utánuk kitaróan. A mögöttük haladó kommandósok végre találkoztak a fentről érkező társaikkal és a két csapat egyesült, örülve a látszólagos győzelemnek. Rövid megbeszélés után máris folytatták az ostromot, Hirken parancsát követve. Az élen haladó F-Web folyamatosan tüzelt a sztázisblokkba vezető ajtóra oldalról, de néhány sugárnyaláb lepattant a felületéről és a folyosó végébe vágódott. Még jó, hogy csak az ott futó csöveket és vezetékeket szaggatta szét, s nem ért el a torony külső faláig, különben mindenkit kiszippantott volna a hirtelen dekompresszió.

Han bezárta az ajtót és több métert hátrálva behúzódott az egyik tartóoszlop mögé. Remélte, ez megvédi majd a koncentrált energiasugaraktól. Az üvegfalú sztázisfülkék sajnos aligha állítják meg a lövedékeket. Rajta kívül már csak négyen maradtak a

teremnek ezen a részén védekezni. A többiek továbbrohantak és a zsilip előtt hevenyészett védelmi vonalat építettek ki a szanaszét dobált ládákból és bútorokból. Majd a társaik sürgetésére ők is inkább fölszálltak a Millennium Falconra.

Fél perccel később erős detonáció rázta meg a környéket. Az ajtó darabokra szakadt, a keretével együtt és utat engedett a csarnokba beözönlő BR kommandósoknak. Azok folyamatosan tüzelve átrohantak a lassan oszló füstön és szétválva fedezéket kerestek maguknak a sztázisfülkék között. A foglyok hiába lövöldöztek rájuk, nem tudták megakadályozni előrenyomulásukat. Egy sötétzöld tunikás, kék bőrű twi'lek férfinak sikerült lepuffantania az egyik katonát, majd válogatott trágárságokat kiabált nekik az anyanyelvén. Válaszul fejbe lőtték. Meglepett nyögéssel rogyott össze, pisztolyát kisvártatva fölkapta a togruta harcos.

Mivel a Fennhatóságok túlerebent voltak és rövidesen a sugárágyút is bevonszolták a terembe, Han jelzett a többieknek, hogy vonuljanak vissza a zsilip irányába. A folyamatos lövöldözés miatt szétszaggyaggyott vezetékrendszerből és a sztázisfülkéből szivárgó füst egyre sűrűbb lett, a levegő pedig egyre ritkább. A koréliai érzékei kihaggytak egy pillanatra, s majdnem összeesett az oxigénhiánytól, miközben a csapatot fedezve visszavonult a sötétbe. A közelében álló togruta ezt látva megragadta felkarját és türelmetlenül intett neki: menjen tovább. A kapitánynak azonban esze ágában sem volt hátrahaggyai bajtársait az utolsó métereken. Bár érezte, már nem sokáig bírja tüdővel. Mindannyian ziháltak a fojtotgató levegőben, miközben egymást fedezve rohantak hátrafelé. A hevenyészett barikád mögött kétrét görnyedve próbáltak jó pozíciót felvenni.

Am ekkor meglátott valamit mozogni a sztázisfülkék közötti folyosón. Egy vörösre festett fémtestet, amint lassan kúszott a rabok után.

- Kuka...! Mi a nyavalyát keresel te itt?

A droid az elmúlt perceket azzal töltötte, hogy nehézkesen idáig vonszolta magát. Vagy valaki más húzta el a légzsilipig, aztán sorsára hagyta az elavult gépezetet. A BLX-5-ös végül félreállt az útból és meghúzódott az egyik fülke fedezékében. Most jött elő újra, de már képtelen volt felkelni. Inkább a padlón mászott, minden energiáját beleadva az utolsó métereken.

Han ráébredt, hogy az életüket féltő foglyok közül senki sem lesz hajlandó foglalkozni egy ósdi munka droiddal. Ezért odaszaladt a gépéhez és letérdelt melléje.

- Felkelni! Gyerünk, Megsemmisítő! Feltápaszkodunk!

Minden maradék erejére szüksége volt ahhoz, hogy felsegítse a sérült robotot.

- Köszönöm, Solo kapitány! – mondta Kuka vontatottan. - Még Max közvetlen segítségével sem lettem volna képes... Kapitány!

A kiáltással egy időben Han érezte, hogy a BLX-5-ös teljes súlyával nekifeszül. Mindketten eldőltek. Szinte ugyanebben a pillanatban egy neki szánt lézersugár vágott a droid fejébe.

Ahogy tovagördültek, a koréliai ösztönösen az ellenség irányába fordította sugárvetőjét. Uul-Rha-Shant pillantotta meg a folyosón, amint feléjük lopakodott. Kettejük közt a vérmocskos padlón halott védők hevertek. A togruta is elesett, így senki sem akadt már, aki fedezte volna őket.

A hullő mesterlövész kinyújtott kezében tartotta fegyverét, s tudta, hogy az első lövést elhibázta. DC-15S lézerpisztolya ismét megvillant. Hannak nem maradt ideje célozni, így csípőből tüzelt. Úgy tűnt, mintha mindez a végtelenségig tartana, pedig egy pillanat alatt lejártszódot.

A nyalábok keresztezték egymást, de csak az egyik találta el célját. Uul-Rha-Shan zöld pikkelyes mellébe koncentrált energiasugár vágódott, ami az alacsony gravitáció miatt a magasba emelte és hanyatt lökte. Így a tiss'shar első lövése Kuka vállába, a második pedig a mennyezetbe fúródott. Mire elernyedő teste a padlóra hanyatlott, már halott volt.

Han és Kuka egymás mellett heverték a sötétbe borult folyosón. A droid fotoreceptorai nem világítottak, semmi jelét sem mutatták aktivitásnak. A csempész remegve tápáskodott fel, nagy levegőt véve és bal kezének ujjai megragadták a robot karját. A jobbában füstölgő DL-44-esét tartotta, amiben már alig maradt energia és minden erejét beleadva, lihegve vonszolta magával a BLX-5-öst a zsilip irányába.

Nem vette észre a BR-eket, akik Uul-Rha-Shan nyomában bukkantak fel a füstből és le akarták lőni. Azt sem látta, mikor egy kis csapat fogoly későn érkező ellentámadása következtében holtan rogytak össze. A szédület ködében csak a feladatra figyelt; el kell vonszolnia Kukát a Falconra, nincs mese! Nem fogja hátrahagyni őt, elvégre megmentette az életét.

Hirtelen egy alak bukkant fel mellette. Vöröses szőrzetű, kígyómozgású trianii harcos volt, felforrósodott sugárvetővel a mancsában.

- Solo kapitány? - kiáltott rá markáns férfihangon. - Gyere, segíték! Már csak másodperceink vannak!

A koréliei hagyta, hogy megkönnyítsék a munkáját. Most már ketten ráncigálták a droid törzsét és sokkal gyorsabban haladtak. Han pedig kíváncsi lett az önzetlen segítőkészség okára.

- Miért teszed...?

- Mert a párom, Atuarre azt mondta, ne merjek visszamenni nélküled! És a kölykőm, Pakka jött volna érted, ha én nem teszem! - a trianii előrekiáltott: - Itt van, megtaláltam!

Még többen érkeztek, zárótüzet zúdítottak az üldözőkre, teljesen összezavarva a könnyű győzelemben reménykedő barna ingeseket. A gyors előrenyomulás és a padlón heverő számtalan akadály és holttest miatt a nehéz sugárágyú lemaradt mögöttük, így az előreküldött kommandósok inkább megfutamodtak, nem óhajtva idő előtt elhalálozni. Több segítő kéz nyúlt Kuka után és áthúzták a zsilipkapun a maradványait.

Aztán egyszerre csak valamennyien ott álltak a légzsilipben. A BR-ek egyelőre nem követték őket, nyilván nem volt sürgős nekik a fűbe harapni. A droid belebegett az alagútcsőbe a többi védővel és Atuarre párjával együtt. Han csak ekkor követte őket, utolsónak maradva az ajtóban. Különösen csendes termet hagyott maga mögött, kihűlő tetemekkel és hunyorgó készenléti lámpákkal. A csőből érkező frissebb, sűrűbb atmoszféra pár lélegzetvétel alatt felpezsdítette a vérét. Valósággal nyeldekelte a levegőt, kitisztítva tüdejéből a felhalmozódott szén-dioxidot és a torkát kaparó füstöt. Bágyadtan intett a többieknek, hogy menjenek – elvégre a Millennium Falcon az ő hajója. Ő fog repülni vele. Nélküle úgysem indulnak el.

- Solo! Várjon!

Már be akarta csukni a zsilipajtót, mikor egy férfi bukdácsolt ki a füstből a folyosón. Hirken alelnök volt az, aki legalább száz évet öregedett az elmúlt fél órában. Hisztérikusan hadarva gesztikulált, a kétségbeesés határán járó hangon beszélve hozzá:

- Solo! Tudom, hogy elfoglalták a korvettet és leváltak vele az alsó zsilipről! Nem szóltam senkinek, még a feleségemnek sem! Visszaparancsoltam a katonákat, egyedül jövök...!

Esedezve közelebb csoszogott a zsiliphez a véráztatta termen keresztül. Han úgy meredt rá, mintha holmi ázalag lett volna a pasas egy mikroszkóp alatt. Maga sem tudta, miért nem lövi agyon ott helyben a gazfickót.

- Kérem, vigyen magával, Solo! Csináljon velem amit akar, csak ne hagyjon itt...! Solo, könyörgök...!

Valami villant a sötétben és Hirken arca megvonaglott, mintha hirtelen elfelejtette volna, mit akart mondani. Aztán összerogyott, tehetetlenül kaparászva a hátába vágó energiasugár égette seb felé. Hájás felesége kacsázott oda hozzá, füstölgő pisztollyal a kezében. Ingerült BR-ek kísérték, akiknek egyáltalán nem tetszett a parancsnokuk

árulása.

- Te mocsok...!

Han nem volt kíváncsi a családi dráma folytatására. Azonnal megnyomta a légzsilip zárógombját, mielőtt amazok célba vehették volna. Átlökte magát az összekötőcsőbe és ott is rácsapott a vezérlőpanelre. Ahogy mindkét nyílás bezárult, habozás nélkül lecsatlakoztatta a csövet, ami lassan eltávolodott a torony oldalától. Aztán csak ott lebegett megkönnyebbülten a járatot lezáró ajtó előtt és a parányi ablakon kibámulva komoran nézte, ahogy Neera Opatajji-Hirken és a BR-ek berohannak a zsilipbe és hasztalan dörömbölnek a külső ajtónál. Nem hallotta őket a vákuumon keresztül és csöppet sem érdekelte a könyörgésük, az arcukra kiülő páni félelem. Túl sok halált látott már ezen a mozgalmas napon. A fogolyszöktetési akció ezennel véget ért.

Csillagvég a saját tömegének tehetetlensége révén máris távolodott tőlük, egyre mélyebbre merülve a bolygó vonzásmezejébe. Han látta és érezte maga körül az alagút ingását, nyikorgását, ahogy a bezsúfolódott szökevények fokozatosan átszálltak az orbitális pályára álló Marauderbe és a Millennium Falconba. A két járműben és az összekötőcsövekben mindenkit annyira lefoglalt a helyezkedés vagy a sérültek és a haldoklók segítése, hogy mindössze egyetlen túlélő nézte végig a börtön zuhanását.

Miközben az anyja és Vandangante a Falcon műszereivel babráltak, kormányozták a totálisan leterhelt teherhajót és irányították a vonósugárra vett csomópontot, nehogy elszakadjon, mielőtt a foglyok átkelnének rajta, Pakka a pilótafülke ajtaja fölött kifeszített egyik kábelbe kapaszkodva lógott lefelé. Itt jól elfért és remekül kilátott a Mytus VII.-re.

A kölyök a Csillagvéget figyelte, a hengeres börtönkomplexumot, ahogy hibátlan ívet rajzol a levegőtlen világ egén, vékony füstcsíkot húzva maga után. Egy fémdárdára emlékeztette, mely a szürke céltábla közepe felé tart és hamarosan befúródik, megadva neki a kegyelemdöfést. A többieket, akik az életükért küzdöttek a fedélzeten vagy más életek miatt aggódtak, még a hirtelen fellobbanó fényesség sem zavarta meg. Pakka viszont pislogás nélkül, szóltanul bámulta, miként tűnik el a Fennhatóság hatalmának e szimbóluma egy gigantikus, távoli villanásban alattuk. És magában őszinte elégedettséget érzett...

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Hűvös szél süvített az Urduron létesített úrkikötőben, keresztül a rozsdás hangárépületek és a leparkolt űrhajók között. Amolyan fele-sem-tréfa szél volt ez, ami mart, harapott, de friss volt és szabad. Egy új élet ígéretét hozta magával a távoli, hősipkás hegyek közül.

Csillagvég szökevényei – mindazok, akik élve érték el ezt a legújabb illegális technikai bázist – zokszó nélkül szívták be a levegőt, miközben beterették őket ideiglenes szálláshelyeikre. Acélkék 2-1B-k és MD-5-ös orvos droidok segítettek ellátni a sebesülteket, lebegő hordágyakat toltak oda-vissza a leszállópálya közepén parkoló karcsú Marauder és a fűtött barakkok közti téren. Jessa embereinek kevés idejük volt felkészülni a rengeteg menekült fogadására, de azért kitettek magukért. Odabent forró teával, szendvicsekkel és frissen mosott ruhákkal várták az igencsak megviselt, mindazonáltal boldogan fecserésző szökevényeket. A korvett legénységének túlélői, akiket nem öltek meg a foglyok a hajó megszállása során, egy külön barakkba kerültek és aggódva várták, hogy döntsenek a sorsuk felől.

Han a Millennium Falcon rámpája előtt állt, a tejfehér felhőzetet kémlelve aggódón. Ha az öreglány időjárás-radarja nem csal, rövidesen havazni fog. A feltámadó szél miatt még

szorosabbra húzta magán a kölcsönkapott, tollbéléses nagykabátját.

- Én nem vitatom a véleményed! – felelt értetlenül a mellette ácsorgó Dokival. - Csak nem tudom elhinni, hogy nincs remény a helyrehozatalára! Ennyi az egész!

Szózatát egyedül az öreghez intézte, de hallhatta szavait a barakkok felől közeledő Jessa, Pakka, Atuarre, és Keeheen is.

A Falcon végre kiürült, fedélzetét kosz és szemét borította. Kész csoda, hogy a rengeteg potyautast életben tudta tartani az alaposan túlterhelt levegőellátó rendszer. Igencsak szűkösen voltak, amíg ideértek a két napos út végén. A csempészhajó konzerv készleteit teljesen föl zabálták mostanra a foglyok. Az összekötő alagút még mindig a bárka oldalán lógott, afféle fölösleges toldalékként, ami egy ronda nagy farokra emlékeztette a koréliait. Amint eltávolodtak a Mytus VII.-től, Klaus sietve kapcsolatba lépett Jessával a személyes azonosító kódját használva. A túlsúfolt hajókat erre az új, titkos bázisra irányították a Fennhatóság szektor peremére, túl az Oslumpex rendszeren.

Csubakka még a Falcon fedélzetén tartózkodott és a sérüléseket vizsgálta, melyek utolsó ellenőrző körútja óta keletkeztek szeretett hajójában. Vigasztalhatatlanul szomorú „jau” hangzott fel odabentről, valahányszor újabbat fedezett fel. Bele fog telni pár napba, mire kijavítják mindegyiket és tisztára suvickolják az igencsak megviselt öreglányt.

A Doki nem ismételte el a magyarázatát. Úgy vélte, a tények magukért beszélnek Kukával kapcsolatban.

- Fiatalember, teszteld le magad a droidot! Tessék!

A törvényen kívüliek technikusai épp ekkor cipelték ki a sérült, összeégett BLX-5-öst a hajóból. Koponyájának jókora darabját ellötte Uul-Rha-Shan, súlyosan károsítva szenzorait és központi memóriáját. Vandangante kérésére az emberei odatolták hozzájuk a lebegőtargoncára kötözött masinát. Lézervágókkal és feszítővasakkal felnyitották a mellkasi lapját.

És ott volt Kék Max egyetlen karcolás nélkül, saját áramforrásáról működve. Han közelebb hajolt a kis gépezethez, esdeklően szólítva meg dobozkáját.

- Izé... Maxie? Hogy vagy?

A komputer felvillantotta fotoreceptorát és megszólalt. Hangja még mindig olyan volt, mint egy gyereké. És örvendezett, amiért végre szóba áll vele egy ismerős.

- Solo kapitány! Na végre! Már azt hittem, megfeledkeztek rólam! Hosszú ideig nem láttam önt! Sőt, ami azt illeti, hosszú ideig semmit sem láttam!

- Úgy van. Sajnálom, kissé rázós volt ez az utazás. Apropos... Kuka veled van?

Válaszként meghallotta a munka droid vontatott hangját Max hangszórójából, furcsán eltorzulva:

- Úgy-ahogy megvagyok, kapitány. Kék Max közvetlen kapcsolatban volt velem, amikor a lézersugár eltalált. Számítottunk rá, hogy ez bekövetkezhet, ezért időben készítettünk egy biztonsági mentést a lényeges emlékeimről és az alapmátrixaimról Max tárolójába. Csupán az utolsó pár perc eseményeit vesztettem el, egyébként biztonságban vagyok itt mellette. Mit szól hozzá? Természetesen egy csomó sajátosságomat elveszítettem, de azt hiszem, újra meg tudom tanulni a tábori elsősegélynyújtást, ha szükség lesz rá. - hangja e ponton kissé kedvetlenné vált. - Feltételezem, a testem javíthatatlan.

- Ugyan, dehogy! Majd kapsz újat, Kuka! – ígérte Doki nagylelkűen. - Egyet mindkettőtöknek! Egy szokványos Bollux vázat, erre szavamat adom...! De most menned kell. A fiúk gondoskodni fognak róla, hogy minden áramköröd stabil maradjon odabenn.

- Kuka...! - kezdte Han és azon kapta magát, hogy kifogyott a szavakból.

Időről időre szembe került ezzel a problémával. Az érzelmegősködés sosem volt az ő stílusa. Talán majd később közli vele, mennyire örül, hogy viszontlátja.

- Csak nyugalom! - nyögte ki végül, lehajtva fejét a hideg szélben.

- Mint mindig! – jött az optimista válasz.

- Viszlát, Solo kapitány! - tette hozzá Kék Max vidáman.

Jessa fél kézzel leárnyékolta szemét az erősödő szélről és elégedetten mosolyogva a korvettre mutatott, aminek páncélozott törzse alig fért el a leszállópályán.

- Szép nagy hajó! Akár egészben is eladhatjuk, ha nem akarod a bázis védelmére megtartani, apa!

- Még meggondolom! Azt hiszem kimaradtam néhány dologból az elmúlt időben. - állapította meg homlokát dörzsölve a Doki. - Mennyi ideig is voltam távol?

- Több hónapig. Szóval van egy problémánk, aminek a megoldását nem vehetjük meg semmilyen boltban. Nézzétek csak!

Egy sötét bőrű alak ült a Marauder széles rámpáján, mellére hajtott fejjel szomorkodva a történetek miatt.

- Tchaka alaposan a szívére vette a nagybátyja halálát. – folytatta Jessa együtt érzően. - Rekkon igazi férfi volt. Bárki nehezen viselné az elvesztését.

Hanra pillantott, aki gondosan másfelé nézett zavarában. A lány látta, hogy a búsuló fiú kobakja felemelkedik. Haját összeborzolta a szél, ettől függetlenül ijesztően hasonlított Rekkonra.

- Mihez kezdjünk vele? - firtatta Jessa tanácstalanul. - A legtöbb fogoly majd csak újrakezdi az életét valahogy, még Torm apja és bátyja is. Nagy részük távozik a Fennhatóság szektorból. Néhány forrófejű egyenesen bíróság elé akarja vinni az ügyet az elrablásuk miatt. Azonban ez a fiú a legfiatalabb mind közül. És nincs senkije...!

Várakozón fordult az apja felé. Klaus kellenként felhúzta szemöldökét, mert előre sejtette, mi következik.

- Ne erőlködj, lányom! Okleveles üzletember vagyok és bűnöző. Nem gyűjtök árvákat.

A fruska kuncogott, gyöngéden átölelve az öregember vállát. Sokszor hallotta már ezeket a szavakat tőle, s tudta, hogy nem gondolja komolyan.

- De el sem küldöd őket. És ahogy mondani szoktad, mindig van még egy hely az asztalnál. Legfeljebb...

- Igen, tudom! Legfeljebb kevesebbet eszünk! – fejezte be az öreg rábólintva. - És több vízzel hígítjuk a levest! Fú...! Hát, azt hiszem, el kell beszélgetnem a legénnyel. Lehet, hogy használható tanonc lesz belőle. Hmm, igen! Atuarre, te jó viszonyban voltál a nagybátyjával. Nem jönnél velem?

Doki elsétált a három trianival az oldalán. Pakka megfordult és kedvesen búcsút intett Hannak. A másik mancsával közben szorosan az apjába kapaszkodott. Bár beszélni nem tudott, tekintete mindent elárult a koréliainak. S ez jó érzés volt a férfi számára, miközben azon tűnődött, milyen kevésen is múlt, hogy megúszták élve ezt az örült kalandot.

Jessa fürkész tekintettel Hanra pillantott, tétován széttárva előtte karjait.

- Hát, Solo, köszönöm...! Majd találkozunk még!

Megfordult, hogy távozzon a barakkok jelentette biztonság irányába. Rövidesen lemegy az Urdur napja és jeges sötétség köszönt a nemrégiben felállított ideiglenes táborra. Rengeteg dolguk lesz még a következő napokban, jobb azonnal nekilátni.

- Hé! - reccsent rá Han önkéntelenül.

A lány félrehajtott fejjel fordult meg, és Solo tudta, hogy sietve kell beszélnie. Ha elszalasztja az alkalmat, többé talán nem lesz rá lehetősége. Épp ezért bocsánatkérő mosollyal lépett közelebb a nőhöz.

- Az életemet kockáztattam – az egyetlen és nagyon becses életemet – hogy megmentsem az apádat...!

- ... és még sok mindenkit! – vágott közbe a szőke szépség figyelmeztetően. - Beleértve a barátodat, Csubit!

- ... és nem egy hajmeresztő szituáción mentem keresztül közben! Te meg csak annyit mondasz, hogy köszönöd?

A lány meghökkent. Dér csípte arcán őszinte csodálkozás ült a férfias méltatlankodás hallatán. Nem ilyenek ismerte a csempészt korábbról.

- Miért? Hiszen te csak a megegyezés szerinti részedet teljesítetted! És én is az enyémet...! Mit vártál még? Ünneplést? Babérkoszorút...?

Han rámeredt. Remélte, a lány nem fogja bírni a szemezését, de tévedett. Erre aztán megfordult és hosszú léptekkel elindult a Falcon rámpája felé. S remélte, hogy bosszús szavait elnyeli a hegyekből lezúduló, süvítő szél.

- Ám legyen: te nyertél...! Nők...! Ááhh! Az egész galaxis az enyém, kis szívem! Az egész galaxis! Kinek van szüksége... elismerésre?

A lány azonban utánaszaladt és megperdítette. Jessa még a vastag, hidegtűrő ruhájában is remekül festett. Hosszú szárú csizmája alatt megcsikordultak a leszállópályát borító kavicsok, béléses téli sapkája alól kikandikáltak szőke hajfürtjei.

- Te zsibbadt agyú! Mi lenne, ha újabb alkut kötnénk? - kérdezte kihívóan.

Han homlokán ezernyi apró ránc mélyült el. Ez valami trükk, gondolta gyanakodva. De nem látta át, miféle...

- Milyen alkut?

A lány tűnődött egy darabig, aztán felpillantott az égre. Ajkát lebiggyesztve kereste a megfelelő szavakat kényes mondandójához.

- Mik a terveid? Csatlakozol a hadjáráshoz a Fennhatóság ellen? Vagy eltűnsz az űrnek ebből a részéből?

Solo ránézett és komoran felsóhajtott. Nem kétséges, mit fognak csinálni a vukival, ha ráncba szedték a Falcont. Megfutamodásról szó sem lehet.

- Sejtheted! Még a bőrüket is lenyúrom róluk! Én így állok bosszút.

A lány mosolyogva átölelte, gyengéd meghatottsággal és lelkesen felkiáltott a hajóba:

- Hé, Csubi! Mit szólnál egy vadonatúj irányítórendszerhez? Hát egy teljes nagyjavításhoz? Ingyen és bérmentve, természetesen!

Bődülés hallatszott, aztán megjelent a rámpa tetején Csubakka. Meglóbálta a kezében tartott csőkulcsot és úgy tutult, mint holmi ködkürt. Részéről rendben volt a dolog.

- És, hogy megmutassam milyen sportszerű vagyok, fiúk – folytatta Jessa -, beszállok a fizikai munkába is. Megjavítjuk a hajótörzs sérüléseit. Átszereljük a pilótafülke kilógó kábeleit, meg a többi fejbeverő egységet, hogy rendes hajó kinézete legyen ennek a repülő bádorgilinek! Jó?

Csubakka majdnem elsírta magát a boldogságtól. Hosszú, szőrös karjaival átölelte a Falcon egyik hideg landolótalpát és nyálas vuki-csókot nyomott rá. Ez a teknő a szektorba érkezésük óta az otthont jelentette számukra és egy tatarozás mindig jól jön az öreglányon.

- Látod, Solo? - jegyezte meg Jessa büszkén. - Ilyen könnyű ez, ha az ember a főnök lánya!

A koréliei kissé meghökkent. Most jön az ajánlat kevésbé vonzó része.

- És mit kell tennem mindezért, Jess?

A lány belekarolt és ravasz módon elmosolyodott.

- Mit tudnál felajánlani, Han?

Azzal a férfi tiltakozásával mit sem törődve húzni kezdte őt maga után. A nap hőse egy idő után beletörődött sorsába és átölelte a lányt, aki nem tiltakozott a közeledése ellen. A pár átsétált a leszállópályán a távoli épületek felé. A fémredőnyökkel védett ablakok mögött sárgás fények gyúltak. Technikusok és droidok indultak a hangárcsarnokok irányába, hogy becsukják kapukat a közeledő hóvihár előtt. Csubakka látta, ahogy a fiatalok félúton megállnak a barakkokhoz menet. Han szétnyitotta nagykabátját, hogy megvédje kedvesét a csípős urduri szélről. Noha – mint azt már említettük – Jessa speciális hidegtűrő ruhát viselt. Egymáshoz intézett szavait magával ragadta a

feltámadó szél.

A vuki ekkor fáradtan a csészealj oldalának támaszkodott. A távozókat nézte és arról álmodozott, hogy mi mindenre lesznek képesek Han Solóval, ha kijavítják a hajójukat és minden jóval felszerelik a törvényen kívüliek technikusai. Szőrös pofája ráncokba szaladt, agyarái kivillantak őszinte elégedettségében. Örült, hogy szusszanhatnak egyet az Urduron, s talán kártyázhatnak is a szerelőkkel, gyarapítva kissé a Falcon szinte teljesen kiürült kasszáját.

De aztán mindenki jobban teszi, ha nagyon vigyáz a pénzére.

VÉGE